

Cô Nàng Lạnh Lùng Và Anh Chàng Bí Ẩn

Contents

Cô Nàng Lạnh Lùng Và Anh Chàng Bí Ẩn	1
1. Chương 1: Tìm Việc Làm	2
2. Chương 2: Làm Vườn Kim Đầu Bếp	3
3. Chương 3: Kí Ức Đau Khổ	4
4. Chương 4: Hồ Sơ Nhập Học	5
5. Chương 5: Kế Hoạch Tác Chiến	8
6. Chương 6: Hot Boy Mới Của The Winner	8
7. Chương 7: Náo Loạn Cả Trường	9
8. Chương 8: Bền Trong Lớp Võ Bọc	12
9. Chương 9: Anh Đã Hiểu Anh Trong Em Là Gì!	13
10. Chương 10: Tái Ngộ	14
11. Chương 11: Không Phải Hot Boy Mà Là Siêu Hot Boy	16
12. Chương 12: Bài Ca Xúc Xích Của Hai Anh Em Con Nít	19
13. Chương 13: Kế Hoạch Vĩ Đại Của Hai Anh Em Con Nít	22
14. Chương 14: Đồ Đáng Ghét Và Đồ Hậu Đậu	24
15. Chương 15: Oan Gia Ngõ Hẹp	27
16. Chương 16: Bí Mật Bất Mí Và Kế Hoạch Picnic	28
17. Chương 17: Sam Và Yin	30
18. Chương 18: The First Kiss Của Nó Và Hấn	31
19. Chương 19: Núi Fairy Thăng Tiến.	32
20. Chương 20: Hiểu Lầm Tai Hại Và Trò Chơi Của Pin	34
21. Chương 21: Kẻ Mất Quần, Người Bị Phạt!	37
22. Chương 22: Võ Thanh Minh Phúc!	41
23. Chương 23: Sự Tin Tưởng Và Khả Năng Kỳ Diệu	42
24. Chương 24: Bị Bắt Cóc	44
25. Chương 25: Tìm Hiểu	45
26. Chương 26: Bệnh Cũ Tái Phát	47
27. Chương 27: Tại Sao Lại Vậy?	50
28. Chương 28: Căn Bệnh Của Nó!	51
29. Chương 29: Thêm Một Member	52
30. Chương 30: Náo Loạn Và Náo Loạn	53
31. Chương 31: Chuyện Gì Nữa Đây???	55
32. Chương 32:kết Thúc Bất Ngờ!	55
33. Chương 33: Anh Yêu Em...lu...cy!	58
34. Chương 34: Sau cơn Mưa Trời Lại Nắng.(the End)	60

Cô Nàng Lạnh Lùng Và Anh Chàng Bí Ẩn

Giới thiệu

Các bạn đọc truyện sẽ tìm hiểu rõ hơn nhé! nói trước mất hay Do đây là tác phẩm đầu tay nên có gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-lanh-lung-va-anh-chang-bi-an>

1. Chương 1: Tìm Việc Làm

Tiếng nhạc xập xình ở bên trong 1 quán bar lớn nhất nhì thành phố- quán Devil. Có hai anh chàng ngồi trong phòng Vip đang bàn luận về kế hoạch tác chiến tiếp theo:

_Lần này là Bang Seventeen đấy, không vừa đâu!- anh chàng có mái tóc màu nâu hạt dẻ nói.

_Mày sợ à, sợ thì để tao. Mày đấy, bang chúng ta làm như muốn thua là thua à! Muốn thua có khi còn không được, thắng nắm chắc trong bàn tay.- anh chàng có mái tóc bạch kim đáp lại.

_ Sao chúng ta không tìm hiểu về người đứng đầu bang đó nhỉ? Nắm được điểm yếu của đối thủ thì việc đấy dễ như trở bàn tay-anh chàng mái tóc màu nâu hỏi lại.

_Mày ngu thế Yin, chúng ta đã âm thầm điều tra tận tới mấy tháng mà kết quả đem lại thì công cốc hết. Giờ muốn tìm là tìm à. Chuyện đó để sau, tao á.....muốn nhờ mày một việc á.....mày biết chỗ nào thuê người làm vườn hay làm bếp không? Ăn ở tại đây luôn!- Anh chàng đc gọi là Yun đáp lại với vẻ mặt cún con

_ Mày tính làm gì nữa. Cái nghề này mày đảm nhận một lần tiền sai phung phí một năm không hết , mắc có gì phải vậy? - Yin tức giận

_ Phải che mắt thiên hạ chứ mày, hiện giờ thì nhà tao nghèo lết nghèo lết. Ở căn hộ cấp 5 quèn mọn thì mày nghĩ sao chỉ cần đi đêm vài ngày thì tháng ấy tiền tiêu không hết. Bây giờ tao phải tìm việc ăn ở tại đây biết đường mà nói với ng ta mày hiểu không? Không giúp thì tao tự tìm, bạn bè kiểu ấy đấy!- Yun gân cổ cãi lại.

_ Tao giúp, yên nào!- Yin lấy cái Iphone 6plus ra điện điện nói nói gì đó, cười một cái rồi cúp máy.

_ Biệt thự White đường Sun. Cần ng làm vườn. Oke- Yin nhìn Yun cười đều

_Mơ. Tao về mai tao đi nhận việc luôn!- Yun nở nụ cười rồi đi về.

~Tại căn biệt thự White.

Căn biệt thự sang trọng với nội thất đa số là gỗ loại hạng I. Khu vườn rộng bên ngoài với đa số là hoa hồng. Các loại hoa hồng đều được tុ về nơi đây. Còn có vài khóm hoa Tulip trắng ở xen kẽ các vườn hồng, tạo nên vẻ hài hòa cho khu vườn. Có vài cái ghế đá và xích đu ở các khoảng trống dưới những cây che bóng mát. Khung cảnh thanh thoát mà yên bình.

_ Chị bếp, chị nghĩ ngay lập tức cho tôi!- Lucy lạnh lùng ngồi đưng đưa chân trên bàn ăn nói.

_ Thừa tiểu thư, tôi làm gì sai tiểu thư cứ nói chứ đừng đuổi việc tôi mà! Tôi đã làm gì sai vậy ạ?- bà bếp giọng nói pha chút khàn khàn vì khóc nói.

__Bà chẳng làm sai gì hết, thích thì đuổi. Còn ý kiến. Đi ngay trong đêm nay. Nhanh- vẫn giọng nói lạnh lùng, cô nàng quát.

__ Vâng, tiểu thư. Còn.....còn.....- Bà bếp vâng dạ rồi ngáp ngừng, vẻ mặt có chút sợ hãi.

__ Tiền lương của bà tháng này là hai mươi triệu, tôi đã chuyển khoảng. Giờ mau đi đi! Chị Mai, tìm người làm bếp mau, còn người làm vườn thì chừng nào có?- giọng nó có chút giận pha với vẻ lạnh lùng làm ng ta khiếp sợ.

__Dạ! Họ nói mai sẽ đến ạ!- chị người làm tên Mai lễ phép.

__Tốt! Vậy tôi lên phòng. Mang cho tôi Ly Cacao đá.- nó vừa đi vừa nói vọng xuống.

Sáng hôm sau

Ting

ting

ting

Giới thiệu nhân vật

Nguyễn Thành Đạt (Yun) 17t . cao 1m87. Đẹp trai khủng khiếp. Gia thế còn là bí ẩn.

Lê Hoàng Đăng Phan (Yin)17t. cao 1m85. Có gương mặt baby sát gái. Là thiếu gia của một tập đoàn Cổ phiếu lớn nhất nhì thế giới-tập đoàn Lê Gia.

Nguyễn Ngọc Hạ Băng (Lucy) 16t. cao 1m73. Xinh đẹp và lạnh lùng đến tàn khốc. Tiểu thư tập đoàn về đá quý lớn nhất thế giới-tập đoàn Diamond.

2. Chương 2 Làm Vườn Kim Đầu Bếp

Đang ngủ thì cái chuông cửa nhà nó vang inh ỏi. Mở mắt ngó lên cái đồng hồ trên đầu giường rồi khẽ nhăn mặt.

Nó ở một mình, thường thì 7:00am ng làm mới tới rồi làm tới 6:00pm là nghỉ đi về. Nhưng giờ mới có 6:22am thì ng làm chưa tới. Nó lết cái thân gái ngủ xuống lầu không quên phán một câu xanh rờn:

__ Giờ này chỉ có con quỷ Sam tới phá bà đây chứ không ai hết á! Tí nữa gặp mày bà đây cho ăn củ cải lun nha con tót!- giọng nó lạnh lùng vang lên.

Ra tới cửa nó mở cửa. Điều đầu tiên đập vô mắt nó là anh chàng với gương mặt đẹp trai thanh tú. Nhưng tiếc cho cho anh, bà đây miễn dịch với trai đẹp cũng chẳng hứng thú với gái đẹp đâu nha.

Chàng trai nhìn nó mà phì cười.

__Anh cười cái quái gì?- nó mới sực nhớ là chưa thay đồ, cái áo ngủ mỏng manh bằng tơ tằm + mái tóc vàng tự nhiên mà rồi bù nhìn như ỏ quạ. Lấy lại vẻ điềm tĩnh nó hỏi với chất giọng không gì lạnh hơn.

__Khụ.....khụ..... à ở ở đây cần ng làm vườn ăn ở tại chỗ đúng không?- ho vài cái rồi anh chàng hỏi tiếp.

__Ừ! Mà anh biết nấu ăn chứ?- giọng nó bớt lạnh.

__Ngon nữa là đằng khác!- anh vênh mặt.

__ Vậy anh đảm luôn việc vếp nhà! Bữa sáng và tối, tôi học ở trường trưa không về. Anh vào nấu đồ ăn sáng đi, tí tôi đi học!- nói một mạch rồi quần nguyên cục bơ cho chàng trai.

Thú vị thật, không hổ danh tiểu thư tập đoàn Diamond nhỉ!

30 phút sau

Nó từ trên lầu đi xuống với bộ đồng phục trường The Winner. Cái váy ngắn ngang đùi, chiếc áo sơ mi tay ngắn, viền tay và cổ là hai màu đen và đỏ kết hợp hài hòa. Mái tóc vàng được cột đuôi gà cao lên, tóc nó dài đến giữa lưng. Cái mái xéo hất qua một bên nhìn rất dịu dàng nữ tính. Nhưng đôi mắt màu hung đỏ làm cho người ta cảm thấy lạnh và cô đơn như con người của nó.

_Xong chưa?- giọng nó lạnh băng khiến hấn đang loay hoay thì giật mình.

_À ờ xong rồi!- anh đem ra cho nó đĩa ốp la xúc xích bắt mắt.

Xong rồi anh đứng nhìn nó.

_ Không ăn à? Tên gì ? Bao nhiêu tuổi? Lớp mấy ? Trường nào? Có tay nghề làm vườn không?- giọng nó vang đều đều.

_ Ăn chứ! Tôi là Nguyễn Thành Đạt. 17t. Lớp 11 trường THPT Lê Đình. Còn tay nghề làm vườn thì cô khỏi lo!- hấn đáp.

_ Tốt! Cho anh nghỉ hôm nay, đi rút hồ sơ ở trường anh rồi chiều đem qua cho tôi. Mai anh sẽ học ở trường tôi tiện cho cho việc làm. Tí nữa hai ng làm sẽ qua, nếu anh đi mà họ chưa tới thì khóa cửa. Mật khẩu là Nguyễn Hoàng Hạ Băng!- cô nói rồi xách cặp quay đi mất hút.

_Nguyễn Hoàng Hạ Băng! Tên đẹp đấy, Lucy nhỉ?- hấn cười đều nhìn theo cô.

Cô ra đến cửa thì mặt đỏ ửng lên. Lúc này đang ăn thì trùng hợp quay lên nhìn anh. Nhìn kĩ thì anh đẹp trai thật nha. Mái tóc màu bạch kim hiếm có, đôi mắt tím buồn bã, sóng mũi cao thanh tú. Làn môi đỏ mọng. Gương mặt trắng và baby không chịu nổi.

_Mình nghĩ gì thế này! Mình đó giờ miễn dịch với trai cơ mừ!- nó nói rồi chạy lên chiếc Moto đi mất.

Tại trường Liên Cấp cho quý tộc The Winner.

Nó chạy xe vào bãi gửi rồi ung dung đeo quai cặp một bên đi ra. Cả trường nhìn nó có thích có ghen ghét có.

_ Làm mào quá đê! Không bằng ai mà ngênh mặt!- con Uyên chung lớp với nó từ lớp 5 lên tiếng khi nó đi gần lại chỗ nhỏ.

Nó chẳng nói gì, dừng lại liếc xéo nhỏ một cái rồi đi tiếp khiến nhỏ tức xì khói.

Nó ung dung lên lớp 10A1 ngồi rồi lấy headphone ra gắn vào tai. Chưa được mười phút thì nghe tiếng nam sinh la ó ế ngoài hành lang á(cái trường này, nam mà la như nữ á

3. Chương 3 Kí Ức Đau Khổ

_Tại anh thấy mình không hợp nữa em à! Chia tay sớm cho bớt đau khổ nha em?-anh chàng đứng trước mặt nó nói.

_ Gì mà không hợp, chẳng phải chúng ta rất hiểu nhau hay sao, em đã làm gì sai à? Anh nói đi chứ, tại sao lại như vậy, em không muốn tí nào?- nó càng khóc lớn.

_Em đấy, anh nói không hợp là không hợp, giờ thì.....biến mau!-anh chàng quát.

_Anh...anh hic hic.....anh không phải Thế Thịnh mà em biết!-nó nói rồi chạy đi.

_Đúng là phiền phức!-anh chàng nhếch mép.

Đó là mối tình đầu của nó kéo dài được ba tháng. Từ sau khi đó, nó nghỉ học một tuần liền. Nó tự nhốt mình trong phòng và không ăn không uống gì trong năm ngày.

Mình đâu phải là Hạ Băng ngây thơ nữa, vì ai hả, vì ng đó mà mình như thế này đây. Thay đổi được rồi, cái vẻ bề ngoài yếu đuối này sẽ biến mất thay vào đó là con ng lạnh lùng và kiêu sa, lạnh lùng đến tàn khốc.- đây là suy nghĩ của nó.

Nghĩ rồi nó bước vào tủ lấy quần áo đi vào nhà vệ sinh.

10 phút sau

Nó mặc chiếc áo crop top lệch vai màu đen tôn lên cái vai trắng ngần của nó. Cái quần đùi ngắn ngang đùi mà tưa tưa ra. Mái tóc vàng xõa ngang lưng. Do năm ngày nó hành hạ bản thân như quỷ thế này nên mặt nó phải trang điểm để che đi cái mắt đầy quần thâm và đôi môi trắng bệch như người bệnh.

Nó lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó rồi đưa lên tai nghe:

_Ê! Gì vậy, vậy sao không, sao mấy nay không đi học? Nói gì đi chứ con tó này!-cô hỏi tới tấp nó.

_Mày cho tao nói à! Ê, qua tao đi Bar không? Tao muốn xả stress!-nó lạnh lùng.

_Giọng mày làm tao sợ đấy! Mà mới 13,14 ai cho vô Bar mà đi?-cô nói mà run run.

_Mày nghĩ tao với mày là ai? Cho mày 15 phút, qua tao đi rồi đi Bar Angle của ba tao? Mày quên Bar Angle của nhà tao à? Nhanh.....mau!-nó pha chút giận gắt từng chữ.

Chưa kịp để cô trả lời nó cúp máy cái rụp. Rồi bấm bấm típ để lên tai nghe.

_Alo! Ba nghe đây con gái! Chịu cầm điện thoại lên rồi à?- ba nó mắng yêu.

_Ba nói với anh David là tí nữa con qua Angle xả stress. Nếu ba không đồng ý thì để con cứ vậy nhá? Con muốn ra ở riêng. Cho con căn biệt thự White đi. Mai con sẽ chuyển đồ, chị Mai và chị Hoa sẽ theo con qua ấy!-nó trầm giọng.

_Ừ! Muốn làm gì tùy con, lớn rồi. Nhớ đeo theo cái dây chuyền Angle ba cho con khi vô Bar nhá. Ba đang bận, nói chuyện sau!- ba nó nói rồi tắt máy cái rụp.

_Hừ! Làm như ông quan tâm tới con này lắm. Tôi đi cho ông muốn đưa con nào về thì tự nhiên chứ gì? Từ khi mẹ tôi mất ông có bao giờ hỏi thăm tôi một câu. Suốt ngày qua đêm rồi bảo ở công ty, nực cười.- giọng nó lạnh lùng.

Cốc.....cốc.....cốc

_Tiểu thư, nhị tiểu thư Sam đợi người ở dưới ạ! - tiếng chị giúp việc vừa dứt thì nó mở cửa đi ra luôn.

Nó và Sam đi Bar từ lúc này rồi năm sau đó lập Bang và nhanh chóng thu gặt các Bang khác và dần nổi tiếng với cái tên Bang SEVENTEEN. Ngoài những ng nó tin tưởng nhất trong Bang mới biết nó là chị hai còn danh tính nó dấu hết. Chỉ biết Sam là chị Ba thôi.

Kết thúc ký ức

~~Renng.....reeng.....reeng....

Tiếng chuông vào học vang lên làm nó ra khỏi đầu óc đang nhớ lại cái cảnh đau buồn đó.

~~Giới thiệu nhân vật

Trần Gia Thế Thịnh.- mối tình đầu của nó. 17t. Mai mốt sẽ gây ra rất nhiều điều tội lỗi hết sức luôn.

End chap

4. Chương 4 Hồ Sơ Nhập Học

Nhớ lại mà lần này nó không còn cảm giác đau nữa. Hình như nỗi đau đã trôi theo thời gian mất rồi. Ngẫm lại cũng thật nực cười, thời ấy mình nóng nổi thật.-suy nghĩ của nó.

~3 tiết học trôi qua.

_Ê Lucy! Xuống căn tin này, tao đóiiiiii!- Sam nũng nịu từ dưới thò đầu lên nói.

_Ừ! Bộ này nhin ăn năm phút là chết hả con tó?-nó nhăn mặt.

Nó và cô kéo nhau đi một mạch xuống căn tin.

Tại căng tin trung tâm trường The Winner.

_Ăn gì tao mua?-cô hỏi.

_Cho tao bịch khoai tây với chai Twister được rồi!-nó lơ đãng trả lời.

_Cho tao hai phút, hihi-cô hào hứng chạy một mạch.

Hai phút sau.

Rầm....bịch. Tiếng gì đấy, không phải ai té đâu nha mà là tiếng đồ ăn trên tay cô vụt xuống bàn. (đồ ăn đối xử tệ vậy, cho em đi)

_Mày đúng là con heo lai ng Sam ơi là Sam!-nó ngạc nhiên rồi thu lại vẻ mặt há hốc lắc đầu phán.

_Mày ấy! Tao chỉ ăn có hai ổ sandwich, ba bịch khoai tây, năm cây cá với năm cây trứng và một ly trà sữa cộng một chai suối à! Làm gì mà ví tao như heo thế? Đồ của mày tao ăn luôn, khỏi ày.-cô hờn giận nhưng vẫn nũng nịu chọc nó.

_Cho mày luôn, ăn phần tao đi rồi người ta không nói mày là ng lai heo đâu mà là heo chính gốc luôn ha!-nó lơ đãng nhìn ra cửa căng tin.

_Ủầy! Tao giỡn mừ, này này suy nghĩ gì thế này con kia, tao ăn đấy nhá!-cô quơ chai nước trước mặt nó.

_Tao đâu có ngu!-nó xức tỉnh sau một hồi suy nghĩ về việc hồi sáng.(t/g:nhớ ng ta rồi này, chị ấy đâu có miễn dịch).

_Ế, chưa bao giờ thấy mày lơ đãng như hôm nay á nha, có gì khai mau cho bọn cô nương biết xem nào?-cô vỗ ngực làm vẻ mặt tin tưởng.

_Chi đâu, chỉ là có nên cho cha làm vườn vào 11A1 hay không thôi. Tao thường hay nhờ vả làm việc thì phải qua lớp chả mà qua lớp chả thì tao gặp cha Thịnh. Tao đang phân vân nhưng lớp tốt chỉ có lớp 11A1 thôi. Ặc! Tao điên mất!-nó giải thích một hồi rồi vò đầu bức tóc như con điên.

_Ê! Tóc mày tóc mày kà!-cô thấy nó mất hình tượng quá nên nhắc nhở.

Nó hiểu ý liền xoay 180* quay về vẻ ngoài lạnh lùng vốn có.

_Chẳng gì quan trọng, mày cứ cho chả học 11A1 đi. Chẳng phải mày nói mày quên thật rồi sao hả? Gặp ông chào mày thì mày chào, nếu ghét thì liếc nhau cái. Mắc cái mớ gì phải suy nghĩ. Mày ngu hơn mọi ngày á nha.-cô nói một đường dài và cốc nó một cái rõ kêu.

_Au, shit! Ăn lẹ lên lớp nằm mày-do đau nên nó gắt.

_Xong này giờ, có mày bịch khoai tây chiên này giờ chưa hết.-cô ung dung trả lời.

Cô chẳng biết nói gì với con bạn. Nhìn đồng rác trên bàn mà lắc đầu. Cầm bịch khoai tây với chai nước cam lên. Vừa đi vừa ăn.

3 tiết học trôi qua.

Reng.....reng.....reng

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra về.

_ Tao về trước!- nó chưa kịp để cô nói gì thì chạy xuống bãi gửi mất tiêu.

Tại biệt thự White.

Bíp.....bíp.....bíp

Tiếng còi xe nó vang lên, chị Hoa bên trong chạy ra mở cửa.

_Cha làm vườn tới chưa?-nó hỏi chị.

_Dạ, cậu ấy đi từ sáng nói 4 giờ chiều nay quay lại ạ!- chị Hoa lễ phép.

_Rồi, chị vào làm việc đi!-nó rồ xe vào gara.

Nó xách cặp lên phòng, vụt cái cặp vào cái bàn học, chạy lại chỗ tủ lấy cái áo đầm dây màu trắng đến đầu gối, cúi xuống tìm cái băng đô màu trắng nữa rồi chạy vào phòng tắm.

15 phút sau

Nó từ phòng tắm đi ra, như một thiên thần với bộ váy trắng mái tóc vàng xõa ra nhưng với đôi mắt hung đỏ lạnh đậm làm nó giống ác quỷ trong bộ váy thiên thần. Cầm cái Iphone6plus chạy ra khỏi phòng.

Nó lấy cái giỏ ở bên trên tủ bếp, rồi đi ra vườn. 4:20pm, nắng đã dịu bớt, nó đi ra vườn hoa hồng vàng ở tận cuối khu biệt thự. Cầm cái kéo trên tay.

_Tâm trạng tốt, màu vàng sẽ hợp! Hưm hi-nó đột nhiên cười một nụ cười tỏa sáng cho dù chỉ mím môi.

Và làm cho tim ai đó lệch một nhịp. Vội lắc đầu mấy cái rồi đi lại chỗ nó.

_Cô lấy hoa hồng làm gì thế? Hồ sơ của tôi đây, có cần tôi giúp gì không?-hắn hỏi nó.

_Tìm một ly thật đẹp để chưng bàn học. Để qua xích đu đi. Anh lại cắt cho tôi, xem thử tay nghề của anh! - giọng nó lại lạnh lùng và không đầu đuôi.

Nó qua xích đu, khê cầm tập hồ sơ lên và ngồi xuống lấy ra xem xét rồi cười nụ cười bí hiểm. Nó cắt tập hồ sơ rồi lấy đũa ra bấm rồi nghe:

_Thưa tiểu thư Diamond có chuyện gì?- tiếng ông hiệu trưởng The Winner vang lên bên kia.

_Mai sẽ có học sinh mới. Ông nghe kĩ đây. Nguyễn Thành Đạt , 17t, sinh 10-8. ông cho vào lớp 11A1 cho tôi. Mai sẽ đi học luôn, mai tôi đem hồ sơ đến. Sắp xếp đi.- chưa kịp nghe trả lời nó đã cúp máy.

_Xem anh làm được gì?- nó nhếch mép nhìn về phía anh đang cặm cụi làm.

_Này, từ hôm nay anh sẽ ở đây, mai anh sẽ lên trường cùng tôi. Anh đem đồ qua đây chưa?-nó ngồi xích đu đung đưa mà cất tiếng hỏi.

_Hửm? À ờ tôi đem qua rồi! Mai lịch học sẽ sao vậy?- hắn gãi đầu hỏi.

_Trường học là Trường The Winner dành cho quý tộc, vào đây ai hỏi anh gia thế ra sao chỉ cần nói không quan tâm hay bất quá thì nói anh họ của tôi. Nghe tên tôi họ sẽ không dám làm phiền nữa đâu. Mỗi ngày có 6 tiết học, 3 tiết đầu là từ 8:00am đến 11:00am. Nghỉ trưa từ 11:00am đến 1:00pm sẽ lên lớp học 3 tiết cuối đến 4:00pm ra về. Sách vở các môn học, đồ thể dục hay đồ sơ cua gì đó thì ở trường có tủ riêng để đựng sách vở. Quần áo cũng có tủ. Anh học 11A1 đấy, báo trước xem chừng với nam sinh lớp ấy. Lớp ấy không thích ai đẹp trai hơn mình đâu!- nó nói một mạch rồi đi lại chỗ hắn cầm mấy cây bông hồng lên ngắm nghía.

_Không tồi!-nó nhận xét.

_À mà trong trường cô nắm quyền lực gì mà nghe tên cô họ sợ cô vậy. Lớp 11A1 gì đấy không thích ai đẹp trai hơn mình, ý cô nói là tôi đẹp trai nhất đấy sao?- mắt hắn híp lại nhìn sang cô tỏ vẻ hứng thú.

_Không cần biết! Cắm vào bình rồi đem lên phòng cho tôi. Phòng anh Lầu 1 phòng đầu tiên bên phải.- nó liền quay đi, giọng nó vọng lại. Nếu để ý thì thấy nó đang bị đỏ mặt.

_Cô Tiểu Thư tàn khốc của Diamond cũng có ngày biết ngại sao, sắp vào tròng rồi cô em!- hắn cười mỉa mai.

_Ặc! Hôm nay bị sao vậy nè, hình như do lâu quá không uống rượu, tối nay đi Bar phá một tí xả stress.-nó tát mặt mình rồi đi lên phòng.

5. Chương 5: Kế Hoạch Tác Chiến

Tại Bar Angle.

_Sắp xếp Vip 2, mau lên-nó lạnh lùng nói với hai chàng trai đứng trước Bar.

_Vâng tiểu thư!- Chàng trai tóc đỏ trả lời.

6. Chương 6: Hot Boy Mới Của The Winner

Nó và hần bước vào và tự nhiên ngồi vào bàn ghế cho khách.

_Cậu đây là Nguyễn Thành Đạt?-ông HT hỏi.

_Là tôi, hồ sơ đây!-hần nói rồi đứng dậy đưa hồ sơ cho ông HT.

_Tôi học 11A1 đúng không? Vậy thì tôi đi nhá!-hần nói xong quay lại phía nó hắc đầu tỏ vẻ muốn đi.

_Chào ông!-nó đứng dậy bước ra, khi đi ngang không quên chào một tiếng.

Nó cũng biết chào sau bao nhiêu năm ấy nhỉ!-suy nghĩ của ông HT.

Nó và hần đi trên hành lang của tầng 5. Nó dẫn hần đến lớp 11A1:

_Lớp anh đây này, vô lớp dừng bắt chuyện trước khi chưa ai bắt chuyện nhá. Nhớ lời tôi nói ở nhà! Lớp tôi bên kia có gì thì qua ấy. Tí gặp ở căn tin-nó vừa nói vừa chỉ qua lớp phía đối diện rồi hí hửng quay bước đi.

Hần bước vô lớp với biết bao con mắt trái tim của nữ sinh và bao con mắt kinh ngạc của nam sinh. Chưa biết gì hết, nó đi thẳng xuống bàn cuối ngồi rồi lấy headphone ra đeo vào. Bật âm lượng nhỏ để có thể nghe những lời bàn tán xung quanh.

_Ê! Học sinh mới đấy, lần này đánh bại Thế Thịnh rồi. Tiếc cho nó quá, cái danh hiệu giữ bao nhiêu năm bây giờ bị gián xuống Á Quân rồi. Haizzzzzz!-nữ sinh 1.

_Mà mới chuyển vô mà vào được lớp mình là hay lắm đấy. Lớp mình đâu phải muốn vào là vào đâu. Gia thế chắc không phải dạng vừa đâu nhé?-nữ sinh 2

_Mà chắc phải bảo cậu ấy xem chừng tụi nam lớp mình. Không hay nữa là diệt khẩu luôn. Ặc! Nghĩ lại thì biết bao nhiêu tấm gương đã hi sinh thì nguyện cho họ mau chóng được hóa kiếp!-nữ sinh 3 vẻ mặt nản và lắc lắc cái đầu.

Hần nhìn qua bên kia thì thấy tụi nam đang bàn bạc rồi gật gật đầu rồi yead nói chung là búa xua như mấy con khỉ đang bàn kế hoạch xống chuồng đây mà. Mà mấy đứa con gái nói vậy thì cần xem chừng rồi!

Đang trong tình trạng mơ màng thì có một nữ sinh lại bắt chuyện với hần:

_Bạn gì ơi! Bạn là học sinh mới hả? Bạn tên gì thế?-nhỏ nói giọng ông ọ làm hần đây phát ối.

_À ừ, Tên Đạt hay cứ gọi là Yun.-hần lạnh lùng đáp và nhìn ra cửa sổ qua hướng lớp 10A1.

_À! Không có gì, chỉ nhắc bạn nên cẩn thận thôi. Không nên thân với nam lớp này khi chưa đầy một tháng nhé! Chào-vẻ lạnh lùng của hần làm nhỏ có chút run sợ vội vàng nói rồi chạy đi.

Hiện tại bên lớp 10A1.

Nó ngồi thừ ra tai đeo headphone nhìn như ng mất hồn ấy.

Nó biết là lớp ấy thế nào nhưng vẫn cho hần vô học , có khi nào là đẩy hần vào chỗ chết không. Asssi! mà hần là cái gì mà mình phải lo lắng chứ. Mà hần là ng làm của mình.

Hần chết thì biết ăn nói sao đây? Đang suy nghĩ thì::

_Kúc ku.....đang suy nghĩ gì mà đờ ng ra thế nhỏ? .- Sam thấy nó yên quá bèn lên tiếng hỏi.

_Từ khi nào mà mày lòi ra cái tính nhiều chuyện ấy thế hả?..-nó gắt

_Tao xin lỗi! Cứ theo đuổi cái suy nghĩ ấy đi, tao về chỗ.

Sao hôm nay nó gắt thế. Chơi với nó từ nhỏ giờ khi nó gắt là nó đang lo lắng cho ai hoặc bị lộ thân phận ở BANG. Nhưng ở Bang có thông báo gì đâu.. Lo lắng á, ai mà điêm phúc đc Nữ hoàng Lạnh Lùng lo lắng đây ta..

Reng

~~reng

reng

Tiếng chuông vô học vang lên.

Ở lớp hần cô giáo đã vào lớp.

_Lớp chúng ta có bạn mới đúng không? Ai nào?-cô giáo cất tiếng hỏi.

Hần đứng dậy, lơ đãng ngó ra cửa sổ.

_Em tự giới thiệu đi nào!-bà cô mắt sáng rỡ khi thấy trai đẹp.

_Nguyễn Thành Đạt, cứ gọi là Yun-hần cụt lủn.

_Bạn ơi, gia thế bạn thế nào?-nam sinh 1.

_Không cần quan tâm!-hần lạnh lùng.

_Bạn mà không nói thì khó mà học ở lớp này được đấy!-nam sinh 2.

_Này! Đừng ăn nói thế chứ các em-bà cô xanh mặt.

_Phiền thật! Tôi là anh họ của Nguyễn Hoàng Hạ Băng 10A1 được chưa? Quá phiền phức-hần trút cơn giận trong từng chữ.

_À ờ! Vậy được rồi! Mình biết rồi!-hai chàng nam sinh nghe tên Hạ Băng là xanh mặt. Áp ứng trả lời.

_Em ngồi xuống được rồi!-bà cô nói.

Hần ngồi xuống thì nghe đâu đấy bên tai những tiếng nói xầm xì liên quan đến hắn.

_Ế! Anh họ của Nữ Hoàng Lạnh Lùng đấy, là anh họ đấy!-nam sinh 1 e dè.

_Tao.....tao....tao không biết! Mà chỉ đừng diệt khẩu thôi chứ phải thử tài xem có xứng mang danh lớp 11A1 không chứ! Về ngoài và tính cách có vẻ được đấy, nhưng tài thì chưa chắc!-nam sinh hai ngáp ngừng rồi lấy hết dũng khí nói ra.

Để cho ông đây nghe hết thì mấy đứa đây là hạng tép riu rồi, ông cho ra tay trước rồi đến lượt ông sau nha! Mà cái gì, nữ hoàng lạnh lùng, cái biệt danh ngẫu ghê đấy. Mình cũng phải tìm một cái. hần cười nhếch mép.

Nhưng hần đâu biết rằng có một ánh mắt luôn để ý từng cử chỉ của hần từ khi nhắc đến Hạ Băng. Không ai khác chính là Thế Thịnh.

Anh họ sao, thật nực cười. Từ lúc quen cô ấy . Cô ấy chẳng hề nói gì hay nhắc đến anh họ. Chỉ có chị họ thôi. Quan hệ của hai ng này rốt cuộc là gì đây?-suy nghĩ này là của Thế Thịnh.

~~

End Chap

7. Chương 7: Náo Loạn Cả Trường

Reng

reng

~~~reng

3 tiết học đầu trôi qua.

__Ê, đẹp trai quá mày ơi! Mà lạ hoắc à, ai vợ ta? Xuống căn tin để tao đi ngang qua xem bản tên ảnh coi!-Sam hí hửng chỉ tay ra phía cửa.

__Ặc! Mày quên hôm qua tao nói gì à? Chắc là chẳng muốn nói gì với tao nên qua đây.- nó cốc một cái rỗ đầu vào đầu Sam.

__Ế! Vậy là người quen, ế đợi tao với!-Sam lăng xăng chạy theo.

Ngoài hành lang lớp 10A1.

__Ê! Qua đây chi, tính nói gì?-nó từ trong lớp bước ra nói.

__Chẳng gì! Đi xuống căn tin, không biết đường.-hắn vờ làm mặt lạnh.

__Tưởng gì.! Chỉ cần anh hô một tiếng, đám ruồi này sẽ bu lại đòi chỉ anh cho bằng được, mắt chi tốn công qua đây.-nó vừa nói vừa quét mắt ra xung quanh và những ánh mắt viên đạn không ngừng bắn về phía nó.

__Tôi là người, không chơi với ruồi muỗi đâu ha. Đi xuống dưới. Tôi muốn ăn trưa-hắn tiếp câu của nó. Rồi cả ba ng đi xuống với bao nhiêu là ánh mắt ngưỡng mộ và hình viên đạn.

Tại Căn Tin Trung Tâm (nơi tụ họp của 7 khối). Đang xảy ra một vụ náo loạn.

Chuyện là thế này:

__Hai cô ăn gì? Tôi mua?-hắn trở lại vẻ mặt bình thường và dịu dàng.

__Một Twiter, một suất, hai khoai tây,.....vann vân và mây mây!-tụi nó nói một tràn.

__Cho 5 phút!-hắn nói rồi bình thản quay đi.

Trở về hiện tại. Hắn đang bị vây quanh bởi các nữ sinh hình như cả trường luôn ák!(sức hút ghê vậy ta).
Nào là:

__Anh ơi anh lớp mấy?

__Anh ơi! What is your name?

__Anh ơi cho em sdt đi!

__Anh gì ơi anh có ghê chưa vậy?

__Anh đẹp trai làm bạn trai em đi!

.....nhiều nhiều và rất nhiều.....

Tụi nó thấy lâu quá nên đi tìm thử. Ai ngờ nó thấy được cảnh này, máu trong ng nó sôi lên mà chẳng biết vì sao? Trong đây có cả mấy chục cái điều hòa cơ mà (t/g: có thể gọi là ghen không ta. Lucy: Cầm ngay trước khi chị bầm cứng ra. t/g: chạy mất dép).

Nó đi lại, la lên một tiếng:

__Ồn ào, CẦM NGAY HẾT CHO TÔI!-sức giọng nó công phá khủng khiếp. Im lặng lạ thường.

__Anh họ của Hạ Băng này mà cũng dám làm phiền, muốn chết hả?-nó gằn giọng.

__Ế! Tụi tao thích anh mày chứ có phải mày đâu mà sủa bậy hả con tó!-một cô nữ sinh từ đám đông bước ra. Nhìn là biết cái mặt là một lớp phấn dày rồi.

__Mày nói ai sủa, im đi. Đừng tưởng ai cũng là chó như mày ha-nó khiêu khích.

__Mày dám.....-nhỏ đó gờ tay định tát thì thì.

Rắc.....Á aaaaaaaaa.....hic hic hic.

Rầm.....á á á á á

Nó nhanh tay bẻ tay nhỏ ấy kêu cái rắc khiến nhỏ khóc thét. Đám đàn em thấy vậy nhanh chóng chạy lên nhưng Sam đã kịp tung một cước khiến cả tụi ngã nhào.

__Đảm bảo ngày mai trên báo sẽ có một vụ tập đoàn Lý Gia chuyên về vật dụng cao cấp bị phá sản vì cô tiểu thư Lý Thu Thanh Ngân nhá. Đợi đi, sớm thôi-nó nói rồi cùng Sam quay đi lại chỗ hồi nãy ngồi. Hấn thì há hốc mồm nhìn hai cô gái chân yếu tay mềm đánh đấm bộp bộp mà không khỏi ngạc nhiên rồi cũng quay đi mua đồ ăn cho tụi nó. Cả căn tin không ai dám đỡ nhỏ Ngân dậy vì sợ bị vạ lây nên nhỏ cứ ngồi khóc suốt mấy tiếng đồng hồ.

Cũng tại nhỏ, thấy trai là tươu tươu nên dù biết Hạ Băng là con người như thế nào mà cũng dám động vào. Ngày mai nhỏ phải nói sao với ba mẹ nhỏ đây.

Hấn quay lại với đầy đủ các món ăn tụi nó nói và ngồi xuống cùng tụi nó.

__Không ngờ cô lại có uy lực như thế! Đúng là Nữ Hoàng Lạnh Lùng!-giọng nói hấn có chút trêu chọc.

__Nắm bắt tin tức nhanh nhể!-nó bĩu môi.

__Tui tàn hình rồi nè trời ơi!-cô Sam bị lơ nãy giờ lên tiếng.

__À ờ! Cô là.....?-hấn cười ngượng trong lòng không khỏi dắc ý. Biết đâu làm thân với chị ba thì tin tức của chị hai sẽ dần hé mở. Đến lúc đấy thì Bang Seventeen sẽ gọn trong tay.

__Hi anh! Em là Lê Ngọc Như Ý, gọi em là Sam hoặc Sammi nha anh đẹp trai. Ý quên, anh tên gì vậy, có ghê chưa ạ?-cô nũng nịu.

Nó làm bộ mặt há hốc mồm nhìn sang nó. Hấn thì chỉ biết cười gượng gạo.

Không thể tin được chị ba của Bang Seventeen lừng lẫy cũng có ngày như thế này. Trời ơi tui/hấn đẹp trai cũng khổ thân rồi!-đấy là suy nghĩ của nó và hấn.

__Tôi là Nguyễn Thành Đạt. Hân hạnh làm quen. Cứ gọi là Yun cho thân mật. Hi hi-hấn nhe răng cười hi hi(như khi mắc phong).

__Này này này, là thân mật đó, thân mật luôn đó mà thấy chưa? Ảnh phải lòng Sam này rồi!-cô ghé tai nó nói nhỏ.

__ATSM vừa thôi má!-nó la cô.

__Xía! Mà anh Yun nà. Anh chưa trả lời em là anh có bạn gái chưa ấy!-cô làm vẻ mặt ngay thơ con nai tơ.

__Ủầy ầy! Chưa có, tại xấu trai quá mà-hấn xua tay làm bộ khiêm tốn nhưng trong lòng pháo hoa đang bùng bùng nổ.

__Úi úi, anh đẹp trai nhất trong đám con trai đẹp trai ấy. Ang đẹp trai hơn Thế Thịnh hot boy mấy năm liền của trường luôn đấy. Hihi. Chết.....em....-cô đang nói thì ngập ngừng nhìn qua nó vẻ mặt sợ sệt.

Nó đang chăm chú vào cái đt đọc truyện ngôn tình(lạnh lùng mà có sở thích không hề lạnh lùng chút nào), ngược mặt lên nhìn hai gương mặt như đang chờ đợi điều gì ấy.

__What?-nó trầm giọng hỏi.

__À, không có gì!- cô mừng thầm. Nó quên rồi nó quên thật rồi. Há há há.

__À, Thế Thịnh, Trần Gia Thế Thịnh chứ gì! Đẹp trai thật nhưng có vẻ không đàng hoàng đâu. Mới vào lớp tôi đã thấy cậu ta có gì không bình thường. Hình như tóc nhuộm 100% ấy!-hấn dần thân với Sam.

__Ừh! Biết bao nhiêu cuộc tình từ lúc 13 tuổi đầu rồi! Bĩ ỉ vô liêm sỉ xấu xa đê tiện chứ đâu được như anh Yun đây đâu nè-cô quát rồi nhắc đến hấn là chất giọng lại yếu điệu thực nữ.

__Thôi, lên lớp đi. Ăn xong nãy giờ rồi.-hấn nói.

__Lên!-nó lạnh lùng. Mắt vẫn chú tâm vô cái đt.

Hấn về lớp hấn, nó và cô về lớp nó.

4:00pm, tụi nó ra về. Xuống bãi xe, hấn đã đợi nó rồi.

_Tao về, tối tao không qua Angle đâu, mày qua đó bàn với tụi nó đi.-nó nói rồi đi luôn. Chẳng thèm nghe cô trả lời lại.

_Về!-nó nói với hấn.

Hấn không đáp chỉ ngồi vào xe. Nó cũng ngồi vào ghế phụ và chiếc xe phóng vụt đi.

_Tôi chưa muốn về nhà!Anh rảnh chứ? Tôi muốn đi đến một nơi-nó lặng thinh nhìn ra cửa sổ.

_Ừ! Đi đâu?-hấn dịu dàng.

End Chap

8. Chương 8: Bên Trong Lớp Võ Bọc

_Đưa tôi đến Nghĩa Trang Paradise đường Windy-giọng nó có chút buồn bã.

_À ừ!-hấn thấy vậy cũng chẳng nói gì thêm.

Trên đường đi, không khí trong xe vô cùng ngột ngạt. Không ai nói với ai câu nào. Hấn thì lâu lâu nhìn sang nó nhưng nó chẳng hề để ý đến dù biết hấn nhìn. Chỉ biết nhìn ra phía cửa sổ, hồn để bay theo gió. Lặng thinh nhìn những thứ vô định.

_Ghé lại tiệm hoa bên ấy đi!- nó nói.

Hấn không trả lời chỉ ghé vào tiệm hoa bên đường. Nó bước xuống, vào cửa hàng.

_Gói cho em một bó như cũ!-nó cất giọng nhẹ nhàng với chị chủ tiệm.

_Ừ! Lâu lắm mới thấy em tới. Hằng tháng có một người tới đây cũng mua hoa giống em rồi vào thắp hương ẹ em nhưng chị không biết ai-chị chủ vừa gói vừa nói.

_Vâng, cảm ơn chị!-nó nhận bó hoa tulip trắng từ tay chị chủ rồi lễ phép cảm ơn.

_Gói cho em một bó cúc trắng đi chị!-hấn quay sang nói với chị chủ. Nó quay qua nhìn hấn.

_Ừ, đợi chị chút!-chị chủ ngại ngùng.

_Làm gì thế?-nó nhăn mặt.

_Mua hoa, không lẽ đi tay không?-hấn ung dung.

_Hừ! Các ng đều giống nhau cả!-nó nhếch mép.

_Tôi không giống Thế Thịnh nên đừng so sánh tôi với tên cặn bã đấy. Hạ nhục tôi quá đó-hấn đưa mắt nhìn qua nó.

_Sao anh biết Thế Thịnh là.....-nó ngập ngừng.

_Sam kể! Tôi không có ý đó đâu, tôi ...không....thích.....cô đâu nên đừng nhìn tôi với ánh mắt như thế. Không thích-hấn muốn nói ra câu đấy nhưng trái tim hấn lại có gì đấy không muốn. Hấn chỉ lợi dụng nó thôi mà, loại bỏ cái suy nghĩ ấy đi.

_Ừ! Tôi đâu hề có ý đó! Cảm ơn đã đưa tôi đến đây. Mẹ tôi thích cúc trắng nhất, nhưng tôi lại ghét nó nên bà đã chuyển sang trồng tulip, các nhánh tulip đó là tự tay bà trồng xen giữa các vườn hồng!-nó dịu dàng chưa từng thấy.

_Ừ! Được rồi, đi nào!-hấn nhẹ giọng, móc tiền ra trả cho chị chủ. Cầm bó hoa nói.

_Ừ!-nó hình như đã khóc, giọng đã khàn vì nghẹn.

Trên đường đi, những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mi nó. Không ngờ người con gái lạnh lùng tàn khốc như nó cũng có ngày sẽ rơi nước mắt. Chỉ mỗi lần nhắc đến mẹ là nó khóc.

Vào đến mộ mẹ nó, nó quỳ sụp xuống, tay cầm bó hoa nhẹ nhàng đặt xuống và lau lau tấm ảnh mẹ nó. Nước mắt lại lăn nữa tuôn rơi.

_Sao mẹ bỏ Lucy mà đi vậy, mẹ hết thương Lucy rồi. Để giờ Lucy phải thành ra như thế này này. Mẹ ơi, Lucy nhớ mẹ lắm, tại Lucy hết, nếu lần ấy mẹ để Lucy nhận lỗi thì mẹ thì mẹ đâu có đi. Người làm là Lucy cơ mà. Tại Lucy hết mẹ ơi, tha lỗi cho Lucy nhé mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ.....-nó nức nở trong làn nước mắt. Bỗng nó giật mình, hần đang ôm nó, cảm giác ấm áp làm nó quên là nó đang làm gì rồi vòng tay qua ôm lấy người con trai ấy tiếp tục khóc.

_Thôi nào, mất hình tượng quá đi! Hãy làm một Hạ Băng mạnh mẽ để mẹ cô yên tâm nào. Đừng để bà lo lắng khi đã đến thiên đường chứ!-hắn ôn nhu nói.

_Ừm. Hic hic.....hic hic-nó lấy tay quẹt nước mắt.

_Lucy từ giờ sẽ can đảm mẹ nhé, đối mặt với tất cả, không để ai nhìn Lucy của mẹ với ánh mắt khinh bỉ, nhất là ông ấy!-nó lấy lại vẻ lạnh lùng nhưng thêm vào đó là sự ngang tàn.

_Về thôi! Tôi dẫn cô đi ăn Sushi-hắn dịu dàng cười.

_Ừ! Đi-nó cười đáp lại rồi qua đi trước.

_Xin lỗi, nhưng tôi bắt buộc phải làm thế. TÔI THÍCH CÔ nhưng tôi không thể yêu CON GÁI CỦA KẼ THÙ được!-hắn nói nhỏ nhưng lại cào xé trái tim hắn. Như ngàn mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim hắn. Rồi hắn bước theo sau.

Hai ng lên xe. Nó thì có một cảm giác kì lạ len lỏi trong tim mà 3 năm trước nó đã từng và hứa sẽ không bao giờ để ai đưa cái cảm giác ấy vào tim mình một lần nào nữa. Nhưng thật không may, chính hắn đã làm điều ấy. Chính hắn đã trở thành một mảnh trong trái tim nó. Sao mà có thể nhanh như thế chứ! Chỉ là mộng tưởng, mộng tưởng thôi. Ái! Một quá, thời gian sẽ trả lời tất cả, sẽ sớm thôi, sớm thôi!

Hắn thì cảm thấy nó vui vui, đôi mắt không còn lạnh lùng như trước mà mang hơi ấm của lửa sưởi ấm trái tim những người nhìn vào mắt nó. Nhưng xin lỗi thật sự xin lỗi!Xin lỗi vì đã sưởi ấm trái tim em nhưng anh sẽ lấy đi tất cả. Anh không muốn, ước gì em là người con gái khác không phải ông Thành-ba của nó, kẻ thù đã giết cha mẹ của anh. Anh thật sự xin lỗi, chúng ta hãy sống thời gian còn lại thật hạnh phúc. Anh biết em sẽ đau, đau lắm nhưng anh hết cách. Cha mẹ anh chết là vì ba em.

~~End Chap

9. Chương 9: Anh Đã Hiểu Anh Trong Em Là Gì!

Tại Quán Sushi KIDOSUKE.

_Này, anh ăn loại gì?-nó hứng khởi(lần đầu tiên).

_Ăn gì thì gọi cho anh với!-hắn cười nụ cười tỏa nắng làm cô nhân viên người Nhật thẹn đỏ mặt.

_Sao mà xưng hô kỳ thế, tôi không thích!-nó thăm mồm.

_Anh lớn hơn em mà, xưng anh em là bình thường thôi! Này gọi đi chứ!-hắn cười cười.

_À ờ, cho em loại này, loại này, loại này nữa! Phiền chị nhanh dùm em nha-nó cười tươi rói.

_Em là heo á? Ăn gì ghê thế?-hắn nhìn bộ dạng tươi rói của nó mà sợ.

_Anh không biết à, lúc mệt hoặc buồn. Ăn là thượng sách. Hihi-nó lại cười, ăn gì mà hôm nay nó cười dữ thế.

_Em! Lúc ở tiệm hoa, là anh không nói thật lòng! Anh.....Thích.....Em.....Từ.....Lần....Đầu.....Tiên.....gặp em đây! Hãy tin anh, anh không dối lòng đâu! Anh hứa sẽ không làm em thất vọng khi bước chung đường với anh! Làm bạn gái anh nhé!-hắn nói ra từ tận đáy lòng nhưng lòng hắn đang cào xé.

_Anh....anh...nói gì vậy...vậy, đừng đừng giỡn nữa mà!-nó ngập ngừng ấp úng.

_Anh thật đấy! HÃY TIN ANH!-hắn vẻ mặt cương quyết làm ng ta động lòng.

_Anh à! Cho tôi thời gian nhé! Mai tôi sẽ trả lời!-nó thầm mừng, nó muốn nhảy qua ôm hắn nhưng thật nó phải suy nghĩ, không muốn như lần trước. Nó đã quá đau khổ.

Sushi đc đem ra phá tan bầu không khí ngưng ngừng này!

_Uầy uầy, ăn đi, ngon lắm đấy.- Nó hứng khởi gấp một miếng đưa vào miệng.

Hắn nhìn thái độ nó mà phì cười. Cô bé này.....dễ thương thật đấy.

_Anh muốn biết ý nghĩa tên của em, rất lạ!-hắn chuyển chủ đề.

_À! Ba tôi họ Nguyễn, Nguyễn Việt Thành. Mẹ tôi họ Hoàng, Hoàng Dương Anh Tú, Hạ là xinh đẹp tỏa sáng như ánh nắng mùa hạ còn Bằng là kiêu sa lạnh lùng. Tóm lại ý nghĩa tên tôi là Vị Nữ Hoàng Xinh Đẹp Lạnh Lùng ấy! Mẹ tôi nói tên tôi phải cất công bỏ ra mấy tháng trước khi sinh tôi để chọn đấy. Vì tôi là Tiểu thư duy nhất nên phải thật có gì đó gọi là đặc biệt.-nó nói một tràng dài. Mà tên nó Ý nghĩa thật.

_Wow! Đặc biệt thật, em đúng là giống với cái tên.-hắn thốt lên rồi lắc đầu.

10. Chương 10: Tái Ngộ

Nó nằm dưới sofa, đầu tóc rối bù như con điên. Hắn đêm đấy không về. 3:00am. Nó lấy chai rượu mạnh trong tủ ra và uống sạch sành sanh! Sao nó không say, tử lượng nó đâu nhiều đến vậy, nó muốn say nhưng bản thân không cho nó say, lí trí muốn nó tỉnh, trái tim muốn đi theo tình yêu của nó. Thì hỏi bây giờ nó phải làm sao?

Nhìn về phía không xác định lâu lâu khẽ vươn tay với thứ gì đó rồi buông thả vô vọng. Tại hắn, tại sao lại nói yêu nó? Tại sao gieo mầm trong trái tim nó rồi bây giờ đập tắt không thương tiếc? Tại sao, tại sao vậy?

3:45am

Anh Huy về, mở mật khẩu cửa và bước vào nhà! Vào nhà chỉ thấy một không gian tĩnh mịch. Một bầu không khí ngột ngạt đầy mùi rượu. Ng con gái nằm trên sofa, mắt hướng về một khoảng không vô định, đôi mắt đỏ thâm quầng vì thiếu ngủ và khóc nhiều. Đôi mắt đỏ lạnh đậm không đáng sợ như mọi ngày mà xen vào đó nỗi buồn vô vọng.

_Này! Em em sao thế?-Huy lay lay nó hỏi. Vẻ mặt anh hốt hoảng.

_Anh hai, có phải em đáng ghét lắm không? Sao ai cũng bỏ em đi, không quan tâm tới em nữa! Tại sao vậy? Tại sao.....hai trả lời đi chứ? Tại sao vậy hic hic, sao....hức...hic hic!-nó nói trong tiếng nấc.

_Em gái hai sao thế? Em còn phải là Hạ Bằng mà ah thương nhất không vậy?-ah buồn tay mình ra, xoa xoa cái trán.

_Em đáng ghét, em đáng chết. Cả mẹ rồi đến Nam và Thế Thịnh đều bỏ em và rồi bây giờ là hắn!-nó hét nấc nhưng nước mắt vẫn lăn dài.

_Nam và mẹ không bỏ em đâu! Đây là ngoài ý muốn. Nam bây giờ đã lớn, đã biết suy nghĩ, nó muốn anh về đây chăm sóc cho em. Nó nghĩ em đã chịu cô đơn quá đủ rồi. Nó lớn và nó suy nghĩ được rồi. Đừng tự dằn vặt bản thân nữa!-ah nói trong sự ngạc nhiên của nó.

_Anh anh nói thật chứ? Nhóc tha thứ cho em sao nhóc không về?-nó nói và đưa ánh mắt như cầu mong câu trả lời là tốt.

_Nó muốn học xong khóa học ở bên đó, tháng sau nó về đây. Nó sẽ ở đây với chúng ta!-anh nói, giọng pha chút vui mừng.

_Hai! Thật chứ? Thật phải không? Hai không đùa! Hic hic hai không đùa!-nó mừng quá rồi chảy nước mắt.

_Ừ! Bây giờ thì lên lầu ngủ, mai hai đi học với em!-hai nó dịu dàng nói.

Nhưng quay qua thì nó đã tựa vào vai anh ngủ lúc nào không biết.

Anh lấy đt ra bấm bấm và nghe:

_Mày điều tra Thế Thịnh có quan hệ gì với Băng trong lúc tao qua Mỹ. Nhanh-anh lạnh lùng rồi cúp máy.

_Anh sẽ không để em chịu thiệt thòi nữa. Anh xin lỗi! Từ giờ sẽ không ai có quyền động vào em gái của anh cả! Lucy ngoan nhé!-anh ôn nhu nói và ẵm nó lên lầu.

Anh vào căn phòng ở lầu 1 có cánh cửa màu tím vì đây là màu yêu thích của nó. Đặt nó lên giường rồi anh vào nhà tắm nhúng nước ấm và đem ra lau mặt cho nó. Xong rồi anh lấy đồ vào nhà tắm, nó như vậy thì biết chắc phòng anh chưa được chuẩn bị rồi. Một lúc sau, anh ra và đặt một nụ hôn lên trán của nó rồi lấy cái gối dư trên giường để bên cái sofa kế giường nó rồi ngủ.

Trong giấc mơ của nó, nó nhớ lại cảnh mẹ nó chết trước mặt nó để bảo vệ cho nó.

5 năm trước

_Tao đã bảo thế nào? Sao mà dám bước lên căn phòng trên lầu 3 hả?- ba nó quát.

_Tôi đã bảo em rồi! Đây chỉ là hôn nhân hợp đồng thôi! Nhưng tôi đã cho em mọi thứ mà ng chồng thực thụ nên làm cho vợ mình. Ăn ngon mặc đẹp giàu sang và 3 đứa con xinh đẹp này nữa. Tôi chỉ có đúng một điều kiện thôi mà em cũng không làm được sao? Tôi đã cho em mọi thứ và bây giờ tôi sẽ lấy lại tất cả!-ba nó quát mẹ nó.

Anh phải ôm nó và Nam vào lòng để chúng không thấy cảnh đấy. Anh quá hiểu ba anh cả sự tàn nhẫn của ba đã truyền zen vào con ng của anh.

.....Đoàng.....

_Huy.....ng.....ngoan.....chả....chăm sóc.....hai .....em.....cho cho.....mẹ nhé.....mẹ....mẹ....xin.....l.....lỗi!-mẹ nó cố gắng nói rồi khịu xuống.

Ông ra hiệu đưa ba đứa con lên lầu rồi nhằm giải thích rằng đó chỉ là mẹ sợ ông ấy quá rồi lên cơn đột quỵ chết.

Đối với 3 đứa trẻ 9, 11 và 13 tuổi thì chuyện đó sao có thể. Mà lại là những đứa thuộc top đầu óc siêu phát triển thì đó là chuyện vô lí và vô căn cứ.

Tại vì nó, nó đã vào căn phòng trên tầng 3 vì sự tò mò của nó. Nó đã làm bể cái hình đặt trên giường trông không ở trong phòng đấy. Mẹ nó biết đc nên mẹ nó đã bao che cho nó nhưng nó không biết Nam đã đứng ngay cửa phòng mẹ nó và biết tất cả. Đến sau này thì nó mới biết ng phụ nữ trong hình là ng tình cũ của ba nó, căn phòng ấy là của bà ấy khi còn quen ba nó. Nó căm hận ông, vì một ng đàn bà không còn là của ông mà ra tay giết mẹ nó trước mặt 3 đứa con của ông ấy!

Hiện tại, 4:13am. Anh chưa thiếp đc bao lâu thì nghe nó hét:

_Mẹ, mẹ ơi.....con xin lỗi.....mẹ tha lỗi cho Lucy đi mà.....mẹeeeeee ơiiiiiii!-nó hét lên.

_Lucy ngoan.....ngoan! Anh hai đây rồi, ngủ ngoan nhé!-anh bật dậy lại ngay chỗ nó. Nó đổ mồ hôi như tắm. Anh phải hạ nhiệt độ điều hòa. Anh sợ nó lại thức nên lúc đấy anh ôm nó vào lòng và ngủ cho đến sáng.

6:37am

_Lucy! Có dậy đi học không nào? Lucy, không dậy anh chọt lét đấy nhá!-anh chọc nó.

_Đứa nào dám phá bà đây ngủ hả. Bà dậy bắn nát sọ nghe chưa?-nó phán cái gối về phía tiếng nói.

Và anh sẽ nhận trọn cái gối vì chưa biết được cái trò của nó.

_Chọt nè chọt nè cho chết nè chết lun nà!-anh chọt lét nó.

_Á! Má ơi! Anhhhhh Haiiiiiiiii- nó bật dậy ôm chầm lấy anh.

~End chap

11. Chương 11: Không Phải Hot Boy Mà Là Siêu Hot Boy

_Ừ! Anh đây!- anh đỡ dành.

_Em em phải đi học. Đi cùng em nhé!-nó kéo kéo vạt tay áo của anh.

_Ừa! Anh học 12A1.-anh dịu dàng.

_Em muốn uống cacao! Hai pha cho em đi!-

_Ừ! Hai xuống lầu pha đây, thay đồ đi, hai đợi!-anh vuốt tóc nó.

_Dạ, iu hai!-nó hun cái chụt vào má anh rồi chạy vô phòng tắm.

20 phút sau.

Nó bước ra với bộ đồng phục thường ngày, mái tóc vàng được cột lên một nửa. Bên trên là cái nơ cùng màu với viền áo của nó nhìn nó xinh cô cùng. Nó nhìn vào gương và há hốc mồm, hai con mắt thâm quần sưng húp. Không vội, nó lấy hộp phấn bôi bôi chét chét một lớp dày quanh đôi mắt. Lấy cái son đường có màu bôi quanh cái môi trắng toát như ng bệnh.

Nó xuống lầu.

_Cacao em đâu! Hai ơi!-nó la.

_Đây đây này!-anh chỉ vào cái ly trên bàn.

_Thanks hai iu!-nó cầm ly hít một hơi rồi uống hết. Lấy tay bôi cái miệng rồi để lại cái ly trên bàn.

_Nhóc không đứng đắn đc thêm chút nào àk?-anh lấy tay lau vết cacao trên khóe miệng nó.

_Đi học hai ơi!- nó kéo anh ra cửa.

_Từ từ! Chiếc BMW màu đen nhá!-hai nó hỏi.

_Ừ! Hai chạy cẩn thận, chiếc ấy em mua đôi với Sam đây!-nó ghẹo.

_Ồ hay ha! Vậy thì cho nó banh xác luôn ha? Ở đó mà ghẹo tui!-anh ngắt má nó-lẹ lên, hai muốn xem thử con Sam còn nhận ra anh nó không nè!

_Đi thôi! Let's go!-nó hú lên.

Chiếc xe BMW bóng loáng lao băng băng trên con đường sáng sớm. Chiếc xe chạy vào bãi gửi.

Anh và nó bước xuống xe với biết bao nhiêu ánh nhìn. Mặc kệ, nhưng đột nhiên nó dừng lại. Hắn đang đi về phía nó, vẫn khuôn mặt ấy, vẫn tướng mạo ấy nhưng khuôn mặt sao lạnh lùng quá. Nhìn như muốn đóng băng ng khác vậy

Nó đứng lại nhìn theo hắn, anh thì đang ngạc nhiên nhìn theo hướng nó nhìn. Hắn lạnh lùng đi ngang qua nó, bỗng nó nắm lấy tay hắn kéo lại:

_Câu trả lời....hôm qua.....tôi tôi sẽ.....trả lời ngay!-nó áp úng.

_Xin lỗi cô chủ, nhưng hôm qua cô đã trả lời cho tôi rồi! Chào cô-hắn lạnh lùng gạt cách tay nó.

Tay nó buông thõng xuống, bất lực, mắt mác đang chiếm đầy sự lạnh lùng tự tôn của nó. Nó chỉ lờ lờ thôi mà. Một câu giải thích cũng không nghe nó nói là sao? Một giọt rồi hai giọt nước mắt rơi lã chã xuống nền đất. Tại sao từ khi gặp hắn nó lại yếu đuối thế kia? Không được, nó phải mạnh mẽ cho dù bất cứ giá nào cũng phải mạnh mẽ, đây mới là nó. Quẹt đi giọt nước mắt, nó quay qua mỉm cười với anh:

_Lên phòng HT nào hai!-nó nói.

Hai ng đi trong sân trường là tâm điểm của những cuộc bàn tán.

__Ê, anh Huy kìa phải không, chắc anh mới đi du học ở Mỹ về!-nữ sinh 1.

__Hay là ng yêu của nó?-nữ sinh 2.

__Mày ngu quá! Anh Huy đẩy con, tóc vàng mắt đỏ, là hai anh em còn gì!-nữ sinh 3 cốc đầu nữ sinh 2.

__Ừ, đúng là anh em ruột. Lạnh như băng ấy-nữ sinh 1.

Hai ng cứ đi mà không thèm để ý. Tại phòng HT, nó không gõ cửa mà đi thẳng vô luôn.

__A! Cậu Huy cậu tới rồi!-ông HT mừng rỡ.

__Đừng giở giọng ấy với tôi.-anh lạnh lùng.

__Tôi chỉ qua báo cho ông biết, giờ tôi về lớp đây!-anh nói tiếp.

Nói rồi anh với nó mở cửa bước ra. Nó dẫn anh lên 12A1 rồi nói:

__Tí ra chơi hai qua lớp em đợi em nhé?-nó chỉ xuống lớp cuối ở tầng 5.

__Ừ! Học ngoan đi tí hai xuống!-anh vuốt tóc nó.

__Paiii hai nha!-nó vừa chạy vừa lay lay cái tay.

Anh nhìn nó mà lòng khó chịu vô cùng, tên ở dưới sân trường là tên nào chứ? Sao nó lại xúc động mạnh như vậy? Đang suy nghĩ thì đt anh vang lên:

__Tao đây, mày điều tra đc gì rồi?-anh lại lạnh lùng.

__.....

__Tốt! Đc rồi!-anh cúp máy- đc lắm, Trần Gia Thế Thịnh, sắp có trò vui ày đây, 3 năm trc mày đã làm gì em tao bây giờ tao sẽ trả lại tất!-anh nhếch mép, nhìn xuống đã thấy nó bước vào lớp rồi anh xoay ng bước vào lớp mình.

Tại lớp 10A1.

__Hi Sam, tí ra chơi tao có bắt ngờ ày đấy!-nó hí hửng.

__Ừ, gì thế gì thế? Mày biết tao tò mò lắm mà!-cô lay lay tay nó.

__Ra chơi đi. Hihi-nó cười một nụ thật tươi khiến mấy bạn nam sinh máu mũi phụt phụt như mưa.(lần đầu thấy nữ hoàng lạnh lùng cười mà)

__Ồ! Tao đợi-cô nói.

Reng

~reng

reng

Tiếng chuông vào học vang lên.

Tại lớp 12A1. Cô giáo bước vào.

__Lớp chúng ta có học sinh mới đúng không? Em nào vậy, giới thiệu về bản thân đi em!-cô nhẹ giọng.

__Là tôi! Nguyễn Hoàng Thiên Huy, đại thiếu gia của tập đoàn Diamond. Xin chào!-anh không lạnh lùng như thường ngày.

Và những tiếng xì xào bàn tán vang lên.

__Im lặng nào các em! Hãy cho đại thiếu gia của tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới một tràng vỗ tay nào! Mừng em đến với tập thể 12A1!- cô giáo nói.

Rào

~rào

~~rào

Anh gãi đầu ngồi xuống.

Tại lớp 11A1.

Hắn cứ ngồi đấy suy nghĩ về việc lúc sáng. Nó nói rằng nó sẽ trả lời, liệu có đúng như mình nghĩ hay sẽ đồng ý. Mình cần câu trả lời, như thế kế hoạch sẽ được triển khai ngay lập tức. Người đi kể bên nó hồi sáng chắc là Nguyễn Hoàng Thiên Huy, mái tóc vàng và màu mắt đỏ cũng đủ biết rồi và cái vẻ lạnh lùng bất cần của anh ta cũng biết nó giống ai. Anh lấy đũa ra để dưới bàn rồi bấm bấm:

_ { Ra về gặp tôi ở vườn đình làng sau trường, suy nghĩ kĩ rồi trả lời cho tôi! Yun }

_ { Được rồi! Sẽ trả lời, ra về gặp! }-nó nhún lại

Nó thở phào nhẹ nhõm, hẳn đã nhận tin cho nó rồi, nó sẽ trả lời thật với lòng mình.

Reng.....reng.....reng

_ Ôi! Ra chơi rồi, khỏe quá đi. Đi xuống căn tin đi Lu!-Sam uốn éo cái ng.

_ Đợi đi. Hihi!-nó lại cười nụ cười chết con trai đấy.

_ Hôm nay ăn gì mà cười như khỉ thế?-cô chọc nó.

_ Hôm nay bà vui, không trách nhứt với cưng ha!-nó véo mũi cô. Nó nhìn ra cửa.

_ Hai ơi!-nó vẫy tay.

_ Con tó này. Anh hiiiiii oiiiiii!-cô nhìn theo nó, quay qua lườm nó một cái rồi chạy ra ngoài ôm chầm lấy anh.

_ Tưởng Sam đây quên mất anh rồi chứ?-anh véo mũi cô.

_ Anh em mấy ng đúng là, hôm nay là ngày gì mà bị véo mũi hoài. Cái mũi xinh đẹp của tui trời ơi!-cô thả anh ra làm bộ lấy tay xoa mũi về mặt dễ thương.

_ Con nhà tông, không giống lông cũng giống cánh hai ha!-nó đi ra khoác lấy tay anh.

_ Ủa! Mà cô này biết nói mấy câu như vậy luôn hả ta!-anh chọc nó.

_ Một một một, đi ăn mừng đại ca về nào!-cô kéo hai ng đi.

Tại căn tin.

_ Má ơi, hôm qua là hot boy khối 11 còn bây giờ là siêu hot boy khối 12 mà ới!-nữ sinh 1.

_ Ê! Anh Huy anh hai của con Hạ Băng 10A1 đó con !-nữ sinh 2.

_ Cái gì? Đại thiếu gia Diamond về rồi đấy à?-nữ sinh 3.

_ Mày ngu vừa thôi, chừa cái ngu cho ng ta ngu với con. Ba thứ nổi bật nhất mày cũng không nhận ra điểm giống nhau được à?-nữ sinh 4 tức giận.

_ Ba điểm gì?-nữ sinh 1 và 3 đồng thanh.

_ 1 là màu tóc, 2 là màu mắt, 3 là sự lạnh lùng kiêu ngạo đấy hai con ngu! STUPID!- nữ sinh 4 gằn cái chữ cuối.

_ Wow wow wow! Bái phục mày bái phục mày!-ba nữ sinh còn lại đồng thanh.

_ Không phải chị bậy khôn mà là bậy quá ngu!- nữ sinh 4 nhếch mép rồi đi.

Trở lại với tụi nó.

Ba ng vừa ăn vừa bàn chuyện thì nghe một giọng ổng ọo văng vẳng bên tai.

_ Anh Huy ơi! Anh còn nhớ em không nè?-con Uyên đập vai anh.

_À xin lỗi! Who are you?-anh biết nhưng vẫn giả bộ.

_Em, Phan Trịnh Mỹ Uyên đây mà, quên em rồi sao?-nhỏ mếu máo.

_Mỹ Uyên, mà Uyên nào thế nhỉ, mình biết sao ta?-anh lại làm bộ gãi gãi đầu như đang cố nhớ gì đấy.

_Anh quá đáng lắm mà, em sẽ làm cho anh nhớ lại em!-nhỏ chảy nước mắt chạy đi.

Anh thật không hiểu nổi con bé này, 5 năm trước ba anh dẫn anh qua Lê Gia kí hợp đồng và gặp nhỏ chỉ vài lần mà làm như thân thiết lắm. Thấy sang bắt quàng làm họ à. Anh đâu phải loại dễ giải như thế.

Rồi 3 ng tiếp tục trò chuyện.

_Tối nay anh qua Bar nhé, có phi vụ mới đấy!-cô nói.

_The Ten chứ gì? Anh biết rồi, anh sẽ qua!-anh đáp.

_Nắm bắt thông tin nhanh thật, không hổ danh gương mặt đại diện ý quên phải là gương mặt mốc của Seventeen chứ. Hahaha-nó cười sặc sụa.

_Ừ! Mốc mà có đũa suốt ngày hun chọt chọt vào đấy nha.-anh liếc nó.

_Hahaha....hai anh em....này.....hahaha.....đau bụng.....hahaha!-cô cười như chưa bao giờ được cười.

_Em/mày im mau!-hai ng ấy đồng thanh.

_Hahaha.....đồng...đồng thanh kìa.....hahaha-cô lại cười sặc sụa.

Và hai ng ấy liếc nhau như muốn ăn tươi nuốt sống nhau.

12. Chương 12: Bài Ca Xúc Xích Của Hai Anh Em Con Nít

4:00 Reng.....reng.....reng

_Mày với anh hai về trước đi, tao có việc!-nó nói rồi chạy đi làm cô chẳng kịp nói gì.

Xuống tới nơi, nó chẳng thấy hấn đâu đành ngồi đợi dưới gốc cây lớn, lâu lâu đứng dậy đùa giỡn với mấy bông đình lăng. Hấn sao lâu thế, ra về được 30 phút rồi. Thật ra là hấn đã xuống trước nó, nhảy lên cái cây gần đấy ngồi quan sát nó, từng hành động cử chỉ của nó hấn đều thu đc vào tầm mắt. Hấn tưởng nó sẽ về nhưng sao nó vẫn đợi và cứ đợi.

1 tiếng trôi qua, nó vẫn ngồi đấy đợi. Đt của nó reo liên hồi nhưng nó vẫn ừ ừ đã rồi úp máy. Hấn thấy quá đủ nên đã nhảy phup xuống đi lại chỗ nó:

_Sao cô vẫn còn đợi, lỡ tôi không tới thì sao?-hấn hỏi.

_Anh sẽ tới và anh đã tới rồi đó sao?-nó đáp.

_Vậy cô có câu trả lời chưa?-hấn lại hỏi.

_Tôi.....tôi.....tôi....-nó ấp úng.

_Câu trả lời đã rõ, tôi về nhà nấu ăn trước nhé! Cô vẫn là cô, lạnh lùng và tàn nhẫn-hấn nói rồi quay bước đi nhưng chưa bao lâu thì:

_Bụp.....đùng.....đi.....TÔI..... CẦN ANH.....TÔI....TÔI....THÍCH ANH, tôi đồng ý!-nó ấp úng rồi bỗng la to lên rồi lại nhỏ nhẹ.(chị này nặng mưa thất thường quá nhỉ)nó ôm anh từ phía sau.

_Thật chứ?-hấn ôm lấy tay nó.

_Thật lòng đấy! Tin tôi!-nó nhỏ nhẹ.

_Anh tin em!-hấn quay lại ôm chầm lấy nó.

_Về nhé, anh hai đợi ở nhà đấy!-nó nói.

_Ừ, ta về thôi. Anh đi Moto của anh còn em?-hắn hỏi.

_Hai chở em đi nhưng hai về lâu rồi!-nó ngại ngần.

_Vậy thì anh chở em về chứ sao?-hắn nói bằng giọng chọc ghẹo.

Nó và hắn đi lấy xe:

_Ôm vào nào, té đấy-hắn nói to.

_Oke!-nó ôm anh.

Chiếc xe lao băng băng trên con đường đã sụp tối.

Tại biệt thự White. Nó và hắn khoác tay nhau đi vào. Nhìn hai ng con trai ở ghế sofa, khoang đã, tóc vàng mắt đỏ. Oh My God, oh my god:

_Nam! Nhóc về rồi, nhóc về rồi hic hic.....về thật rồi hic hic!-nó bỏ tay hắn ra và chạy lại ôm chầm lấy ng con trai còn lại.

_Này này, lợi dụng ôm trai đẹp nhá! Không buông ra em lợi dụng đấy!-Nam ghẹo nó nhưng tay vẫn vòng qua ôm nó.

_Nhóc cao thật, không tin là nhóc mới 14 tuổi. Nhóc ét mấy thế?-nó buông Nam ra rồi hỏi.

_Cao gì! 1m83 à, thấp hơn hai đến 5cen lận. Buồn!-Nam lắc đầu đau khổ.

_Chị xiu!-nó làm bộ xiu tưởng hai ông con trai cao lớn của mình đỡ nhưng.

~~Bụp

Nó ôm đất mẹ thân yêu làm như đất mẹ mọc chân chạy mất mà ập mặt xuống hôn túi bụi.

_Hahahahahahahahahahahah.....ập mặt.....haha.....chết tui.....đau bụng.....hahahahaha.....-hai anh em khoác vai nhau cười sặc sụa.

_Hai ng muốn die sớm đúng không? Em chịu nhe!-mặt nó đen như đít nôi, gằn từng chữ.

_*chạy*.....anh/em không muốn chết đâu. Anh/em do nhanh quá đỡ không kịp thôi mà. Tha cho anh/em đi mà!-nó dí hai ng chạy vòng vòng. Hai ng ấy chỉ biết vừa chạy vừa xin.

Cái tên dở hơi đứng như không đứng ở đấy thấy ba anh em siuu dở hơi mà há hốc mồm. Cả gia đình có biệt danh là Lạnh Lùng Đến Tàn Khốc ấy cũng có ngày như vậy sao? Miệng đời đúng là không thể tin được! Thấy mình bị bơ nãy giờ mới lên tiếng:

_Khụ khụ khụ, tôi đi nấu ăn nhá!-hắn ho vài cái rồi te te đi vô bếp.

Ba ng giờ mới chịu đứng lại nhìn về con ng phá cuộc vui kia

_STOP! WHO ARE YOU?-hai anh em trai đồng thanh.

_Ý quên, để em giới thiệu, đây là anh làm vườn kim luôn làm bếp và đảm nhiệm luôn cái chức danh đc gọi là NG YẾU của em đấy!-nó nhận mạnh hai từ ng yếu.

_Chào anh Huy và nhóc Nam! Em tên là Nguyễn Thành Đạt cứ gọi em là Yun cho thân mật nhé.-hắn lễ phép chào hỏi.

_Làm vườn?-anh hỏi

_Phụ bếp?-nhóc hỏi

_Và đảm nhiệm luôn chức danh ng yếu của em! -nó bổ thêm.

_Có gì không ạ? - hắn hỏi.

_Miễn bình luận!- hai anh em trai đồng thanh rồi nhảy tót lên lầu.

_Anh cảm thấy có một sự bất bình thường không hề nhẹ!-hắn xanh mặt.

_I don't know.-nó ra hiệu tỏ ý không biết.

_Làm đồ ăn đi anh. Em đói!-nó nũng nịu.

_Miễn ý kiến-anh thấy cái biểu hiện của nó là cảm thấy có điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra ngay và luôn nên chuồng vào bếp trước.

_____Tại lầu 1_____

_Anh hai, ng yêu luôn đấy. Tính sao đây?-Nam nói nhỏ

_Sao là sao, trò cũ. Chịu đc thì oke, không đc thì out thôi?-anh nhún vai.

_Lỡ đc thì hai anh em mình sẽ ra rìa cho xem! Em không muốn.....Lucy là của em cơ! -Nam xụ mặt.

_Ai nói! Lucy Ngốc là của anh biết chưa?-anh cốc đầu nhóc.

_ÁAAAAAAA! LUCY ĐÂU RỒI! HAI KEN ĂN HIẾP PIN CỦA LUCY NÈ!-nhóc la toán cả lên(14t mà làm như 4t. Bó tay)

_Pin Pin đâu rồi nè?-tiếng nó từ dưới vọng lên.

Anh trừng mắt nhìn Pin, Pin lồn lười trên anh rồi chạy xuống dưới.

_Hai hai Ken cốc đầu Pin nà! Lucy giận Ken đi!-Pin nũng nịu.

_Pin làm gì mà hai Ken cốc đầu?-nó ôn nhu vuốt đầu Pin(làm như anh Pin đẹp trai là cờ hó ấy).

_Pin nói Lucy là của Pin nên hai Ken cốc đầu Pin nói Lucy là của hai Ken á!-Pin làm mặt cún con.

_MÁ ƠI CON CHẾT KHI SỐNG CHUNG VỚI HAI NG KHÔNG BÌNH THƯỜNG NÀY MẮT THÔI!-nó la ầm cái biệt thự rộng ngàn mét vuông này.

_Lucy gì vậy em? -anh hốt hoảng từ trên lầu chạy xuống.

_Hai ng có thôi cái trò trẻ con ấy không hả. Lớn cả rồi mà như con nít ấy. Như vậy nữa là ra đường ở nka! Miễn bình luận tiếp! - nó nói một tràn.

_Nhưng Lucy là của em/anh mà!-hai ng đồng thanh.

_Ai nói! Lucy là của Yun này mà!-hắn nghe ồn ào nên đi ra tiếp thêm một câu và liên tục lửa đạn từ con mắt của hai anh em con nít này bắn đùng đùng vào mặt hắn rồi bàn tay của hắn đang choàng vai nó.

_Mệt, ngủ, miễn tiếp thêm!-hai ng quăn cục bư bư tổ chẳng cho hắn và nó và nắm tay nhau lên lầu.

_Không có anh chắc em die nãy giờ vì lưng mần nhĩ và hại não mà thôi!-nó nhìn hắn.

_Anh thật không tin đc cái gia đình nổi tiếng với biệt danh Lạnh Lùng Tàn Khốc mà như thế này! -hắn lắc đầu.

_Anh còn chịu thế này dài dài đấy! Ý quên, anh vô nẫu đi! Em cần ăn ngay và luôn.-nó nhìn hắn.

_Ừ! Đợi anh!-hắn hôn lên trán nó.

Nó đỏ mặt chạy một mạch lên lầu.

< tại="” sãn="” thượng="”>>>>>>>>

_Oh Shit! Em tức lắm đấy,sẽ cho hắn ta 10 cái thay vì 3 cái như thường lệ hay chơi.-Pin nghiêng răng.

_Anh thấy ít quá đó Pin! Gấp đôi! -anh cười nham hiểm.

_Nhưng em đem không đủ!-Pin nhăn mày.

_Đi mua, ăn tối xong anh với Pin đi ha. Giờ xuống ăn rồi còn chơi!- anh khoác vai Pin rồi nhướn nhướn mày.

Pin hiểu ý rồi khoác lại vai anh. Hai anh em tí ta tí tưng hát bài hát

13. Chương 13: Kế Hoạch Vĩ Đại Của Hai Anh Em Con Nít

Ăn xong thì hai anh em con nít xách hai chiếc Moto phân khối lớn của nó và hấn chạy mất tiêu nói là đi chơi. Nó và hấn đòi đi cùng thì hai ng một mực từ chối và biến mất sau làn khói.

Bống đt của hấn vang lên:

_Alo, tao nghe nè!-hấn bắt máy

.....

_Chẳng phải tối qua tao đã nói học trường The Winner sao?-hấn gắt.

.....

_Thì ng yêu tao bảo lãnh vô, thằng đàn!-hấn lại gắt.

.....

_Đây là chuyện của tao, tao có ng yêu không đc à? Mày là cha tao sao mà quản lăm thế?-hấn la lun.

.....

_11A1, chuyện gì không?-hấn dịu bớt.

.....

_Ừ, paiiiii!-hấn cúp máy.

_Ai mà anh giận dữ vậy?-nó hỏi.

_À, thằng bạn chí cốt của anh. Lê Hoàng Đăng Phan, nhị thiếu gia tập đoàn Lê Gia về cổ phiếu đấy!-hấn nói.

_Anh biết Phan hả? Vài năm trước em với Phan có chơi chung vì ba em với ba Phan có ký hợp đồng hợp tác á mà! Nhưng giờ gặp chưa chắc Phan còn nhớ em hay không thôi!-nó lên giọng rồi đột nhiên trầm lại.

_Để anh sắp xếp cho hai ng gặp nhau một lần thử nha! Chưa chắc nó quên đâu!-hấn vỗ vai nó.

_Ừ! Giờ em muốn đi vòng vòng chơi, chở em đi nha!-nó khoác tay hấn.

_Anh muốn đi Trung Tâm Mua Sắm mua ít đồ, đi nhé!-hấn nhướng mày.

_Oke liền, đi trung tâm Royal đi. Khu ấy của nhà em nên tất cả sẽ Free hihi!-nó nở nụ cười sát trai ấy.

_Nào nào, anh có tiền nhá!-hấn véo mũi nó.

_Miễn bình luận. Let's go!-nó kéo hấn đi ra cửa và vụt chìa khóa chiếc Lambo màu đỏ cho hấn.(nhà giàu có khác, toàn xe hiếm)

Chiếc xe lao nhanh đi.

Tại TTMS Royal.

_Chào cô chủ!-hai hàng nhân viên lễ phép cúi chào ở cửa ra vào.

Nó kéo hấn lên tận tầng 3. Vào khu quần áo. Nó lựa lựa đo đo kích cỡ hấn rồi đưa cho hai chị nhân viên đi sau. Hấn chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Rồi nó lại kéo hấn vào cửa hàng Pink Couple. Nó và hấn thử biết bao nhiêu là đồ couple từ đầm váy áo của nó đến quần áo, áo khoác của hấn. Hấn không ngờ nó như vậy mà khi yêu nó lãng mạng đến lãng xẹt như nó. Mua nhiều đến nỗi nó phải kêu 3 anh chàng bảo vệ to cao lực lưỡng để xách dùm.

_Vào kia đi, em mỗi chân rồi!-nó chỉ vào quán Quiet ở tầng 2.

_Ừ. Ang cũng mệt!-hấn nhăn mặt.

Hai ng vào thì bắt gặp hai gương mặt mặt mốc. Không ai khác là hai anh em con nít nhà ta đây mà.

_Ế ế! Có một sự tình cờ không hề nhẹ ở đây à nha!-nó quàng tay qua hai ng con trai đang quay mặt về hướng khác.

_Hai Ken, em có cảm giác rằng có một sự nguy hiểm đang rình rập hai anh em mình!-Pin nói rồi hai ng xanh mặt quay lại.

_Ồ ồ, e...em....tờ....tối....lâu....lâu chưa?-anh ấp úng.

_Em mới tới à. Hai ng làm gì mà mặt không còn tí máu thế?-nó híp mắt nghi ngờ.

_Haizzzz, có gì đâu. Hai đứa ngồi đi.-anh đưa mắt về phía hấn.

_Dạ!-hấn và nó đồng thanh.

_Lại đồng thanh, hợp ghê nhỉ!-hai anh em con nít đồng thanh.

_Hahahahahaha.....-hấn và nó cười lộn ruột.

Nhanh cơ hội, Pin nháy mắt với anh một cái rồi nhanh chóng đứng dậy.

_Hai đứa ở chơi, anh một nên về trước nha. Quên nữa, trả tiền dùm anh với Pin. Thanks hai em iuuu!-anh nói vọng lại. (tên cái quán có nghĩa là yên tĩnh nhưng mấy ng này vô thành cái chợ chồm hồm mất tiêu rồi).

_Ế ế! Hai ng này, này giờ quên chưa gọi đồ uống. Anh uống gì?-nó gọi theo anh rồi quay qua nhìn hấn.

_Em uống gì anh uống đấy!-hấn cười.

_Ừm! Cho 2 cacao đá!-nó gọi to.

Hai ly cacao dc đem ra.

_Em thích cacao lắm sao? Hừm.....chấp....chấp. Ngon thật nhưng cái vị đắng của nó cũng chiếm một phần không hề nhỏ!!-hấn hỏi rồi nhấp một ngụm.

_Anh thấy nó giống con ng của em!- nó hỏi lại.

_Đúng vậy! Mê mụi vì sự thanh thoát của nó! Đắng chát dc khi nhận lại và ngọt ngào khi yêu., -hấn cười

_Cũng đúng nhưng thật sự em không thích cacao! Tại vì nó xoa dịu nỗi đau khi em buồn, nó trung thành với em chứ không như những thứ khác, có rồi lại vụt mất. Uống riết rồi thành thói quen, chỉ biết có nó làmm bạn khi một mình!-nó trầm tư.

_Nhưng từ bây giờ em không còn một mình nữa. Có tôi, anh Huy và cả Nam nữa, còn cả Sammi. Em không một mình!-hấn nắm tay nó.

_Em biết em có anh và cả những ng luôn bên em nữa!-nó nắm lại tay hấn

Tại một góc tối của quán, có một ng con gái đang dùng đt chụp hai ng đang tình tứ với nhau và không quên nở nụ cười ma mị chết ng.

.....Tại biệt thự White.....

_Hai Ken!Đặt ở đâu?-Pin hỏi.

_Đồ dần.. 20 chục cái muốn đặt đâu thì đặt!-anh cốc đầu Pin..

_Ừm ừm ừm.-Pinn vừa xoa đầu vừa loay hoay ở bốn góc giường.

Ngay lúc nghe tiếng xe ở gara, nó với anh gập đầu rồi chuồng ra ngoài mất.

Đêm nay sẽ là một đêm dài với ai đó đây!

_9:48pm rồi chắc em lên ngủ đây. Good night!-nó hun chụt vào má hấn rồi lên lầu.

Hấn thì ngẩn ngơ vì nụ hôn bất ngờ đấy nên đứng chôn chân mãi cho đến khi 10:00pm mới lên ngủ. Nằm mà mãi nhớ về nụ hôn ấy nên trong giấc mơ hấn cũng gặp nó.

14. Chương 14: Đồ Đáng Ghét Và Đồ Hậu Đậu

Hắn thì chụp rồi đi vô gara. Hắn lái xe ra, nhanh chóng hai ng kia nhảy cái phup vào ghế ngồi, nó thì mặc váy nên phải mở cửa vô nếu không thì hai ng kia thua xa với tốc độ của nó.

Chiếc xe lao băng băng trên đường đầy nộ mai vì đây là tháng một. Mà nhắc mới nhớ, còn 3 ngày nữa là 17/1 sinh nhật nó. Sinh nhật Sam là 8/1 thì đc đãi linh đình trong một nhà hạng sang vài ngàn khách. Còn nó thì không biết sao? Nó không thích tiệc tùng.

Xe chạy vào bãi xe The Winner. Vì xe mui trần nên vừa chạy vào 4 ng trên xe là tâm điểm chú ý rồi. 4 ng bước xuống xe và lấy lại vẻ lạnh lùng cao ngạo.

_Ê! Nam về rồi kia, đẹp trai thật!-các nữ sinh bàn tán.

_4 anh em có khác! Giống nhau thật mặc dù Đạt chỉ là anh họ.-một ns khác.

_Mày bắt thông tin chậm quá. Anh họ gì mà anh họ, bạn trai con Băng đó con. Chưa xem bản thông tin trên trang wed trường à. Tầm hình đấy!-ns khác nữa.

_Này, biết rồi kia, hình gì nữa đấy!-anh cuối xuống nói vào tai nó.

_Biết thì nói luôn. Con này đéch sợ đâu ha!-nó liếc anh và hắn.

Hắn thì gật đầu còn anh thì lắc đầu. Không xong rồi đây.

_Này Yun, tí nữa ra chơi qua lớp em nhé?-nó nũng nịu muốn chảy nước khoác tay hắn.

_Ừ!-hắn cuối xuống hun chụt vào má nó(eo ơi, quá lắm nhá)

Pin với anh nhìn mà lắc đầu. Làm lố gớm.

Pin thì nghe nó nói là học chung lớp với Linda với Lee nên không sợ không có ng chơi với cái tính cách con nít của Pin. Anh thì học chung với anh David nên hai ng cũng biết nhau.

_Ê! Yun....!-có ai kêu Yun từ phía sau.

4 ng quay lại.

_Yin! Mày đi đâu đấy?-hắn vỗ vai Yin.

_Tao đi học với mày đc không?-Yin liếc qua nó-Băng, Băng cũng học ở đây hả?

_À ừ, chào Phan. Còn nhớ Băng nữa ha!-nó trêu.

_Sao quên đc, đợi Băng để nghe câu trả lời!-Yin phán một câu làm mặt nó tái xanh.

_Băng trả lời cho Phan biết đi. Phan đợi 5 năm rồi!-Yin nhìn nó.

_À ờ.....Băng.....Băng.....-nó ấp úng.

_Haha, có gì thì bàn lại chuyện xưa sau ha. Bây giờ tao giới thiệu, đây là Băng bạn gái tao và kim luôn cô chủ. Còn đây là anh Huy và nhóc Nam anh trai và em trai của Băng chắc mày biết hết rồi ha!-hắn cười.

_Bạn.....bạn.....gái sao?-Yin ấp úng.-thật hả Băng, Băng trả lời Phan biết đi, là sự thật sao?-Yin sắc mặt nhợt nhạt.

_Đúng....đúng vậy....Yun là ng yêu của Băng!-nó trả lời, giọng mang chút gì đấy có lỗi.

_Ừ, Phan hiểu rồi. Chúc hai ng hạnh phúc!-nói rồi Yin quay đi.

_Chuyện gì vậy em?-hắn hỏi nó.

_Anh chơi với Phan lâu vậy thì có nghe cậu ấy kể về mối tình đầu chưa?-nó hỏi lại.

_À rồi, ng đó hình như là tên gì Hạ..., không lẽ.....-hắn nhíu mày.

_Ừ! Là em, cậu ấy đợi em 5 năm rồi nên em thấy có lỗi nhưng em không thích Phan, em thích anh, Yun à!-mặt nó long lanh.

_Anh hiểu rồi. Anh cũng vậy!-hắn nói rồi hay ng dắt nhau đi để lại nguyên cục bơ cho hai anh em con nít chả hiểu giống gì cả nhưng việc Phan thích Băng thì cả hai đều biết nhưng chuyện Yun là bạn thân của Phan thì bí lù.

Ở chỗ Phan lúc này.

Phan đang đi lên cầu thang với vẻ mặt thất thần không thể tả. Cùng lúc ấy chị Sam nhà ta đang cầm bịch bánh tưng tưng chạy xuống lầu thì :“rầm”. Chị Sam nằm dưới đất.

_Anh đi không mở mắt à! Đúng là cái tên đáng ghét!-cô quát

_Oh shit! Im đi cái đồ hậu đậu-cậu nói rồi bước lên luôn.

_Má ơi tên đấy nói con là đồ hậu đậu kìa, đc lắm. Xem anh là ai mà gan trời thế!-cô liếc theo bóng cậu.

Cậu đi một mạch lên lớp 11A1(lớp của hắn) rồi ngồi cái phịch xuống bàn cúi. Đám con gái lớp ấy lại nháo nhào thêm lần nữa vì gương mặt baby của cậu. Và đám con trai lại bàn thêm kế hoạch để chơi vố tiếp.

Reng Reng Reng

Hắn vào lớp thì thấy Yin đang ngồi chỗ của mình, chạy lại đập nhẹ vào vai cậu:

_Tao xin lỗi, tao thật sự không biết nhưng tao thích Lucy là thật lòng đấy!-hắn nhìn cậu ánh mắt đầy cương quyết.

_Tao biết rồi! Tao với Băng sẽ mãi là bạn tốt, cả mày cũng vậy, nếu mày làm cho Băng khóc thì tao sẽ là ng xử mày trước!-cậu quay qua vờ lườm hắn nhưng thật sự cậu còn đau lắm, tình yêu 5 năm của cậu. Cậu đợi 5 năm rồi nhưng ng ấy lại là ng yêu của bạn thân khi vừa mới gặp nhau chỉ 5 ngày. Sự chênh lệch thời gian quá lớn khiến cậu không kịp quên đi hình bóng ấy nhưng cậu sẽ quên vì ng ấy không thích cậu. Cậu sẽ có ng khác quan tâm và yêu cậu hơn Băng.

_Tao xin thế!-hắn lấy ngón tay chạm lưỡi rồi đưa ra trước mặt cậu.

_Eo ơi! Mày ẹ quá đi ẹ quá đi!-cậu đưa tay bịt mắt.

_Mày nói tao ẹ nữa là tao chết mặt mày đó chó, dám không?-hắn quơ quơ cái ngón tay ẹ đó.

_Em hết dám, tha cho em anh ơi!-cậu chấp tay.

_Ngoan ngoan!-hắn lấy bàn tay ấy đập đập vai áo cậu.

_Ôi má ơi áo con. Thằng tó này!-cậu la.

_Tao hứa không chết mặt chứ đéo hứa là không chết áo hay bất kỳ nơi nào khác à nha!-hắn làm mặt vô tội.(t/g:anh chơi ghê quá Đạt, tội anh Yin của em. Yun:em muốn thử không anh cho thử?t/g: thôi thôi em không dám)

_Vào học rồi kìa mày, im đi nào!-cậu quay qua đập tay hắn.

_Chào các em, lớp chúng ta lại có hoàng tử đúng không? Mời em giới thiệu!-bà cô mắt sáng rỡ giọng nhéo nhẹt.

_Hi tập thể lớp 11A1. Mình tên đầy đủ là Lê Hoàng Đăng Phan và gọi mình là Yin, mình là nhị thiếu gia tập đoàn Lê Gia nổi tiếng về bất động sản và cổ phiếu. Mong các bạn giúp đỡ mình trong thời gian tới nhá!-cậu không quên nháy mắt tinh nghịch một cái làm mấy nàng ngả nghiêng ngả ngửa, bà cô thì ôi thôi không tả không tả đâu.

_Em em ngồi đó với Đạt nhé! Chào mừng em đến với tập thể lớp 11A1.- bà cô giờ mới mở miệng.

_Cảm ơn mọi ng!-cậu ngồi xuống.

_Ê, lớp này toàn gái đẹp nhưng đéch có cá tính, tao đéch thích!-cậu nói nhỏ.

_Tao có một em dễ thương lắm, tí ra chơi tao giới thiệu mà ng này khá là quen thuộc với thể giới ngầm chúng ta!-hắn cười nham nhỡ.

_Ng trong thế giới ngầm toàn là cá tính mạnh. I Like It! I Like It!-cậu tung tung như con ma cà tung.

_Đảm bảo phi vụ này sẽ hủy bỏ, thích chết đi đc. Vui quá! - hần nói thầm.

~reng reng reng

~_Ra chơi ra chơi dẫn tao đi gặp em ấy, nhanh và luôn đề!-cậu hớn hỏ lời kéo hần.

Tại 10A1.

_Đi căn tin tao đoi đây con Lu!

Và tại 12A1 và 9A1.

_Lucy thân yêu, anh/em tới với Lucy đây!-Pin và Ken đồng thanh.(đúng là hai anh em con nít).

>>>>>>>

—

15. Chương 15: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tại căn tin, hai cô nàng đang ngồi miệng thì nhai chóp chép mà còn nói ba xàm ba láp trên trời dưới đất.

_Hồi sáng tao mới đụng phải à không mà là ng đó đụng tao mới đúng, đụng tao đểch xin lỗi mà còn nói tao là đồ hậu đậu nữa chứ! Ặc! Tên đó là ai mà dám nói vậy với Sammi này hả?-Sam hì hì cái mũi.

_Mà mày biết ai không?-nó hỏi lại.

_Không biết và cũng đểch muốn biết. Đúng là cái tên đáng ghét!-cô bực dọc.

_Tao bó tay, vậy mà đòi dạy cho ng ta bài học!-nó thở dài.

_À ở mà thôi đi, ăn rồi tính. Tao muốn ăn nữa!-cô ngoác tay.

_Đặng ơi Đặng!-cô vẫy tay kêu anh chàng đứng ấy không xa.

_Gì gì....hờ hờ....vậy Như Ý?-anh chàng mắt sáng rõ.

_À, mua dùm Ý hai cái sandwich, ba bịch khoai tây và năm cây cá với năm cây trứng. À thêm ba ly trà sữa thái nhá!- cô dịu dàng thấy ghê luôn.

_Đợi Đặng chút nhá!-anh chàng chạy đi.

_Mày biết lợi dụng dễ sợ!-nó lắc đầu.

_Ai biểu nó đại gái. Há há há!-cô cười nụ cười mắt duyên dễ sợ.

_Hờ hờ hờ.....đây nè Ý, cần gì nữa không?-anh chàng thở hộc hộc.

_À ở cảm ơn Đặng nhìu nhìu, piii Đặng nha!-cô vẫy tay và không quên nháy mắt tinh nghịch.

Phụt....phụt....phụt. Máu của các anh chàng nam sinh phụt phụt ra như nước vì cái nháy mắt của cô.

_Bớt lại má, sát trai quá đi!-nó kéo cô lại.

_Tụi nó tự phụt chứ tao đâu có đập vào mặt tụi nó để chảy máu đâu. Xàm quá đi!-cô quơ tay vào mặt nó.

Ngoài sân trường.

_Ê, hồi sáng tao mới gặp một con nhỏ hậu đậu hết sức! Đi đụng tao không biết xin lỗi mà còn quát vào mặt tao nói tao là đồ đáng ghét nữa chứ! Shit, hậu đậu đúng là hậu đậu. Mà ngó lại thì cũng dễ thương lắm mày, ngang bằng Bằng Bằng luôn đó con!-cậu chống cằm suy nghĩ

_À ờ mà thôi đi. Xuống căn tin, Lucy iu dấu đang đợi tao!-hắn choàng vai cậu.

_Oe, sến súa!-cậu cúi mặt.

Hai ng vô căn tin thì bắt gặp hai cô gái vô cùng thu hút đang ngồi nói chuyện tam xào bắt đầu.

_Lucy!-hắn chạy lại.

_À ờ anh, Phan nữa!-nó cười cười.

_Đồ đáng ghét/đồ hậu đậu!-cô và cậu đồng thanh.

1 giây, 2 giây, 3 giây.

_ Hahahahahahahahahah!-nó và hắn cười sặc sụa.

_Cười cái quái gì?-đồng thanh tập hai.

_Đồng thanh hahaha!-nó cười.

_Im mau!-đồng thanh tập ba.

_Hahaha, lại đồng thanh-hắn cười sặc ruột.

_Bắt quá tam nha!-cậu và cô gần từng chữ.

_Đừng có nhại tôi!-lại đồng thanh tiếp.

_Hứ!-hai ng quay mặt đi qua nơi khác

_Ế ế mấy ng sao vậy?-nó lay lay hai ng đấy.

_Kêu tên đấy đấy chỗ khác!-cô liếc cậu.

_Cô đi mới đúng!-cậu quay lại liếc cô.

_Thôi đi, bạn bè cả mà. Bỏ qua chuyện cũ đi!-hắn vỗ hòa.

_Không!-lại đồng thanh.

_Y mà khoan, tên này quen quen nha! Hình như là Yin, anh ba của The Ten đây mà!-cô quay lại chỉ mặt cậu.

_Cô...cô chẳng phải Sammi chị ba của Seventeen đây sao?-cậu lên giọng.

_Hả?-hai ng còn lại há hốc mồm.

_Trời trên ng đây mà, phi vụ lần này là sao đây?-cô nói.

_Phan Phan là anh ba của The Ten hả?-nó há hốc.

~~| End Chap |

~~

16. Chương 16: Bí Mật Bất Mí Và Kế Hoạch Picnic

_Ph...Phan....Phan xin....xin lỗi Băng nhieu! Phan giấu Băng!-cậu cúi đầu

_Oát đờ héo! Má ơi đến thằng bạn là con trai duy nhất là con trai của con cũng lừa dối con thế là sao hà má?-nó nhìn lên trời giở giọng đau khổ.

_Vậy em xem anh là GAY?-hắn nhấn mạnh chữ GAY.

_Ý à không là hai đứa bạn là con trai mới đúng á!-nó vội xua tay.

_Vậy mày là chị hai Seventeen thì có nói cho cậu ta biết đâu ở đó than trời với chả trách đất!-cô liếc nó rồi chỉ qua cậu.

_Em....em....em đầu anh à? Em không tin anh sao hả? Trời với chả đất thì làm đc gì? Ồi thần linh ơi, ngài xem bạn gái con này?-hắn cũng nhìn lên trời.

_Mày cầm cho tao đi thăng ủy. Mày là anh hai của The Ten thì có nói cho Băng biết chưa?-cậu mặt lạnh lùng.

_Anh giỏi thật đấy! Thích anh rồi đấy nhá!-nó gần.

_Anh cũng thích em rồi đấy!-hắn gần lại.

_Giờ này mà còn tỏ tình trước nơi công cộng hàng ngàn ng như thế này sao trời?-anh và Pin từ đâu đi lại. Phía sau là Lee, Linda và anh David.

_Vậy còn phi vụ lần này tính sao?-anh hỏi thêm.

_BỔ CHỮ SAO?-4 ng hét.

_Ồ, bỏ thì bỏ. Mà sao không hợp tác kiếm thêm lợi nhuận ta?-anh bổ thêm một câu.

_Hợp tác?-4 ng lại đồng thanh

_Ừm ừm và việc thu tóm các Bang và lần theo các phi vụ sẽ dễ như ăn một cái xúc xích bò heo hay gà gì đó!-cậu cuối lặc đề nha anh Ken.

_Cũng hay!-đồng thanh tập 3.

_Anh Ken này nói gì mà không hay?-anh vênh mặt.

_Cho anh!-cô nói xong thì.

|Àooooooooo|

Nguyên chai nước suối ở bàn bên đc cô tạt vào mặt anh.

_Đó là cái giá phải trả và giúp anh tỉnh ra. Oke-rồi 8 ng quay đi để cho anh bơ với đồng nước ướt nhẹp trên áo và gương mặt điển trai của anh.

_Ặc. Mấy đứa chết với anh mày!-anh chạy vào phòng để đồ của 12A1.

Ngoài sân trường. Nhờ vụ cô làm anh chẹp nhẹp nên mấy đứa vui quá nên hét giậm nhau rồi.(thất thường quá)

_Ê, tao muốn đi picnic 3 ngày 2 đêm quá à!-cô nói.

_Muốn thì đi!-nó nói.

_Thật à? Chùng nào?-cô hớn hở.

_Ngày mai!-cậu lạnh lùng.

_Ồi ối zuii zui!-cô la lên.

_Ồn ào quá cái đồ hậu đậu này!-cậu la cô.

_Im đi cái đồ đáng ghét xấu xa đê tiện!-cô vênh mặt cãi lại.

_Oh shit! Ai cho cô nói tôi vậy?-cậu giậm.

_Oh Men! Vậy ai cho anh kêu tôi là đồ hậu đậu?-cô giậm không kém.

_Ừ. Đang thắc mắc sao hai ng cứ gọi nhau thế đấy?-hắn thêm một câu và bốn con mắt phát lửa tiếng về phía hắn.

_Vì cô/cậu hậu đậu/đáng ghét!-đồng thanh nữa kìa.

_Thôi thôi cho Pin xin đi. Mai đi picnic sao nè?-Pin mặt ngây thơ hỏi.

_Ừ ừ quên mất, mai đi 3 ngày 2 đêm nhá? Ừm ừm, có 9 ng thì đi chiếc Limo cho sướng hen. Rộng rãi tiện nghi và muốn làm gì cũng được!-cô lại hớn hở.

_Biệt thự Rainy ở trên núi Sairy!-cậu nói.

_Sairy hả? Tôi chưa bao giờ đi á. Oke tán thành hai tay hai chân cộng cái thân này luôn!-cô la lên.

_Oke. Mai 5:00am có mặt ở nhà tao. David với hai Ken chuẩn bị dụng cụ cần thiết. Pin, Linda và Lee thì chuẩn bị xe. Sam và Yin đi siêu thị dự trữ thức ăn và Yun đáng yêu lo việc nghỉ học. Xong, cứ thế mà làm.-nó chỉ chỉ đã rồi phui phui tay.

_Còn you làm gì?-cả đám hỏi nó.

_Phân công việc nè, xong rồi!-nó cười.

Cả đám ngơ như cây cột cờ. Hết nói nổi con này thiệt.

_Xong rồi thì a nhon nha, em lên lớp đây!-nó chạy một mạch kéo theo bà Sam.

~|End Chap|

17. Chương 17: Sam Và Yin

>>>>>>>

_Tao về trước, mày nhớ đi siêu thị với Phan nha chưa! Đây là sdt của Phan nè. Paii nha tó!-nó nhét vào tay cô một mảnh giấy rồi biến mất tiêu.

_Ế ế! Sao tao phải đi với tên đấy? -cô la theo.

Tại lớp 11A1.

Ting ting ting

_ {Sam đang đợi Phan ở bãi xe để đi siêu thị cho ngày mai đấy. Nhanh nha đừng để ng đẹp đợi. Đây là sdt của Sam 01264678946. Nhanh nhanh đi. Bắng Bắng}-nó nhắn cho cậu.

Cùng lúc ấy.

Tinh ting ting

_ {Tìm cách chuồng xuống bãi xe với em mau lên! }-nó nhắn cho hấn.

_Ê. Đừng để ng đẹp đợi mày. Mau đi! -hấn chồm qua vổ vai cậu.

_Ng đẹp mà hậu đậu!-cậu lắc đầu.

_Mày là đồ đáng ghét haha. Pai tao đi qua phòng HT đây!-hấn cười ha hả rồi chạy ra khỏi lớp.

_Ế này này này!-cậu gọi theo-á shit, tại sao phải đi với con bé hậu đậu ấy chứ!-cậu đập bàn.

Tại một bụi cây ở bãi xe.

_Anh làm gì lâu thế?-nó bực mình quỳnh hấn cái bốp.

_Nó nói nhiều quá, nói Sam là bà chằn hậu đậu này nọ rồi con bé mất nét mất duyên, ôi thôi nó nói Sam của em thậm tệ hết cỡ!-hấn nhăn mặt lắc đầu.

_Cậu được lắm. Lê Hoàng Đăng Phan, tớ sẽ cho cậu toại nguyện vì cậu muốn chết rồi!-nó nắm chặt bàn tay nghiền răng ken két.

_Bình tĩnh em, dù sao nó mới gặp Sam có một ngày mà!- hấn vuốt tóc nó trấn an nhưng trong lòng đang thầm nghĩ:“mày sắp chết rồi Yin iu dấu vì mặt mày như con gấu!”.

_Kìa kìa, xuống rồi!-nó thấy Yin xuống nên chỉ chỉ.

Tại chiếc xe BMW đen bóng loáng duy nhất còn lại trong bãi vì ra về hơn 30 phút rồi. Còn vì sao trễ vậy thì hẳn ra khỏi lớp thì qua phòng HT cách đó hai căn phòng vì hẳn làm biếng nên qua luôn cho gần. Cậu thì đi qua đi lại trong lớp vì không biết xuống gặp cô thì nói gì?(tại sao lại bối rối dữ vậy Phan nhỉ?)

Hắn làm biếng sợ nó chửi thì biện ra lí do mà suy nghĩ ra kế hoạch cho Yin thử xem tay nghề của chị hai Seventeen ra sao!

_Chào! Đi chưa?-cậu hỏi cô.

_Anh là con trai cái kiểu đấy đó hả? Tôi đã đợi anh 30 phút rồi đấy, nhắn tin cho anh không biết bao nhiêu cuộc nữa, đúng là cái đồ đáng ghét!-cô quát cậu.

_Này này cô nhắn tin hồi nào thế! Xạo thì phải lấy cái gì hợp lí chút đi chứ!-cậu nói lại.

_À à! Không tin thì móc điện thoại ra xem, anh mà sai thì anh phải xin lỗi tôi và làm osin cho tôi từ đây đến hết ngày đi chơi! Chịu không?-cô quàng tay qua ngực nói.

_Chơi luôn! Xem ai sai ai đúng!-cậu ngênh mắt.

Cậu rút điện thoại ra thì có 15 tin nhắn chưa đọc, ối giời ơi nhắn từ khi nào vậy, nào là:

{Anh kia xuống mau, tôi không phải là ng kiên nhẫn đâu nhá!

18. Chương 18: The First Kiss Của Nó Và Hấn

Tại TTMS The Royal của nhà nó.

_Cô đấy! Mua gì mà mua lắm thế? Đồ ăn không là đồ ăn!-cậu tay xách nách mang nói theo cô khi cô đang chạy lấy hết đồ ăn này đến đồ ăn khác mà đồ ăn vặt là nhiều.

_Thì mua dự trữ mà!-cô nhìn lại nở nụ cười thật tươi.

_Đẹp đẹp quá!-cậu nhìn nụ cười đó mà ngẩn ngơ.

Cô thì đứng đó không xa nên nghe hết thì đỏ mặt quay đi luôn. Khi cô quay đi thì cậu mới tỉnh thì chạy theo cô.

_Đợi đợi với coi cái cô này!-bộ dạng của cô lúc mắc cỡ rất tất cười nên kêu theo ý ới mà cười cười.

_Cậu ấy sao vậy nhỉ? Mình mình đẹp lắm sao?-cô đứng lại ở một góc khuất của gian hàng thức ăn Hàn Quốc. Nhìn lên thì:

_A! Tokbokki!-cô thốt lên.

Cô nướng lên lấy nhưng cao quá đối với ng 1m71 như cô và bỗng có một bàn tay lấy gói tokbokki xuống rồi đưa trước mặt cô. Nhìn từ trên xuống dưới mà cô há hốc mồm rồi cũng lấy lại bình tĩnh mà nhận lấy.

_Cám ơn! Sao anh cao quá vậy? Cao cũng có lợi ha!-cô cười.

Cậu chỉ gãi đầu rồi cười cười.

_Này, mua đồ dự trữ thì phải mua gì có thể nấu được chứ, mua đồ ăn vặt này không no được đâu!-cậu nói.

_Ồ! Vậy vậy thì mua cái gì mới được?-cô nhìn cậu.

_Ồi thần linh ơi! Ta có thể mua cua, cá hay thịt ướp lạnh. Cả tokbokki chế biến sẵn và mua nguyên liệu và dụng cụ để làm sushi hay cơm cuộn nữa. Được không?-cậu nói một tràn.

_Ừm ừm ừm! I Like It, I Like It!-cô nhảy cẫng lên.

_Đi đi, rau thì chẳng cần. Ở biệt thự có một vườn rau nên ăn thì cứ ra ấy cắt vào ăn cho nó tươi!-cậu lựa lựa vài củ cà rốt rồi nói.

_Wow, anh nhìn vậy mà đảm ghê ha!-cô tay chống đầu gối nhìn mấy củ cà rốt. Trông cô lúc này rất dễ thương.

_Tất nhiên! Tôi là mẫu đàn ông mà các cô gái thầm mong ước đó nha!-cậu vênh mặt.

_Mấy câu đầu thì nghe được chứ tới câu sau là hết muốn nghe rồi!-cô lắc đầu.

_Xong! Về!-cậu thả mấy củ cà rốt vô bao rồi đứng dậy phủi tay.

_Này này dơ lắm!-cô nói rồi rút một miếng khăn giấy ướt trong túi xách rồi cầm tay cậu lau lau rồi thổi thổi thổi.

_Xong!-cô cầm tay cậu xoay qua xoay lại mà không để ý đến mặt của ai đó đỏ như quả cà chua.

_À ờ cảm cảm ơn!-cậu rút tay ra rồi cúi xuống cầm mấy cái bao đi một mạch khiến cho cô chẳng hiểu mô tê gì cả.(t/g:ng ta ngại mà chị)

19. Chương 19: Núi Fairy Thẳng Tiến.

_Để im cho ng ta ngủ coi cha già mất dịch!- nó lẩm bẩm.

_Cha Huy đây! Em ra mà chửi chửi!-hắn nằm dưới đất.

_Anh làm gì ở phòng em?-nó nghe tiếng hắn nên hỏi.

_Ngủ!-hắn làm biếng.

_Qua phòng anh mà.....-nó chưa nói hết câu thì :

RẦM RẦM RẦM RẦM.

_Yun đâu? Lucy mất tích rồi kìa! Yun-giọng anh la lớn ở ngoài cửa.

_Hai làm cái trò quái gì thế?-nó ra mở cửa.

_A, Lucy đây rồi vậy mà làm anh lo muốn chết luôn.-anh nhẹ giọng.

_Chưa tìm đã la ó lên, em không ở phòng em chứ ở đâu?-nó dụi mắt.

_Nhưng nhưng đây đây là phòng Yun!-anh ngập ngừng.

_Mới sáng anh chưa tỉnh à! Phòng Yun đâu đâu mà.....thôi thôi em về phòng!-nó nói rồi đảo mắt vô phòng một vòng và bắt gặp hắn đang lăn dưới đất và căn phòng có nền màu đen là chủ đạo rồi te te chạy về phòng.

_Yun! Tối qua sao Lucy lại ở đây?-anh bẻ tay rắc rắc đi vào hỏi hắn.

_Humm? Tối qua cô ấy qua đem cái đây cho em rồi.....ngủ quên!-hắn chỉ vào ly nước chanh còn nguyên trên bàn rồi áp ứng.

_Ngủ quên? Sao không bế nó về? Nam nữ thụ thụ bất tương thân cơ mà!-anh híp mắt nghi ngờ.

_Tại lúc ấy em say quá nên bế Lucy về sợ té bởi vậy cho Lucy mượn luôn cái giường còn em an tọa tại đất mẹ thân yêu này!-hắn mất lời đỡ vì buồn ngủ.

_Hiểu hiểu! Pin đâu?-anh la.

_Có mặt!-Pin từ cửa chạy vào.

_Nghe hết không?-anh hỏi Pin.

_Tất tần tật!-Pin trả lời.

_Giờ sao?-anh hỏi lại Pin.

_Chiêu cũ!-Pin nhướn mày.

_Chơi luôn!-anh gật đầu.

1 giây, 2 giây, 3 giây.....

_Áaaaaaaa.....-hắn la om sòm.

_Chợt nè.....cho chết nè.....dám ở chung phòng với Lucy là gan lắm nè.....chợt luôn.....chết đi.....chết đi.....-anh với Pin la hét và tay chọt chọt mấy chỗ dễ nhột của hắn.

_E...em...xin ...hahaha.....lỗi.....em.....hahaha...co...có làm.....hahahah.....gì đâu mà!-hắn cười sặc sụa van xin.

_Tha anh! Chuẩn bị đi leo núi. Cho 15 phút.-Pin đi ra.

_Rồi rồi!-hắn gật đầu lia lịa.

Rầm-anh đóng cửa cái rầm.

Hắn chạy qua chạy lại chuẩn bị mà cười tủm tỉm.(mới sáng đã lên cơn)

Bên phòng nó.

Nó chạy về thì lấy đồ phóng vào nhà tắm gấp. Nó bước ra với cái áo phông trắng hình con gấu Pooh đang ôm hũ mật ong. Cái quần zin màu đen toàn tập. Nó lại bàn trang điểm lấy một cái hũ kem bôi lên mặt(kem chống nắng) và lấy cây son dưỡng không màu bôi lên một lớp mỏng. Nó búi tóc thấp, cái mái dc vuốt lên và kẹp ra sau lộ cái trán trắng trắng ngần và cao ráo. Nó mở cái tủ quần áo to thật to của nó ra, lấy lấy 2 cái quần zin với 2 cái áo thun và vài cái đầm mặc nhà rồi đóng lại bỏ vào cái balo rút để chữ EXO. Mang đôi giày Nike thể thao màu đen rồi mở cửa phòng đi ra ngoài.

_Hello! Trễ 3 phút rồi, mau lên xem nào!-hắn ngồi dưới sofa với cái áo sơmi màu xanh nhạt và cái quần zin rộng đậm màu hơn cái áo.

_Anh Ken với Pin đâu?-nó hỏi.

_Không thấy! Chắc đang chuẩn bị!-hắn dán mắt vào cái tivi đang mở phim Sát Thủ Bóng Đêm(t/g:chế đấy.)

_Lề mè! XUỐNG, CHO 2 PHÚT, KHÔNG XUỐNG Ở NHÀ ĐI!-nó làm bầm rồi la lên.

Vèo.....rầm rầm.

_Có mặt!-hai anh em đồng thanh.

Mà nhìn lại thì hai anh em này mặc đồ có cái gì đấy giống nhau. Cái áo phông trắng hình gấu Pooh và cái quần đen toàn tập.(t/g:eo ơi, đúng là ba anh em)

_Nhanh đấy!-nó nói.

Ting.....ting.....ting

_Sam tới đó! Pin-Pin nghe tên mình nên chạy một mạch ra mở cửa.

Ken, nó và hắn cũng xách đồ đi ra. Chiếc xe BMW chạy vào ngay chỗ tụi nó và Pin trên xe vọt xuống lại ôm tay Ken. Hai ng trên xe bước xuống.

_Ồi chời ôi!-cả đám hú lên.

_Trời chưa sáng hẳn nên ổng không nghe dc đâu mấy con sói!-cô nói.

_Làm bộ làm tịch quài. Mặc áo đôi nữa chứ!-Pin vẩy tay không quan tâm.

_Cái gì?-cậu la lên nhìn vào ng cô.
 _Sao sao mà!-cô chỉ áo cậu.
 _Thì hôm qua cô mua cho tôi thì tôi mặc!-cậu nói lại.
 _Là mua cho đây!-cả đám đồng thanh.
 _Còn ba cái anh em em nhà này nữa! Sao không nói?-cô chỉ ba em em Ken.
 _Vì chúng tôi là anh em!-Ken, nó và Pin đồng thanh.
 _Đúng đúng!-hắn trả lời.
 _Ôi thôi thôi trễ giờ rồi!-hắn nhìn đồng hồ.
 _Oke? Núi Fairy thẳng tiến!-cả đám la rồi lên chiếc Limo chạy vút đi.
 |
 ~|End chap|
 ~|
 ~Chap này lỗi nặng nha nhưng khắc phục đc rồi! Sorry

20. Chương 20: Hiểu Lâm Tai Hại Và Trò Chơi Của Pin

Chiếc xe Limo sang trọng đang dần dần lên cái đường hẹp và kế bên là vực sâu của vách núi Fairy. Xe dừng lại ở một đường mòn dẫn lên trên là căn biệt thự, phía trên đầu của căn biệt thự để chữ Rainy to đùng.

_Xuống xe xách đồ lẹ đi mấy ba!-cô nói.
 _Tại sao phải là con trai xách đồ?-cậu hỏi.
 _Lady first hiểu chưa? Mà tôi nhớ không nhầm cậu là osin của Sam mà!-nó nói.
 _Mà mà sao Băng xưng hô là cậu với tôi? Phan không thích!-cậu hỏi lại nó.
 _Gọi tôi là Lucy, tôi thích thế hơn! Bởi vì tôi thích đổi cách xưng hô, cậu làm gì đc tôi?-nó khoanh tay vênh mặt.
 _Ừ! Lucy! Ủa ủa sao mà Lucy biết chuyện osin?-cậu ngó mặt.
 _Thì rình chứ.....-hắn thuận miệng nói chưa hết câu thì nó chạy qua bùm miệng hắn.
 _Anh còn nói nữa thì có lẽ anh muốn chết!-nó thì thầm với chất giọng ư là uy hiếp.
 _Ố ờ ơ ơ*gật gật*-hắn nói gì hiểu chết liền.
 _Mày đc lắm con! Dám rình bà đây thì.....-cô chưa nói hết câu thì nó lòi hắn với đồng hành lí chạy lên phía căn biệt thự và để cho ở đây có một trận cười khùng khiếp cộng rau diếp luôn.
 Nó lòi hắn vào phòng khách của căn biệt thự và vụt hết đồng đồ lên trên ng hắn khiến hắn la chi chóc.
 _Em này, nặng quá à! Bỏ ra giùm anh!-hắn la.
 _Đàn ông con trai gì mà yếu hơn cộng bún thiêu nữa. Có ba cái vali của em với anh và cái giỏ đồ của Phan.....ý có kế hoạch này!.....-nó búng tay cái phóc rồi thì thầm to nhỏ vô lỗ tai hắn rồi bỏ hết vali ở lại chỉ cầm một cái vali của cậu lên lầu.
 Lúc ấy thì anh, Pin, cậu và cô mới vào, còn Linda thì đi vòng vòng kiểm tra an ninh. Lee và anh David thì đi cất xe ở mảnh đất kế bên.
 _Lucy và Yun chạy vô nhà mà đâu mất tiêu rồi nhỉ?-cô nói.
 _Ở bếp không có!-tiếng Pin ở trong bếp vọng ra vì Pin đi tìm nước uống.

_Ồ trên lầu không thấy!-anh nói vọng xuống.

_Ồ sau vườn chẳng hề có!-cậu la ở dưới cổng sau.

_VẬY ĐI ĐÂU?-cô la lên cho ba ng kia nghe.

_KHÔNG BIẾT! TỰ ĐI MÀ TÌM!-Ken, cậu và Pin đồng thanh la.

Cùng lúc ấy thì Linda, Lee với David đi vào thì nghe tất nên:

_Em có linh cảm có chuyện chẳng lành rồi đây!-Lee vỗ vai cậu.

_Thật á! Phải xem mới đc!-cậu hí hửng.

_Xem đi rồi cho anh chờ!-Linda lăm bắm.

Nó và hấn từ trên lầu đi xuống. Anh tìm ra khi thấy nó và hấn đứng nói chuyện ở lan can sân sau nhưng đây chỉ là màn kịch của nó.

_Đi đâu vậy?-cô hỏi.

_Nói chuyện riêng không đc à!-nó bình thản ngồi lên sofa và hấn cũng ngồi theo.

_Lên phòng đi Yin, tất cả ở lại! Có một căn phòng dán tên mày đằng trước đây! Vô phòng khác tao bắt nạt óc nghe chưa?-hấn nói với giọng chút giỡn cợt chút nghiêm túc.

_Ừ! Mờn vì chuẩn bị phòng cho tao!-cậu không chút nghi ngờ dù đã được cảnh báo trước.

Cậu đi lên phòng.

_3....2....1-nó đếm.

Đùng

_Chết cha! Nói trước rồi không chịu nghe! Cho chờ cái tạt tài lạnh dấm đùng tới chị Lucy,hahahahaha!-Lee cười.

_Phan, Phan cậu ấy có sao không?-Sam lo lắng.

_Mày biết lo cho ai khác ngoài tao với gia đình mày với tao rồi à?-nó nói giỡn cợt.

_Mày mày.....đâu có! Chẳng qua nghe tiếng nổ lớn quá nên nên thấy tội!-cô xoa tay chối cãi.

_Oh! Vậy cậu ấy sỉ nhục mà mà tao xử dùm có thấy tội không?-nó hỏi cô và hấn bên đây xanh mặt vì tội nói dối không chớp mắt.

_Cậu ta sỉ nhục....tao sao?-cô mắt rướm rướm.

_Mày mày khóc sao? Tao xin lỗi, tao sẽ xin lỗi Phan mà!-nó lại ôm cô, chưa bao giờ thấy cô khóc vì cái gì cả!

_Mắc mớ gì mày phải xin lỗi, phải là tao bắt hấn ta xin lỗi tao và cả mày!-cô lạnh lùng.

_Chất giọng thật đáng sợ!-Pin nói.

_Đừng bao giờ động vào chế ấy!-Lee lắc đầu.

_Đụng vô còn hơn gấp trăm lần đụng vô chị Lucy!-Linda xoa trán.

Ken và David chỉ biết đứng im chờ cô hành động mà xem phim vui! Cô chạy lên lầu.

3 phút sau.

_Áaaaaaaa! Má ơi, quỷ quỷ hiện hình!-giọng cậu văn văng trên lầu và sau đó các tiếng bịch bịch đc phát ra và tiếng la đầy đau đớn.

Cô lôi cậu xuống chỗ phòng khách! Thả cậu cái bịch rớt xuống đất.

_Cậu đã sỉ nhục tôi cái gì? NÓI!-cô quát.

_Cô nói cái quái gì thế? Tôi không hiểu!-cậu lắc đầu.

_Còn chửi? Mày nói hần ta cái gì? Nói lại-cô nhìn qua nó.

_Tao không nói là anh ấy nói Phan nói với anh ấy!-nó liếc hần.

_À ờ anh.....anh.....anh.....xạo á!-hần giơ tay đầu hàng.

_Anh nói sao? Anh đùa với tôi à?-cô liếc hần.

_Hihi, giỡn chút cho vui!-hần cười hì hì.

_Giao anh cho nó, đáng ghét!-cô hừ lạnh.

_Cậu có sao không? Tôi xin lỗi, là do hần ta hết đây!-cô chạy qua chỗ cậu và cậu đang ngờ nghệch vì chẳng hiểu quái quỷ gì.

_À ờ không sao!-cậu đứng dậy qua chỗ sofa đối diện nó.

Nó nhìn gương mặt tội nghiệp ấy và cái gương mặt cáo già kế bên mình mà tức điên nhưng chẳng nói chẳng rằng lằm lằm lì lì trên sofa.

Gương mặt cậu bị đen thui vì chất nổ của nó. Đầu tóc dựng đứng, đen thui chứ không còn màu nâu hạt dẻ nữa. Tay chân có chỗ bầm bầm và chảy máu, chắc cô làm đây chứ đâu.

_Này! Ta chơi trò chơi cho vui!-Pin phá tan bầu không khí ngột ngạt và đưa ra một xấp giấy.

_Trò gì?-Lee hỏi.

_Chọn phòng ngẫu nhiên!-Pin nhướn mày đều cán.

_Wow wow! Now!-anh hú hú.

_Mời bóc thăm!-Pin đưa xấp giấy lại chỗ từng ng.

_Đã bóc xong. Pin sẽ tuyên bố luật chơi. Sẽ có hai số giống nhau, ai bóc giống nhau sẽ ở chung phòng với nhau. Vì sẽ có một người ở riêng nên số đó là số.....5-Pin nói.

_Yoo Hoo! Là em là em ở riêng!-Lee nhảy cẫ.

_Khoang khoang, vì ở riêng nên sẽ đảm luôn việc nấu ăn trong 3 ngày 2 đêm tới ạ!-Pin nói thêm.

_Nonono!-Lee xua tay.

_Nonono của Apink à? Chị nghe rồi!-cô vuốt tóc Lee tỏ vẻ thông cảm nhưng đầy châm chọc.

_Ai số 1?-Pin hỏi.

_Anh đây!-Ken và David giơ tấm phiếu.

_Hai anh phòng 1 lầu 1 bên phải ạ! Hạnh phúc nhé! - Pin trêu.

_Số 2 nào?-Pin la.

_Chị/anh!-cô và cậu đồng thanh.

_Quào quào!-cả đám hú lên.

_Kệ kệ số 3 nào?-Pin lại tích cực.

_Tót!-Linda kêu lên.

_Vậy còn một em nữa đâu? Là ai?-Pin đảo mắt.

_Là em đó!-cả đám hét.

_Số còn lại?-Pin nhăn mặt.

_Chị/anh đây!-nó và hần đồng thanh rồi nó xách balo lên phòng mất tiêu.

_Vui vẻ ả!-Pin nói theo khi mọi ng lần lượt lên phòng.

_NEVER!-cả đám la làng.

Pin cũng chạy lên lầu.

~|

|End Chap|

~~|

21. Chương 21: Kẻ Mất Quân, Người Bị Phạt!

Tại phòng nó và hấn.

Nó vừa mới lên phòng là lấy đồ chạy ngay vô phòng tắm. (chế này thích tắm nhỏ).Hấn lên phòng thì chẳng thấy nó đâu mà nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm thì hấn cũng lấy đồ đợi sẵn ở trên giường. Nó đi ra với chiếc áo đầm mặc nhà và chẳng thèm nhìn hấn lấy một cái nói chỉ nói chuyện! Hấn thấy là lạ nhưng cũng lấy đồ đi vào nhà tắm. Mùi hương của nó vẫn còn thoang thoảng thơm trong toilet, đây là mùi hoa hồng không nồng nặc cũng chả khó ngửi.

_Cô ấy đâu dùng sữa tắm!-hấn nhỏ miệng khi thấy trên bồn rửa chỉ có hai chai sữa rửa mặt và một chai tẩy trang môi.

Hấn bước ra thì thấy nó đang ôm cái Ipad trên giường bấm bấm gì đấy?

_Em làm việc gì thế?-hấn nhảy lên giường.

_Làm gì kệ em.-nó lạnh lùng.

_Em sao vậy?-hấn lo lắng.

_Chẳng sao!-giọng nó cụt lủn.

_Giận à?-hấn ôn nhu.

_Về việc gì?-nó nói nhưng mắt nó vẫn dán vô màn hình.

_Anh anh.....về việc hồi sáng!-hấn gãi đầu.

_Cũng biết?-nó quay qua.

_Thì em xử anh đi!-mặt hấn bỗng trở nên cún con vô cùng.

_Em xử liệu anh chịu nổi-nó nhìn hấn với ánh mắt nghi hoặc.

_Chắc...chắc đc!-hấn lo sợ trả lời.

_Oke! Bắt đầu từ hôm nay! Bây giờ tránh ra cho em làm việc.-nó nở nụ cười gian xảo khiến hấn rùng mình.

_Cái miệng hại cái thân!-hấn lầm bầm.

_Alo! Tôi đang vào xem. Có hệ thống xâm nhập thật! Cố gắng xử lí đi. Tối Huy mới lên đc!-nó cúp máy.

Hấn thì chẳng hiểu mô tê gì cả! Hệ thống xâm nhập gì gì đấy là sao? Hấn chưa ra tay mà!

Tại phòng cậu và cô.

_Cậu vào tắm đi! Nhìn cậu ghê lắm!-cô nói.

_Tại ai mà tôi ra nông nổi này hả?-cậu có chút tức giận.

_Tại tại Yun làm tôi hiểu lầm chứ bộ! Yun sắp sửa bị hơn cậu nữa đấy!-cô biện minh.

_Thằng bạn tó! Lucy mà xử mày không ra gì thì đến đc tao!-cậu nắm đấm tay găm gừ.

_Thôi đi tắm đi ra đây tôi xử lí vết thương cho!-cô đẩy cậu.

Cậu không nói không rằng chỉ biết để cô đẩy vào nhà tắm rồi đi ra đóng cửa cái rầm. Cậu tắm giữa chừng thì mới nhớ ra là đâu có đem đồ theo đâu nên liền gọi cô:

__Này này! Có ở ngoài đấy không?-cậu gọi to.

__Này đi đâu rồi à?-cậu lại gọi.

__Sam Sam! Cô đâu rồi! Có ngoài đấy không?-cậu gọi nhưng chỉ có khoảng không im lặng.

__Vây cũng tốt! Chắc đi chơi rồi!-cậu nói.

Nhưng thật ra ngoài đây, cô đang nằm trên giường mở cái máy đt rồi đút headphone vào và lướt facebook nói chuyện với Lucy ở phòng bên kia!

2 phút sau.

Cậu đi ra với chiếc khăn tắm quấn quanh hông và một chiếc khăn nhỏ ở trên đầu!

__Aaaaaaaa! Đồ biến thái! Anh làm như phòng này có mình anh à! Biến vào mặc đồ mau!-cô ngẩn đầu lên thì thấy liền bịch mặt mà la.

__Sao lúc trong nhà tắm tôi gọi cô không nghe mà giờ còn la?-cậu bình thản.

__Tôi tôi đeo headphone nên có nghe dc khỉ gì đâu!-cô nói nhưng tay vẫn bịch mặt mà mò mò lấy cái gối lên che.

__Quan trọng hóa! Ai kêu cô đẩy tôi vào mà không để tôi lấy đồ chi!-cậu vừa nói vừa lục lọi vali nhưng chẳng thấy quần đâu hết! Toàn áo và áo!-Oh Shit! Đứa nào lấy quần anh nhận mau!-cậu la khắp biệt thự.

__Cái quái gì vậy? Anh soạn đồ mà không soạn quần à?-giọng cô hốt hoảng.

__Nhiều hơn áo nữa nữa là khác! Hôm qua tôi đã cho chuyển tới đây mười mấy bộ đồ rồi mà áo không là áo là sao?-cậu mở tủ mà ng ta đem đồ tới cho cậu.

__Thằng Yun chứ không ai hết!-cậu la.

__Anh anh điện cho anh Yun đi! Tôi sẽ giữ nguyên hiện trường dùm cho anh!-cô vẫn để cái gối trên mặt.

__Alo! MÀY ĐEM QUẦN CỦA TAO QUA ĐÂY HẾT CHO TAO COI THẲNG BẠN TÔI!-cậu tức giận.

__{À ờ quên quên, cho 1 phút!}- hấn cúp máy.

1 phút sau.

Cốc cốc cốc

Cậu mở cửa, hấn vào thì thấy một cảnh tượng có 102. Cậu thì chỉ có cái khăn quấn quanh thân dưới còn ở trên mặc cái áo sơmi ngắn tay màu xanh chuối. Cô thì nằm trên giường lấy cái gối để lên mặt. Tủ quần áo thì mở toan, cái vali nằm dưới đất với biết bao nhiêu áo và áo rải rác xung quanh đấy!

__Mày là thằng bạn tó nhất tao từng có đấy tó!-cậu la vô lỗ tai hấn.

__Mày mới tó! Trả mày đây!-hấn la lại và vụt vào ng cậu cái vali rất ư là nặng rồi chạy ra cửa và đóng cái rầm.

Cậu mở ra lấy cái quần zin lửng màu bò mặt vào. Cô thì chẳng nói chẳng rằng vẫn để cái gối lên mặt. Cậu đi lại và lấy cái gối ra thì thấy cô đang để cái đt sát mặt lướt facebook(t/g:Chị ấy thật tỉnh ạ) :

__Xong rồi à? Ngồi xuống đấy đi!-cô vụt cái đt lên giường và gỡ headphone xuống, nãy giờ đeo thì đeo vậy chứ lúc cậu ra là tắt mất tiêu rồi!

__Chi?-cậu hỏi.

__Ngồi im đi!-cô quay lại lườm cậu trên tay là một hộp sơ cứu nhỏ.

Cô lấy cái kéo kẹp miêng bông gòn có cùn sát trùng từ từ chậm vào vài chỗ trầy trên tay và trên mặt cậu!

__Anh có muốn lành nhanh các vết sẹo trên mặt không?-cô hỏi.

_Tất nhiên! Ng đẹp trai như tôi mà có sẹo trên mặt thì ai mà dòm nữa chứ!-cậu vênh mặt.

_Haizzzz! Đau lắm đấy nhá!-cô thở dài rồi nhìn cậu e dè.

_Nam tử hán chơi tuốt!-cậu mặt bình thản.

Cô rút một hộp nhỏ ở trong hộp y tế ra.

_What's this?-cậu hỏi.

_Thuốc này làm lành nhanh vết sẹo do chị tôi chế cho Bang vì hay có ng đánh nhau nên bị thương! Bôi lên ngày mai sẽ hết sẹo!-cô nói.

_Thích đấy nhá! Chị, cô có chị à?-cậu cười.

_Ừ! Lê Ngọc Linh Ngân 18t, đi du học đc 3 năm rồi nên có lẽ nhiều ng không biết!-cô trả lời. Tay vịn vẹo cái hộp rồi đưa lên mặt .

1,2,3.

_Aaaaaaaa! Đau đau đau quá!-cậu la làng.

_Nói rồi không nghe! Ngồi đây đợi chút!-cô ra cửa.

2 phút sau cô đi vào với trên tay là ly nước thì phải.

Cô lại chỗ cậu lấy cục bông gòn chấm vào li nước rồi chấm vào mấy chỗ đau của cậu.

_Nước gì đây? Dần dần bớt đau rồi thì phải!-cậu tay chỉ vào ly nước.

_Nước trắng vắt chanh! Giúp giảm tác dụng của thuốc nhưng vẫn nhanh lành thôi!-cô nói và tay bần bó các vết thương ở tay của cậu.

_Cảm ơn! Xuống ăn nhé, tôi làm tokbokki cho. Ta chưa ăn sáng mù!- cậu hỏi cô.

_Yead! Đi đi!-cô lôi cậu ra khỏi phòng.

Tại phòng của Pin và Linda.

_Chị làm gì vậy?-Pin hỏi Lin.

_Đang xử lí vài việc ở Bang em!-Lin trả lời mà tay vẫn bấm cạch cạch vào cái laptop.

[Pin mới 14t mà nhảy lớp nên phải gọi Lin và Lee bằng chị với anh nhá]

_Wow! Em vào Bang đc không?-Pin hỏi.

_À! Chuyện này em hỏi chị Lucy nhé! Chắc chị ấy đồng ý vì anh Ken là gương mặt đại diện của Bang đc 1 năm rồi đấy!-Lin nhìn Pin.

_Đc không?-Pin hỏi lại.

_Miễn em rành rồi đc ít nhất 2 môn võ đc rồi!-Lin cười.

_Yead! Em biết Takwondo với Karatedo, còn Thiếu lâm thì biết chút chút à!-Pin gãi đầu.

_Nhiều thế! Chị chỉ biết Vovinam thôi vì chị chuyên hacker nên chị Lucy mới cho nhập Bang mà phải biết võ để phòng thân!-Lin lại cười.

_Chị cười đẹp thật!!!-Pin nhận xét không chút gượng gạo.

_À cảm ơn em!-Lin đỏ mặt. Lin thích Pin từ lúc cậu bé mới 9t khi hai ng còn là bạn bởi vì gia đình Linda cũng là một tập đoàn giàu có về cơ khí. Còn Lee thì mới quen biết khi Lee là ng đầu tiên gia nhập Bang khi mới thành lập. Khi biết tin Pin đi Mỹ thì Lin buồn lắm, cứ phá phách và quậy quọ cho qua ngày, bỏ học rồi sinh hư hỏng. Khi biết tin Sam lập Bang thì xin vào bởi có quen nhau khi Sam qua nhà chơi với nó và dần dần mới biết nó là chị hai.

_Lần đầu tiên em mới cười tươi như vậy sau ngày hôm đó!-Lin lờ miệng thốt nên.

_À ừ chắc vậy!-mặt Pin thoáng nét buồn.

_Chị xin lỗi! Xuống nhà nhé! Ở đây ngọt ngạt quá!-Lin đổi chủ đề.

_Đc đc! 10h sáng rồi mà chưa ăn gì nên bụng đánh trống rầm rầm đây!-Pin xoa bụng.

_Đi!-Lin nói rồi cả hai đi xuống nhà.

Tại phòng bếp.

Cả 6 ng đã có mặt ở đây và trước mặt mọi ng là một đĩa tokbokki bự chẳng.

_Ăn mà không rủ! XẤU!-Pin lè lưỡi.

_Ai biểu NGU!-cả đám hét.

_Ngu cái gì?-Pin nhăn mày.

_Trò chơi quái đản!-David và Ken đồng thanh rồi liếc nhau sắc lẹm.

_Tại sao vậy nhỉ?-Lin ngơ mặt.

_Chẳng gì! Hai cha ấy ở chung, lên lầu giành phòng tắm kết quả Ken hun đất mẹ nên giận! Vậy thôi!-nó bình thản kể.

_LẶNG XÉT!-cả đám nhìn Ken và David.

_Đứng nhìn nữa là cho hai đứa khỏi ăn!-Ken nhìn qua Pin và Lin.

_Rồi rồi!Mà anh Lee đâu!-Pin hỏi.

_Lee ơi! Hai đĩa cho Pin và Lin!-cậu gọi to.

_Ồ ồ ô! Em nhớ rồi!-Pin hú.

Pin giờ mới nhìn qua hán ngồi kế nó. Hán thì nước mắt nước mũi tèm lem. Miệng thì không ngừng nhai và quanh miệng sưng vù như lỗ đ*t khi!

_Anh Yun sao thế? -Pin ngây thơ.

_Đây là hình phạt của chị cưng dành cho Yun vì dám nói dối gạt chị cưng đấy. Chỉ là chị cưng bảo Lee ột lượng ột không hề nhỏ vào đĩa của Yun và bảo không ăn thì sẽ bị ra rừng ở nên vậy á! Đau khổ dài dài!-cô lắc đầu.

Lúc ấy Lee mới đem hai đĩa của Pin và Lee lên rồi gỡ giọng đau khổ:

_Em ăn đc chưa?

_Đc rồi cưng à! Tay nghề cưng không tệ nhé!-nó nói.

_Thanks chị yêu của em! Yêu chị nhất ng em mãi mãi yêu!-Lee xoay 180 độ gỡ giọng đùa cợt.

_QE!-cả đám nổi da gà phun hết thức ăn ra và không thể không để ý có một ngọn núi lửa sắp phun trào kể bên nó đấy.

_Giờ kiểu này nữa là chế cho cưng die nhá!-nó liếc Lee.

_Em chừa ạ!-Lee cuối đầu rồi chạy đi lấy thức ăn ình.

|~~|

|End Chap|

|~~|

~~

22. Chương 22: Võ Thanh Minh Phúc!

Cả đám ăn xong thì chạy đi chơi mát! Hân, Pin, Ken và David thì kêu là đi lên núi chơi. Cô và Linda thì đi dạo xung quanh vườn còn cậu Yin thì bị bắt ngồi ở sofa không cho đi đâu hết. Nó thì một mình ở vườn hoa phía xa cách biệt thự khoảng 500m. Đây là một vườn hoa cẩm tú cầu tím, một khu vườn chỉ có một đường đi duy nhất dẫn thẳng đến cây cổ thụ ở giữa vườn và một cái xích đu. Phía sau cây cổ thụ là một cái đường dài dẫn tới đâu không biết và xung quanh là hoa cẩm tú cầu.

__Một loài hoa không thể sống một mình, lúc nào cũng sống tập thể với biết bao bông khác! Nhìn thì thấy chúng thật yếu đuối nhưng không, chúng tựa vào nhau để chống chọi với tất cả mọi thứ, cả mưa to gió lớn để đc sinh tồn lâu dài với nhau. Thân thì có gai nữa. Nhìn chúng đẹp nhưng cũng sắt đá vô cùng!-nó nhìn vào mấy bông hoa.

__Cô cũng biết dc nữa à? Cô là ai?-một anh chàng có mái tóc đen ngồi trên xích đu, ăn mặc bình thường nhưng nét mặt có gì đấy rất buồn và sâu thẳm.

__Tôi là ai thì liên quan gì đến anh?-nó đứng lên nhìn về phía chàng trai.

__Không liên quan! Vậy thì mời cô ra khỏi đây giùm!-anh chàng nói.

__Tại sao tôi phải ra? Bộ khu vườn này là của anh à?-nó vênh mặt.

__Đúng! Nó là của tôi!-anh chàng nói.

__Điều gì chứng minh dc hả?-nó hỏi.

__Thì khu vườn này là sân nhà của tôi!-anh chàng chỉ về phía con đường sau cây cổ thụ, nhìn lơ mơ thì thấy dc một căn nhà gỗ.

__Vậy thì tôi ra là dc chứ gì?-nó quay đi.

__Tùy cô!-giọng anh chàng mang chút thất vọng.

__Nếu anh cho phép, tôi chỉ ở đây ngắm hoa, không phá hoại gì hết! Nếu muốn thì tôi có thể trả tiền để dc ở đây ngắm mấy bông hoa này!-nó quay lại.

__Cô thích hoa cẩm tú cầu lắm à?-anh chàng nghiêng đầu hỏi.

__Không phải thích! Tôi thích hoa hồng và duy nhất chỉ có hoa hồng. Tại hoa này mang chút gì đó sự cô đơn và gai góc của hoa hồng mặc dù nó mọc thành từng chùm!-nó vệt tay qua một chùm hoa.

__Vậy tôi có cái này cho cô!-anh chàng ngoắt nó đi vào con đường sau cây cổ thụ. Đi chưa được bao lâu thì vườn cẩm tú cầu đã bị cắt ngang bởi một hồ nước trong veo màu xanh da trời. Và kế bên hồ nước ấy là:

__Hoa hồng.....nhưng màu đen!-nó mừng rồi trầm ngâm.

__Đúng! Màu đen nó giống với cô hơn!-anh chàng cười.

__Tại sao?-nó hí hóp mắt.

__Màu đen là một màu chứng tỏ sự cứng rắn bao bọc bên ngoài, gai của nó cũng nhọn hơn và nó luôn mọc một mình giống các hoa khác nhưng có điều, bên trong hoa ai biết dc nó cũng rất yếu đuối mỗi khi chỉ có một mình! Biết đâu dc nó cũng muốn dc mọc đôi mọc chùm giống các hoa khác. Chính nó tượng trưng cho vẻ đẹp kiu ngạo lạnh lùng nhưng lại yếu mềm ở bên trong.-anh chàng ánh mắt sâu thẳm nhìn mấy bông hoa.

__Anh hiểu rất nhiều về hoa hồng nhỉ! Anh tên gì?-nó cười nhìn anh, một nụ cười làm ng khác mê mị.

__Võ Thanh Minh Phúc!-anh chàng bình thản.

__Nguyễn Hoàng Hạ Băng! Rất vui dc làm quen.-sau lần hoa hồng đen này thì nó cảm thấy anh chàng này có gì đó giống nó nên cảm thấy yên tâm.

__Cô từ đâu tới? Tôi ở thành phố Wind đi lên đây dã ngoại. Tôi ở căn biệt thự Rainy bên kia!-nó chỉ về phía kia.

_Căn biệt thự Rainy của một tập đoàn giàu có về cổ phiếu và bất động sản à?-anh chàng nhìn nó.

_Đúng, tập đoàn Lê Gia, bạn tôi là nhị thiếu gia tập đoàn ấy!-nó vui.

_Lê Hoàng Đăng Phan, tên rắc rối đấy hả?-anh chàng hỏi nó.

_Anh biết Phan à?-nó vui lắm.

_Đúng là cái tên rắc rối ấy rồi!-anh chàng lắc đầu.

_Rắc rối? Phan mà nghe đc thì cậu ấy sẽ xử anh luôn cho coi!-nó nhăn mặt đáng yêu.

_Hahahahahahaha! Bởi vậy tôi cấm cô không đc tiết lộ chuyện cô gặp tôi cho ai khác. Nếu không thì cô đừng bao giờ đến đây nữa!-anh chàng cười ha hả rồi nghiêm mặt.

_Vậy thì hứa luôn! Mà ngày mốt tôi về rồi! Chưa biết đc chừng nào mới trở lại!-nó bồng buồn.

_Vậy thì cứ chơi cho vui đi, tôi sẽ ở đây mà!-anh chàng cười nhưng sâu thẳm trong mắt lại hiện lên chút gì đó buồn buồn khó đoán.

_Vậy đc! Anh thích có hồ bơi lắm à?-nó lại vui.

_Cái gì? Tôi không hề! Tại sao cô hỏi vậy?-Phúc mặt gở khóc gở cười.

_Tại cái hồ này nè, nước trong vắt như hồ bơi ở nhà tôi! Toàn dùng hóa chất!-nó lắc đầu chỉ vào cái hồ.

_Hồ tự nhiên đấy! Từ đỉnh núi xuống, màu sắc hoàn toàn tự nhiên!-Phúc lắc đầu nhìn nó.

_Wow! Muốn bơi thử quá ta!-nó cười cười.

_Nếu không ngại thì xin mời!-Phúc vẻ mặt gian xảo.

_Giờ đây! Ở nhà tôi có mà tôi chưa bao giờ đụng tay đến chứ nói chi là bơi! Tôi thích bồn tắm hơn!-nó lắc đầu xua tay.

_Ồ! Vậy thì thôi!-Phúc vẻ mặt bình thản nói.

_Cho hỏi mấy giờ rồi vậy!-nó nhìn qua Phúc.

_À ờm 1 giờ 30 chiều!-Phúc dòm đồng hồ trong dt.

_Oh My God! Tôi về đây, chắc họ đang đợi tôi!-nó hốt hoảng.

_Ừ! Mai đến nữa nhé?-Phúc cười nhìn cô.

_Tất nhiên. Pài!-nó quay chạy đi mất.

_Cô dễ gần hơn những gì họ nói nhỉ?-Phúc cười đều, ánh mắt sâu hiểm thâm độc.

Tại biệt thự Rainy.

_Em về trễ, em xin lỗi!-nó chạy vào nhưng chẳng thấy bóng dáng ai hết. Đi lên từng phòng thấy ai die liền á! Bỗng nó nghe tiếng cười và tiếng nhạc xập xình nhộn nhịp ở sân sau.

_Mấy ng mở party ngoài trời sao không gọi em về?-mặt nó hầm hầm.

_Em để dt ở nhà, mà mọi ng thì đói quá nên ăn luôn. Mới nhập tiệc à!-Ken vừa nướng thịt vừa nói.

_Oke! Hôm nay vui nên bọn cô nướng không trách nhứt!-nó nhảy vào nhập tiệc.

~|End Chap|

23. Chương 23: Sự Tin Tưởng Và Khả Năng Kỳ Diệu

_À! Mà hồi nãy em đi đâu vậy?-Ken miệng nhai nhồm nhoàm hỏi nó.

_Em em em.....à...em đi chơi!- nó ấp úng.

_Đi chơi? Ở đâu?-Ken hỏi tiếp.

_Đi đâu kẹ em! Liên quan gì đến anh!-nó cáu.

_Không trả lời thì thôi! Mắc gì phải cáu thế!-Pin quay qua.

_Hai ng tập đâu ra cái tính quẩn ng khác thế hả?-nó giận thật rồi.

_Là anh em thì quan tâm tí thôi!-Pin bình thản.

_Em thôi cái trò đấy đi! Vui cũng chẳng yên mà buồn thì càng chẳng yên nữa!-nó quát Pin rồi lăm bắm quay đi.

_Sao thế?-cả đám quay lại nhìn Ken và Pin.

Ken và Pin chỉ biết ra dấu chẳng biết gì rồi lắc đầu ngao ngán.

Nó lên phòng đóng sầm cửa lại rồi nằm co vo một góc giường. Tại sao nó có thể quát anh với Pin như vậy chứ? Hai ng chỉ quan tâm nó thôi mà! Nó sai thật sao, mà chắc Pin với anh không giận đâu nhỉ? Hồi này chẳng hề có tí buồn trên mặt mà! Mà thôi, hai ng ấy con nít lắm, giận tí lại nguôi mà!-đấy là suy nghĩ nó lúc bấy giờ.

Anh thật ra rất buồn! Ng em gái bấy lâu nay của anh quá đáng thương, thiếu thốn tình yêu cha mẹ lại còn anh em, bạn bè lác đác vài đứa nhưng đều là bạn tốt! Ng luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng đầu đó trong trái tim đang khóc vì cô đơn và vì có lỗi với bản thân!

Hắn thì vẫn bình thản, sao vậy chứ? Thật ra là hắn đang suy nghĩ. Lúc đầu về thì vui vẻ nhưng hỏi tâm sâu vào thì nó lại giận, có bí mật gì chẳng? Hắn tốt nhất không nên hỏi nếu không muốn bị giận giống hai ng kia. Lúc về nó chẳng thèm để ý đến hắn dù chỉ là một cái nhìn, giận dai vậy sao? Mà thôi có gì chút tính tiếp. Giờ ăn cho đã trước cái đã!

_{Cô ăn gì chưa?(Minh Phúc đây)}-tin nhắn tới đt nó.

_{Đang giận! Chưa ăn gì hết! Mà sao anh biết số tôi?}-nó nhắn lại.

_{Tình cờ nên biết!!! Không cần quan tâm đâu! Qua nhà tôi đi, có cái này cho cô ăn đc nè!}-tin nhắn của Phúc.

_{Đợi tôi!}-nó nhắn rồi chạy vào phòng tắm thay đồ. Nó bước ra với cái váy ngắn đến đùi màu đen. Chiếc áo thun màu trắng để chữ Exo.(Chế này chắc thích Exo nè). Với lấy cái đt bỏ vào túi xách rồi đi.

Xuống dưới nhà.

_Đi đâu thế?-anh ngồi sofa bấm đt nhưng giọng nói sao lạnh lùng thế.

_Đi đâu kẹ em!-nó quay một mạch đi luôn.

Nó đi ra tới cửa thì thấy hắn đang dọn dẹp đóng lộn xộn ngoài vườn lúc làm đồ nướng. Chẳng thèm liếc một cái rồi bình thản bước đi. Hắn thì lén lút đi theo nó từ phía sau.

Nó vào vườn cầm tú, lại ngồi trên cái xích đu đung đưa vài cái rồi lấy đt ra bấm bấm rồi lại ngắm bông ngắ hoa ngắ trời tùm lum tà la. Hắn chán quá nên quay về. Hắn vừa đi thì Minh Phúc bưng hai khay đồ ăn ra.

_Ai vậy?-Phúc hỏi.

_À! My Boyfriend!-nó bình thản nhận lấy một khay thức ăn.

_Cô có bạn trai rồi! Làm cứ tưởng.....!-Phúc gãi đầu.

_Tưởng chưa có nên anh có cơ hội chứ gì? Con này không thèm ha! Anh không phải đối tượng!-nó giọng giễu cợt.

_À thôi mệt quá! Ăn đi, bỏ bít tét loại hảo hạn đấy!-Phúc lánh qua chuyên khác.

Hai ng ăn ngon lành giữa vườn hoa đẹp và gió lồng lộng. Khung cảnh nên thơ vô cùng.

_Tôi cảm thấy ở anh có chút gì đấy làm tôi tin tưởng!-nó nhìn xa xăm.

_Tôi thấy cô có chút gì đấy làm tôi thu hút vào vẻ đẹp lạnh lùng của cô và cô không như bao ng con gái khác. Xinh đẹp kiêu căng nhưng lại là một con ng nội tâm sâu sắc!-Phúc cười.

_Chưa ai từng nói với tôi như vậy!-nó quay qua.

_Chắc họ không giống tôi! Tôi có thể biết họ đang nghĩ gì và là ng như thế nào khi nhìn vào mắt họ!-Phúc cười.

_Tôi nghĩ vậy!-nó gật gù.

_Nhưng thật sự cô đang nghĩ rằng tôi xạo!Phúc híp mắt.

_Sao...sao...sao anh biết?-nó bắt ngờ.

_Thì tôi đã nói rồi mà!-Phúc cốc đầu cô.

_Tôi không thích ng khác cốc đầu mình đâu!-nó xoa xoa chỗ đau.

_Thì xin lỗi! Cô chỉ muốn duy nhất hai ng có quyền cốc đầu mình!-Phúc nhìn vào mắt nó.

_Đúng! Anh có thể nói tên không?-nó hỏi lại.

_Anh cô và cậu hồi nãy!-Phúc bình thản.

_Anh đấy! Bái phục anh rồi!-nó cười.

_Thôi! Tôi về nha, 5 giờ rồi!-nó vẫy tay.

_Ừ!-Phúc cười.

Nó chạy về.

_Cô càng làm tôi không nở ra tay với cô rồi đấy! Thật sự xin lỗi, cô quá ngây thơ và trong sáng kể cả cả tin nữa! Tên đấy quả là rắn độc khi dùng cách này để giành đc trái tim của cô!-Phúc mang ánh mắt xa xăm nhìn theo hướng cô.

Nó về biệt thự Rainy.

_Em về rồi hả?-hắn ngồi cười.

_Anh đừng nịnh em! 15p nữa mới đc lên phòng, em có bắt ngờ cho anh!-nó quay qua nịnh yêu hắn.

_Ừa! Anh chờ!-hắn hôn hờ.

_Lòe lòe!

24. Chương 24: Bị Bắt Cóc

_Anh...anh nói tào lao gì thế? - nó sững sốt.

_À không, chọc cô tí thôi!-Phúc cười.

_Làm hết hồn!-cô xoa xoa cái cổ.

_Mai sau tôi có làm gì sai thì đều có lí do hết ! Tôi xin lỗi, hãy cảm thông và hiểu cho tôi! Tôi không muốn cô đau lòng vì ng bạn mới như tôi. Đừng xem tôi là bạn, xem như ngày qua là cô mơ để lúc tỉnh dậy không phải đau lòng, cứ nghĩ rằng tôi không tồn tại thì cô sẽ sống tốt hơn đúng không? Tôi thật sự xin lỗi, nếu có duyên thật thì sẽ gặp lại với một mối quan hệ khác. Tạm biệt!-nói đã rồi Phúc quay bước đi.

Nó có chút sốc và không tin lời Phúc nói nhưng vẫn cố gượng để hỏi nhưng bóng Phúc đã khuất xa tầm nhìn và hòa vào cùng bóng tối mất rồi!

__Anh ấy bị gì vậy chứ? Mai qua ấy hỏi rõ xem thử mới đc!-nó nói rồi quay bước vào trong. Nhưng chưa đc mấy bước thì:

Bụp bụp Tiếng ai đó chạy.

*Bụp bụp bụp bụp*Nhiều tiếng chạy phát ra từ đằng sau.

Nó dừng lại, quay ra sau:

__AI đó?-nó la

__Ai đó ra đây mau, muốn gì thì ra đây mà nói!-nó la hết sức có thể để ọi ng nghe nhưng đã 11:00pm rồi! Ai cũng đã về phòng ngủ mà phòng cách âm hoàn toàn nữa chứ!(số chế này nhọ thật!)

25. Chương 25: Tìm Hiểu

__Đáng khinh!-giọng nó lạnh lùng.

__Anh không ngờ câu nói đầu tiên em nói với anh lại chữ anh đáng khinh bỉ. Anh không tin nổi nữa đó!-không ai khác chính là Thế Thịnh đây mà(ai không nhớ đọc lại chap 3 nhé,)

__Không tin kệ anh! Tôi nói anh là ĐỒ ĐÁNG KHINH BỈ!-nó nhấn mạnh 4 chữ cuối.

__Thôi nào! Em quá đáng lắm! Ít ra thì em phải nói đc câu “em nhớ anh lắm” hay là “ta bắt đầu lại từ đầu nhé” thì mới đc chứ!-Thịnh giọng nham nhở.

__Muốn nghe thì kêu con Mỹ Uyên nói cho nghe! À mà quên, lúc chia tay tôi anh quen nó đc vài tháng rồi cũng đường ai nấy đi và bây giờ nó đang theo đuổi anh Ken. Còn anh đã hết thời rồi!-nó lạnh lùng tàn bạo.

__Anh thậm tệ đến thế sao?-Thịnh xoay 180 độ nở ra gương mặt có chút giận hờn.

__Còn hơn cả chữ thậm tệ nữa. Anh là đồ đồi bại, đáng khinh không nên có mặt ở trên đời này!-nó quay qua hừ lạnh khinh bỉ.

__Vậy mà có ng yêu anh đấy!-Thịnh nhìn cô chằm chằm.

__Haha! Chắc ng đấy cũng không đc bình thường giống anh đâu ha!-nó cười sỉ.

__Ừm! Rất xinh đẹp, con nhà giàu, đã từng yêu anh và yêu rất nhiều, bây giờ cũng thế!-Thịnh cười nụ cười nhẹ nhàng nhưng trong mắt nó nụ cười ấy làm nó ghê sợ.

__Tội nghiệp thế! Quá hoàn hảo nhưng sao lại đi yêu anh! Chắc anh bắt ép con ng ta chứ gì? Quá hiểu rồi!-nó tiếp tục dùng cái giọng và đôi mắt sỉ ấy.

__Anh không ép! Anh biết và cảm nhận đc ng đấy là em!-Thịnh ôn nhu.

__Anh....hahahah....bao lâu không gặp mà anh lại có thêm một bệnh mới à? Ảo tưởng....quá ảo tưởng.-nó cười ha hả rồi lắc đầu.

__Em đừng dối lòng nữa! Anh biết mà!-Thịnh đứng dậy đi về chỗ nó.

__Anh đấy, tai anh đâu rồi? Ảo tưởng, điếc hay là ch* tha mất lỗ tai chôn dưới đất rồi.-nó sỉ.

__Em đừng quá đáng thế, anh đã cho em một cơ hội mà còn làm giá thế!-Thịnh hết chịu đựng nổi.

__Tôi nó rồi! Tôi KHÔNG YÊU ANH! Nghe rõ chưa, đã từng nhưng bây giờ chỉ là sự khinh bỉ tội nghiệp thôi hiểu chưa?-nó quát.

__Em yêu anh mà, phải không? Ng em yêu là anh chứ không phải thằng cở hó Đạt đó, em phải nhận, thú nhận đi!-Thịnh như ng điên.

_Anh sai rồi! Ng tôi yêu là Đạt chứ không phải thằng cờ hó như anh! - nó nhìn Thịnh, đôi mắt bỗng rưng rưng khi nhắc đến hắn. Không biết là bây giờ hắn dậy chưa, có nhớ hay đi tìm nó không?

_Em đừng khóc, anh hiểu em mà!-Thịnh định choàng vai ôm nó thì nó né sang một bên.

_Anh biến cho tôi! Đồ đáng khinh bỉ, cởi trói ra mau! Tôi sẽ cho anh chết chắc!-nó hét.

_Ồ! Vậy đc, anh sẽ không cởi trói đâu! Chừng nào em nhận là còn yêu anh thì anh mới thả! Nếu không cứ ở đây, sẽ có ng canh em đấy. Đừng lo, ng quen cả!-Thịnh nói rồi búng tay cái phốc thì cánh cửa ra vào mở ra.

_Ph.....Phú.....Phúc!-nó ngạc nhiên không nói nên lời.

_Canh cho kĩ, hết hôm nay 300.000 triệu sẽ chuyển khoảng cho cậu!-Thịnh vỗ vai Phúc rồi đi ra ngoài.

_Tôi xin lỗi, hãy nhớ đến những lời nói hôm qua của tôi. Tất cả đều có lí do hết!-Phúc buồn.

_Anh là ai, nhìn anh có vẻ quen nhưng có lẽ là chưa gặp!-nó nhìn chằm chằm vào Phúc, đôi mắt ánh lên tia thất vọng.

_Cô nhớ! Vậy đc rồi, cứ xem tôi như kẻ thù, vậy thì tốt hơn!-Phúc cười buồn.

_Nhớ gì chứ? Anh đúng là kẻ thù mà, ng tôi ghét nhất là Thế Thịnh thì ng tôi ghét thứ hai chính là anh, một con chó đi theo chủ, làm tất cả những gì ng chủ sai bảo sau đó nhận đc một cục xương. Ngay cả giết chính bạn bè ng thân cũng dám làm thì khác thì thứ bỏ đi hả?-nó nói mà hai giọt nước mắt lăn dài. Nó thất vọng, thất vọng tràn trề.

_Tôi đúng là thứ như vậy đó, tất cả đều vì tiền. Tiền là cái thứ khiến ng ta thèm khát và có thể bán đứng tất cả. Còn cô, ng luôn sống trong tiền, ăn ngủ trên tiền thì hiểu đc gì hả? Phung phí, còn những ng không có lấy 1 đồng mà ăn. Cô hiểu chắc?-Phúc giận.

_Tôi không hiểu nhưng thứ như anh thì chỉ là đồ bỏ đi. Biết bao nhiêu công việc làm ra tiền nhưng anh không chọn lại chọn đi làm chó nhà ng ta thì chẳng phải không còn lòng tự trọng sao?-nó cười, một nụ cười khinh bỉ.

_Làm mấy việc đó thì lương có bao nhiêu hả? Lỡ ng nhà cô bị bệnh nặng cần phải phẫu thuật gấp mà nhà lại khó khăn, có duy nhất một ng con trai mà đang tuổi đi học thì kiếm đâu ra 200.000 triệu để phẫu thuật hả? Cô nói đi!-Phúc nói trong ghen ngào.

_Nếu anh thiếu thì tôi có thể cho.....-nó cũng khóc.

_Cô biết tôi trước đó sao? Biết sao?-Phúc quát.

_Vậy vậy thì anh ngừng lại đi, tôi sẽ lo toàn bộ chi phí cho ng nhà anh! Chỉ cần anh về làm với tôi!-nó nói.

_Quay về đc sao? Phóng lao rồi thì phải theo lao!-Phúc bắt lực.

_Ai nói? Nếu có thể chụp lại kịp thì ok!-nó nói.

2 giờ sau. Tại biệt thự Rainy.

_Shit! Không thấy dấu vết gì hết! Rốt cuộc ở đâu?-anh Ken bắt lực.

_Bị bắt cóc 100% rồi! Không nghi ngờ gì nữa!-Lin chống cằm.

_Ế! Em có ý.....-Pin chưa nói hết câu.

_Ý ý cái con khỉ á! Tầm xào ba lạp không mà ý gì!-Lee đập đầu Pin.

_Vậy thôi khỏi nói!-Pin giận.

_Rốt cuộc là ở đâu đây? Bố nó cha mày mà tìm đc đứa nào cha mày băm xác!-Ken nghiêng ăng ken két.

Có Yin Và Sam là bình tĩnh nhất nhưng trong lòng máu đang sôi sùng sục.

_Cái bông tai! Vậy mà nghĩ cũng không ra nữa!-Pin cười, tay vân vê cái khuyên tai để chữ P bên tai trái.

_Ồ ha! Anh David lên lầu lấy cái Lap cho em đi!- Lin đập vai David.

_Đợi anh!-David chạy lên lầu.

David xuống vớ cái laptop của Lin và vài cái tai nghe.

_Trong Bang mỗi ng đều có một thiết bị định vị và thu âm trực tiếp đc nguy trang bằng một chiếc khuyên tai để chữ cái đầu tên của ng đấy! Pin thông minh thật, mới gia nhập nên em mới kể, giờ còn nhớ!-Lin vừa bấm lap vừa khen Pin quá trời.

_Không phải lúc nói, định vị mau lên!-Ken hỏi.

_Thấy rồi! Cách đây không xa, khoảng 500m về phía nam-Lin cười.

_Phía nam là ở hướng sau nhà!-Yin chỉ ra sau.

_Em biết rồi! Đi với em, Lin ở đây tiếp tục theo dõi, có gì phone nhau.-hắn ngoắt tay mọi ng đi theo.

Đi tới vườn hoa cẩm tú mà hắn theo dõi nó lần trước.

~|End Chap|

26. Chương 26: Bệnh Cũ Tái Phát

_Bây giờ tôi không thể thả cô ra đc!-Phúc cười buồn.

_Thả làm gì? -nó bình thản.

_Chứ cô muốn bị sỉ nhục à? Cô không đoán được suy nghĩ của hắn ta à? -Phúc nói, có vẻ rất lo lắng.

_Sao lại không đoán đc! Chưa đầy 10p nữa sẽ cho anh xem một màn kịch hay, ở đây quá lỏng lẻo rồi!-nó bình thản đung đưa hay chân đang bị trói đến đau rất.

_Không lỏng lẻo đâu. Hắn ta trang bị một lượng ng khủng, 50 tên đc xem là bậc nhất Bang Demon đấy-Phúc nói.

_Hèn chi đêm qua đánh muốn sủ mà tụi ấy chẳng mệt. Hắn quen ai trong Demon vậy?-nó hỏi

_Bọn chúng có điểm yếu, đánh vào chân phải sẽ khịu ngay luôn!-Phúc cười.

_Tại sao lại là chân phải?-nó hỏi.

_Chuyện này là thông tin mật, hắn không cho biết! Bây giờ ở ngoài có tổng cộng 70 tên canh gác chắc chẽ và nguy trang trong các bụi rậm! Hắn ta đang trên chiếc Limo ở gần biệt thự Rainy quan sát tình hình!-Phúc nói.

_Nghe rõ chứ Lin?-nó cười.

_Nhận thông tin thừa chi, chi chuẩn bị, 2p nữa!-là tiếng Lin bên kia phát ra từ bông tai của nó.

_Ok!-nó nói.

_Không hổ danh là Nguyễn Hoàng Hạ Băng và Phạm Huỳnh Anh Thư(Lin đấy ạ)-Phúc cười.

_Anh biết Lin?-nó hỏi, ánh mắt dò xét đang bay về phía Phúc.

_Trước khi tiếp cận cô hắn đã cho tôi biết thông tin về cô cả việc cô trong Bang Seventeen!-Phúc cười.

_Đến lúc rồi! Tháo dây trói cho tôi!-nó nghiêm mặt.

_Mà xem chừng đi! Đừng chủ quan!-Phúc vừa gỡ trói vừa nói.

_Từ chủ quan không có trong từ điển của con này!-nó cười một nụ cười đều.

_Cô hay lắm!-Phúc cũng cười.

_Đc rồi! 1,2,3 là nhảy ra cửa sổ nha! Nhảy ra ai lỗi hay bắt đi cứ kệ nha!-nó đứng phúi tay.

_Lin chuyển qua kết nối với mọi ng cho chị!-nó nói vào cái dây chuyền Angle trên cổ nó.

_Oke!-tiếng Lin.

_Mọi ng ở đâu?-nó nói.

_Đang ở gần cổng vườn cấm tú cầu!-tiếng Pin.

_STOP! Đi vòng ra sau mau! Vô đây là chôn thân ở đây luôn rồi chưa!-nó nghe tới vườn cấm tú là hét.

_Oke oke!-cả đám.

_Vào đó gặp tên nào thì cứ nhắm vào chân phải mà đá nghe chưa?-nó nói.

_Oke! Đợi tụi anh!-là Ken.

_Lin! Em nhìn ra phía cửa thì có một chiếc Limo màu xám! Thế Thịnh ở trong đấy, em làm như không có chuyện gì nha!-nó.

_Vâng chị!-Lin.

_Tới nơi rồi! Một căn nhà gỗ, hình như là phía sau thì phải!-tiếng David.

_Ở đây! Em ra đây! Xem chừng mấy bụi rậm!-nó cảnh báo.

_Khoan! Em ở trong, có hiệu lệnh mới ra!-tiếng hân.

_Chân phải, nhắm vào chân phải!-nó hiểu ý nên nói cảnh báo.

*****Rầm, bộp, rầm bộp bộp*****

_LUCY! Sao em lấy chân phải em đá tụi nó mà chẳng hề hấn, em mệt lắm!-Pin mệt mỗi hét.

_Thằng khờ! Đá vào chân phải của tụi
ấy, khờ vừa thôi chú tư!-nó cũng la.

_Xong! Sao không nói rõ!-tiếng Pin cười hề hề.

_Dai thật! Chúng biết chúng ta biết đc điểm yếu của chúng rồi!-Ken nói.

_Cố gắng đi, cố gắng.....!-giọng nó nhỏ dần nhỏ dần.

_Lucy, Lucy.....LUCY!-tiếng Phúc la làm mọi ng hoảng loạn.

_Chuyện gì? Lucy....Lucy....có chuyện gì?-giọng hân lo lắng sợ sệt.

_Không...không biết! Đột nhiên ôm ngực rồi xỉu!-Phúc nói vào cái dây chuyền.

_Chết tiệt! Bệnh tim tái phát rồi! Mau lên, sơ cứu đi!-Sam hoảng loạn.

_Mà sơ cứu sao mới đc?-Phúc sợ.

_Shit! Vô đường nào, tôi vô?-cô bức xúc.

_Cửa...cửa sổ!-Phúc áp úng

>>>>>>>

Cô đá cửa sổ nhảy vào. Thấy nó đang nằm dưới sàn gỗ liền phóng lại ngay.

_Anh tránh ra một bên!-cô đẩy Phúc ra.

_Ờ ờ!-Phúc nhìn cô mà thơ thẩn.

_Căn bệnh này từ nhỏ rồi, đến 7t thì đột nhiên hết mà giờ bị lại là sao Ken?-cô gọi.

_Em không biết sao hỏi anh?-giọng Ken có phần thẩn mẫn.

_Ngưng tại đây! Em đưa Lucy ra rồi chuông, không kịp nữa đâu!-cô nói rồi nhìn qua Phúc.

_Ừ ừ!- Phúc hiểu ý liền đỡ nó lên lưng.

_Đj!-cô kéo tay Phúc nhảy bộp ra cửa sổ làm mặt ai đó đỏ phừng phừng.

_Chuồng mau!-Pin la ròi cả đám chạy một lèo, tụi kia chạy theo nhưng không bám sát.

Cả đám chạy mà không ai để ý đến hấn đang tức giận, lửa giận đang bao vây khắp ng hấn. Hấn như con thú hoang bị cướp mất mồi. Đôi mắt tím lạnh lèo đầy cảm phẫn.

_Lin, kích hoạt hệ thống bảo vệ biệt thự khẩn cấp, thống kê số lượng ng chúng ta với một ng nữa!-David nói vào cái dây chuyền hình đôi cánh ở trên cổ.

_Rồi! Còn 15 giây kích hoạt-Lin nói.

Nghe 15 giây là cả đám cong đầu chạy nếu không là bị giạt điện chết!

_5....4.....3.....2....1!- Lin la.

_Ákkkkkkkkk!-cả đám la và một khoảng không im lặng bao trùm.

_Sao rồi? Mọi ng trả lời em đi, mọi ng!-Lin sốt sắn.

_Oke hết nhưng Pin....Pin-anh Ken ngập ngừng.

_Pin làm sao? Pin làm sao hả.....hic hic sao rồi? Em...em ra ngay!-tiếng Lin khóc nức nở.

Lin chạy ra, trên gương mặt lấm tấm mồ hôi với nước mắt!

_Pin...hộc hộc....Pin....sao rồi?-Lin hỏi.

_Nó có sao đâu! Vấp cục đá té nên hun đất mẹ thân yêu bởi vậy đầu sưng một cục à!-Lee phui cái áo trắng bị lấm lem bùn.

_Vào trong mau! Đưa Lucy cho tôi!-hấn lạnh lùng đỡ Lucy rồi bế lên phòng hấn ngay luôn.

Tại phòng hấn và nó.

_Anh xin lỗi, anh không tốt, cho anh xin lỗi mà!-hấn khóc, tay không ngừng sơ cứu cho nó.

Hấn chạy lục balo nó coi có thuốc không vì nghe Ken nói là nó luôn mang theo mặc dù bao nhiêu năm nay không tái phát.

_Đây rồi!-hấn cầm lọ thuốc chạy lại cho vào miệng nó tận 5 viên.

Kiểm tra mạch nó thì thấy đã đập bình thường nên gục xuống ngay kế bên nó.

Ở dưới nhà!

_Em bị sưng đầu rồi! Lại đây chị sát trùng cho!-Lin ngoắc ngoắc Pin lại và Pin ngoan ngoãn chạy lại.

_Làm nhẹ thôi! Em sợ đau !-Pin cười hì hì.

_Ừ!- Lin cẩn thận sát trùng chỗ sưng và dán lên một cái băng cá nhân hình con khỉ rất ưa là kiu-te.

_Lên xem Lucy sao rồi!-Ken đứng dậy.

_Ừm ừm!-Cả đám cũng đứng dậy.

Cốc cốc.....cốc cốc cốc.....cốc cốc cốc .....không ai trả lời nên anh mở cửa bước vào luôn.

Thấy nó sắc mặt đang dần dần tím và hấn đang ngủ ngon lành thì dựng đầu hấn dậy.

_Lucy sao rồi?-Ken hỏi.

_Em cho uống thuốc rồi!-hấn lơ mơ.

_Uống thuốc sao mà sốt rồi?-Yin sờ trán nó.

_Là sao hả Yun?-Ken gầm gừ

_Em không biết! Hồi nãy cho Lucy uống 5 viên thì mạch bình thường lại mà!-hắn nói.

_Vậy là sốt do sốc thuốc rồi!-Phúc đứng sau cô nói.

_Đúng vậy! Chị Ngân chế lúc trước bảo là không đc uống hơn hai viên, đau lắm mới uống hai viên chứ không đc hơn! Có tác dụng phụ đấy!-Sam gật đầu.

_Không sao đâu! Sốt hơi cao hơn mức thường thôi! Chăm sóc tốt sẽ hết! Giờ mọi ng ra ngoài đi, em với chị Sam ở đây thay đồ cho chị ấy!-Lin nói.

_Ừa!- cả đám con trai đỏ mặt đi ra ngoài.

|||||||~End Chap~|||||||

27. Chương 27: Tại Sao Lại Vậy?

_Sao sốt hoài không giảm gì hết thế này?-Sam run run.

_Chắc không sao đâu! Chị ráng thêm chút nữa đi!-Lin lo lắng không kém nhưng cố bình tĩnh.

_Nếu cứ kéo dài thì sẽ không tốt cho Lucy, hay cứ đưa về thành phố đã!-hắn bình tĩnh.

_Chị Sam! Chị hỏi chị Ngân đã, xem sao bức quá thì đưa về!-Pin kêu.

_Aizz! Sao ngu quá ta, Pin thông minh lắm, chị yêu nhất nè!-Sam mừng rỡ.

Có một cặp mắt đang rực lửa đang nhìn Pin đầy căm thù. Ai đây ta? Vâng, đó chính là anh Phúc ạ!(có nhiều ng bị hớ nè, tưởng Yin đúng không?)

Sam lấy đt ra và điện cho Ngân(bây giờ tác giả gọi Ngân là Nancy nha).

_ {Alo chị hai! Lucy nó lờ uống đến 5 viên thuốc tim của chị rồi! Giờ nó sốt cao lắm, 5 giờ rồi mà vẫn không hạ mặc dù làm mọi cách rồi!}

_ {Em nói thật sao? Chết chắc rồi, thuốc ấy chị bào chế cực mạnh, giờ Lucy sốt cao lắm sao?}-Nancy giọng lo lắng.

_ {Dạ! 40 độ chị! Làm sao đây?!}-Sam sốt sắn.

_ {Đã 5 giờ rồi đúng không? Các em ở đâu?}-Nancy.

_ {Em ở trên núi Fairy cắm trại!}-Sam.

_ {Oke! Trong hôm nay phải về bệnh viện của chị gấp! Chị sẽ đặt vé bay về ngay! Về đến gọi chị nhé!}-Nancy.

_ {Dạ, pài chị!}-Sam vội cúp máy

_Chị Sam, chị Ngân nói gì vậy?-Pin hỏi.

_Dọn dẹp đồ đưa Lucy về bệnh viện nhà em gấp, mau lên, về trong hôm nay!-Sam vội sắp xếp đồ cho nó.

_Oke!-cả đám đồng thanh rồi vọt nhanh ra ngoài.

15 phút sau ở phòng khách.

_Đầy đủ chưa?-Ken hỏi.

_Sam với Lucy không thấy!-Yin nói.

Đt hắn vang lên bài 365 của Exo(lại thêm fan cuồng Exo ạ?)

28. Chương 28: Căn Bệnh Của Nó!

Trong phòng cấp cứu mọi bác sĩ cứ đi đi lại lại, lâu lâu lại to nhỏ điều gì vào tai nhau có vẻ rất cấp bách. Sắc mặt mọi ng vô cùng nghiêm trọng khiến cả đám ngoài đây đứng ngồi không yên!

__Sao lâu vậy? Có chuyện gì không đây? -Ken vò đầu bứt tóc.

__Đừng nói gỡ anh Ken! Nói gỡ không tốt đâu! -Sam ngồi xuống kế bên Ken.

Tiếng đt Sam bỗng vang lên.

__{ Alo, có gì không hai? Hai về tới chưa? } -Sam hỏi Nancy

__{ Hai về đến rồi, hai đang vô phòng cấp cứu của Lucy đây! } -Nancy nói.

Sam ngẩng đầu lên thì thấy trong phòng có một ng nữa đang vẫy tay với cô và bắt ngay là Nancy. Trông Nancy có vẻ vội, chưa kịp thay đồ hay khoác áo Blu trắng, chỉ đeo cái khẩu trang y tế.

__{ Oke hai! Em cúp máy cho hai làm việc! } -Sam nói rồi tắt máy. Mắt luôn theo dõi từng cử chỉ hành động của Nancy trong phòng.

2 giờ sau, đèn phòng cấp cứu mới tắt. Thấy Nancy tháo khẩu trang đi ra.

__Hai ơi, Lucy sao rồi? -Sam bật dậy.

__Em với Ken và Pin đi theo chị, tất cả ở lại đây. Tí nữa y tá sẽ đẩy Lucy ra! -Nancy nói với giọng mệt mỏi.

Tại lang can tầng 5 của bệnh viện.

__Mọi ng có thể giữ bí mật chuyện này đc không? -Nancy nảo nề.

__Cậu cứ nói, tớ nghe đây! -Ken lo lắng.

__Đúng vậy! Ché Nancy nói đi, ché Pin đang nghe! -Pin ghẹo.

__Không phải lúc giờn nha Pin! -Ken gằn giọng.

__Ừm, so đi so đi! -Pin cười trừ.

__Lucy có thường xuyên bị sốc, mất tự chủ hay có vẻ thất thần khác thường gì không? -Nancy hỏi Ken.

__4 năm nay Ken và Pin đi du học, không biết nữa! Xiin lỗi! -Ken thấy có lỗi tội cùng khi nhắc đến chuyện đấy.

__Từ khi anh Ken đi du học đc 1 năm thì Lucy có quen một ng, Lucy yêu ngg ấy nhiều lắm. Nhưng đc 3 tháng thì ng ấy bảo chia tay, từ đấy Lucy trở thành một ng khác. Lạnh lùng, tàn bạo, khô khốc cho đến khi gặp Yun-ng mà hiện tại nó đang yêu. Nhưng em nói thật, nó vẫn ch đặt hết tình yêu cho Yun, một phần vì sợ, một phần vì đầu đó trong trái tim nó vẫn còn lưu giữ hình bóng ng cũ. Và hôm qua, tên đấy đã bắt cóc nó và bệnh tim tái phát. -Sam ôn tồn.

__Hiểu rồi! Lucy có nữa phần là bị bệnh trầm cảm, nó khiến Lucy em ấy trở nên đa nhân cách, đa cảm và đôi lúc mất bình tĩnh. Em ấy không dễ tin người nhưng bị lấn át quá nên buộc mình vào tình thế trái ngang -Nancy giải thích vắn đề.

__Tại tên đấy, hần sẽ trả giá ọi chuyện hần dám làm với chị Lucy, chờ đấy! -Pin gằn từng chữ. Tay nắm lại đến nổi bật máu.

__Khoan bàn về việc đấy. Điều đáng lo ngại là hiện tại em ấy mắc một căn bệnh khó có thể chữa đc, nói ra luôn là không thể chữa! -giọng Nancy run run.

__Sao....sao có thể? Hai nói xạo, hai gạt em.....xin hai đấy....hic hic.....đừng gạt em mà.....hic hic....hai đừm.....! -Sam nức nở rồi nằm xuống sàn.

__Sam, Sam.....Sam! -cả 3 ng giật mình liền kêu y tá đưa Sam đi cấp cứu.

Y tá đẩy Sam vô phòng cấp cứu cùng với Nancy. Còn Ken và Pin lùi thui bước theo sau.

Ken và Pin ngồi phịch xuống chiếc ghế trong khi cả đám đang ngớ mặt không hiểu gì..!

Hai hàng nước mắt bỗng chảy dài trên khóe mi của Ken, tay Pin đầy máu khiến mọi người càng sốt sắn. Không hiểu vì lí do gì mà một ng xiu, một đại ma vương lạnh lùng thì khóc còn một đại nam thần baby lại tức giận cảm phần như thế!

Nó dc đưa về phòng hồi sức đặc biệt và khỏe hẳn rồi. Nó muốn về nhưng không ai cho. Nó phải nói rằng không cho nó về thì nó nhảy lầu nó về nên ai cũng chịu theo nó vì nó nói là làm á(nhảy em xem nào? Xem chị về nhà hay về hòm hhen!)

Cả đám đưa nó về nhà trừ Yin, Phúc và Lin ở lại với Sam và không lâu sau đó Sam cũng đòi về nhà.

Tại biệt thự White.

Nó về là chạy đi tắm ngay, ngâm mình trong bồn tắm giúp nó dễ chịu nhưng những kí ức ấy lại ùa về. Nước mắt rưng rưng và rơi. Nó lau nước mắt và bật dậy mặc đồ đi ra.

Lúc ra, nó thấy hần đang ngồi trên giường nó với vẻ mặt lo lắng.

_Anh vào đây làm gì?-nó lạnh lùng.

_Anh xin lỗi!-hần bật dậy ôm lấy nó. Nó không phản kháng cũng chẳng đáp lại. Đứng im cho đến lúc hần thả nó ra.

|END CHAP|

~~

29. Chương 29: Thêm Một Member

Nó đứng im được một lúc thì cũng nhẹ giọng.

_Anh về phòng đi, em muốn ngủ!-nó đẩy nhẹ hần ra.

_Ừm! Ngủ ngon nha, mai em có thể nghỉ học đấy, cứ nghỉ ngơi cho khỏe!-hần ôn nhu.

_Mai em sẽ đi học và anh sẽ làm đồ ăn sáng cho em!-nó cười.

_Chuyện nhỏ nè!-hần véo mũi nó rồi hôn lên má nó cái chụt mới chịu ra khỏi phòng nó.

Nó cũng cảm thấy khá hơn. Từ từ lết lên giường rồi lim dim mắt.

Tại phòng Pin và Ken (hai anh em ngủ chung đó giờ nha)

_Hai Ken đi ra!-Pin lồi Ken từ trong phòng tắm ra.

_Đợi đợi hai....á.....mặc quần đã!-Ken bị lôi một cách khùng khiếp từ cái WC ra ngoài phòng.

_Kệ, bỏ quần đi, em hết chịu nổi rồi!-Pin gấp gáp.

_Trời ạ! Đầu hai xà bông không à.....Pin....Pin...-Ken la và đập rầm rầm vào cái cửa toilet.

_Cho em 30p nha!-Pin thản nhiên.

_Ở trông luôn đi!-Ken bực mình.

_Mơ nha!-giọng Pin hí hửng.

(((((((((((((((((((((((((RẦM)))))))))))))))))))- Ken đóng cửa cái rầm đi ra ngoài (ảnh mặc quần rồi nha

30. Chương 30: Náo Loạn Và Náo Loạn

Nhóm của tụi nó lên hai chiếc xe được xem là hiện đại nhất và phóng vèo đến trường!

Đến cổng trường thì vẫn như thường lệ, những cặp mắt vẫn chung về một hướng chính là những ng bước xuống từ hai chiếc xe đấy!

_Ê! Ai dễ thương vậy? - một cô nữ sinh.

_Không biết! Mà cái tụi này thích làm màu quá đi! Bày đặt áo team, nhìn con Như Ý là tao không ưa rồi đấy! - nữ sinh 2.

_Nó ra vẻ thiên thần mà bên trong như một con ác quỷ! - nữ sinh 3.

Tụi nó nghe đc nhưng chẳng đếm xỉa, riêng nó thì hơi bực. Nói ai thì nói chứ trước mặt nó mà nói xấu Sam là ko đc rồi đó.

_Ra khỏi trường, NHÉ??? - nó gần chữ cuối cùng và liếc ba nhỏ đó.

_Mày đừng làm phách! Tao chịu đựng mày đủ rồi! Đừng tưởng con nhà họ Nguyễn Hoàng là ngon! - nữ sinh 2 ko biết to nhỏ mà sỉ vào mặt nó.

_Oh! Thử xem tao làm đc gì nha! - nó làm vẻ mặt ngạc nhiên và ngoắt Pin lại.

_Gì Lucy??? - Pin ngây thơ trả lời.

_Đưa phone của nhóc cho chị mượn! - nó ra vẻ ôn dịu khi nói chuyện với Pin.

_Ok! Đây nè! - Pin đưa đt cho nó.

Nó bấm bấm và đưa lên tai bật loa lớn.

_Hiệu trưởng! Ông mau rút hồ sơ của Dương Tiểu Ánh lớp 10A4 và vứt ra khỏi cái trường này cho tôi! - nó nói đầy giận cột.

Cả trường lúc này thì sững sờ, chăm chú theo dõi từng cử chỉ hành động của nó.

_Thưa tiểu thư Hạ Băng, vì sao ạ? - ông hiệu trưởng giọng run run vì tập đoàn Dương cũng rất lớn trong nền kinh tế hiện giờ.

_Vì GHÉT! - nó trả lời.

_Vậy thì... thì... được thưa tiểu thư! - ông hiệu trưởng ngập ngừng.

Nó tắt máy rồi đưa cho Pin và nhìn nhỏ Ánh vẻ bất cần.

_Sao hả? Tao làm đc vậy đó! - nó khinh bỉ nhìn Ánh.

Con Ánh chỉ biết đứng lặng. Gương mặt hiện nét cười rồi ngẩng đầu cười ha hả.

_Mày tưởng chỉ có cái trường quý tộc này thôi sao. Còn cả trăm trường trong Thành phố năn nỉ mà tao còn ko vô. Đc thôi, mày cứ chờ đấy! - Ánh vênh mặt.

_Mày có muốn là vào Thành phố còn ko đc hưởng chi là mấy cái trường con rác rưởi đấy ko??? - nó khoanh tay trước ngực.

_Tao sợ ghê, nhớ lời mày nói! - nhỏ Ánh cũng vênh mặt.

_Đi thôi, đứng đây tí nữa coi chừng lây cái tính Gato của nó đó! - Sam ngoắt mọi ng ra về muốn đi.

_Hhahahaha, tội thật! - tụi nó đồng thanh.

Nó và Sam cùng nhau lên lớp, anh và David đưa Phúc lên phòng hiệu trưởng xin nhập học và hần thì về lớp của hần. Pin và Lin thì có vẻ tiến triển hay vì độ ngây thơ của Pin mà cầm tay Lin dung dăng dung dể về lớp khiến cô nàng mặt đỏ như cà chua và bỏ rơi một mình Lee bơ vơ.

Hắn và Yin lên lớp thì bắt gặp ngay khuôn mặt hằm hằm của Thịnh, Thịnh có vẻ tức giận vì chuyện vừa rồi. Hắn cũng chẳng đếm xỉa, ngồi vào bàn và lấy headphone đút vào tai tỏ vẻ ung dung.

Sam và nó ở lớp thì chán nản, nó cũng đeo headphone còn Sam cứ ngồi lải nhải lải nhải gì ko biết!

Và cuối cùng giờ học cũng bắt đầu.

3 giờ sau.

Reng.....Reng.....Reng

_Ra chơi rồi! Ăn thôi!- Sam rú lên.

_Từ từ coi con heo ham ăn này!-nó liếc yêu cô.

_Tao đang đói, tha ày đấy, đi ăn thôi!- cô kéo nó một mạch xuống căn tin.

Tại căn tin.

_Ê, hai đứa kìa!-anh chỉ chỉ về phía hai nó đang đi lại.

_Ừa, Pin,Lin đâu? Còn Yun, Yin và Phúc nữa và Lee ở đâu rồi?-Sam ngu ngơ.

_Thưa chị Sam, reng chuông ra chơi chính xác là đc 1 phút 46 giây thôi ạ! Có hai tui là trốn xuống đây trước đc 10 phút thôi chị Sam ạ!- David ngồi nói mà làm nó cười sặc ruột.

_Oh! Hai ng trốn học!-Sam chuyển chủ đề.

_Thì này là giờ toán, mà toán thì chán nên xuống đây ngồi mua đồ ăn cho hai cô trước nè.-anh quơ quơ bịch bánh trước mặt cô.

_Oh! Cho em đi!- Sam giật bịch bánh và hạ mông xuống ăn ngon lành. Nó thì đi lại mua một ly cacao đá uống.

Nó mua xong thì 6 ng kia cũng xuống. Johnny thì đeo cặp mắt kính trên tay cầm cuốn sách vô cùng thư sinh khiến mấy cô nữ sinh đổ như mưa.

_Hihi! Chào Sam-John chào Sam và gãi đầu ngượng ngịu.

_Ừ, chào!- Sam cộc lốc khiến chàng John đây hơi buồn.

_CÓ SỰ BẤT THƯỜNG!-cả đám đồng thanh.

_Chuyện gì nhể???- Sam ngu ngơ.

_Johnny! John thích chế Sam rồi phải không?-Pin giỡn cợt.

_Đ...đâ....đâu....đâu có đâu. Ai nói?-John mặt đỏ như gấc.

_Tui nói đó!-nó cũng tham gia ghẹo John.

_Oh! Kệ ng ta!-Sam vẫn ăn và ăn.

_KO CÓ KỆ ĐC!-lại đồng thanh nguyên một đám.

_Vậy ngồi ghẹo tiếp đi để đồ ăn tui ăn cho ha!-Sam ôm đồng bánh về phía mình.

_TỤI NÀY ĐẸP CHỨ ĐÂU CÓ NGU!-lại đồng thanh.

_Lũ ham ăn!-Uyên từ đâu nhảy bổ tới ôm cổ Ken.

_Bỏ ra!-Ken bỗng lạnh nhạt.

_Ko chịu!-Uyên nũng nịu chảy nước.

_Ok! Vậy đừng có trách!-Ken nói rồi đứng dậy giật phắt tay của nhỏ xô xuống đất khiến nhỏ mắc cỡ và tức vô cùng.

_Anh.....em thích anh mà, sao lại đối xử với em như thế?-nhỏ rưng rưng nước mắt.

_Cô thích tôi thì kệ cô, tôi ko thích cô thì cô ko có quyền để xem tôi như người yêu của cô hiểu chứ! Bây giờ thì Biển!- anh quát.

_Ngày nào đó anh phải hối hận!-nhỏ đứng dậy quay đi và ko quên lườm nó một cái sắc lẽm.

|End chap|

31. Chương 31: Chuyện Gì Nữa Đây???

Cả đám lại đc một trận cười hả hê.

_Sao nhỏ đó mặt dày thế nhỉ??-Sam lên tiếng.

_Mặt nó trét cả tá phấn rồi nên không sợ trôi đâu!!!-Ken bức xúc.

_Bỏ qua đi...lên lớp thôi!!!-nó nói rồi đứng dậy cầm chai nước đi mất.

Cả đám cũng lật đật đứng dậy chạy theo. Riêng Sam là lấy hết bánh bỏ vào cái túi mang lên lớp ăn vụng

32. Chương 32:kết Thúc Bất Ngờ!

Nó đến nơi thì chọn ngay một phòng hạng sang có thể nhìn ra biển, nó thích cảm giác đc ngắm nhìn biển cả ngay trước mắt mình, biển nhẹ nhàng...êm đềm...thanh khiết nhưng đôi khi lại bất bình...giận dữ như những đứa trẻ vùi kẹo. Và biển cũng giống như nó...bề ngoài là một vẻ đẹp lung linh...làm ai cũng phải ngược nhìn nhưng bên trong lại mang một kí ức khiến nó ko còn vẻ trong sáng hồn nhiên của tuổi 16, độ tuổi đẹp nhất của một ng con gái .... nó bất giác nhớ về ng mẹ của nó. Ng mà nó thương nhất và cũng chính nó đánh mất bà. Dù đã ngàn ấy năm trôi qua nhưng ko ai có thể xóa đi vết thương ấy trong lòng nó trừ hần.

Ngày hần đến đã sười ảm trái tim đã băng giá của nó, cho nó biết thế nào là cảm xúc của một đứa con gái biết yêu. Biết khóc và cười nhiều hơn, rồi thằng em trai của nó(Pin) đã hận nó từ khi mẹ nó mất nhưng cuối cùng thì cậu cũng đã hiểu ra và tha thứ cho lỗi lầm của ng chị mình. Nó bây giờ chẳng cần gì hơn là ba, Ken, Pin và những ng bạn xung quanh nó. Vậy là quá đủ rồi!!!

Nó ngắm biển hồi lâu rồi nhận đc một cuộc điện thoại:

_Alo!

...

_Đúng, chính là tôi đây.

...

_Đi một mình, chẳng có ai theo tôi cả.

...

_Được! Tôi sẽ đợi ở đây.

Nó cúp máy rồi lấy một bộ đầm cúp ngực màu đen đính kim tuyến lộng lẫy và đi thay. Trang điểm lại một tí, mang một đôi giày cùng màu với bộ váy và lấy giỏ sách đi ra hướng tháp đèn ở bờ biển.

David đã đến nơi. Anh giao xe cho nhân viên và đặt ngay một phòng hạng sang. Anh về phòng và chọn ngay một bộ đồ thoải mái rồi bắt tay vào công việc.

Trên đường đi đến nhà hàng, hơn 10 con chip camera đã đc anh gắn ở những nơi khó để ý và thao tác chuyên nghiệp đến những camera quan sát ở đây còn ko thể ghi lại từng cử chỉ nhanh nhẹn. Và hoàn thành công việc anh về phòng và thông báo cho mọi ng.

Mọi ng lần lượt cũng đến và diễn thật tốt vai đc phân công của mình.

8:12CH

Trên mọi đoạn hành lang quanh cả khu resort không đâu là không có chip camera.

_Xong việc!-Ken.

_Đã quan sát đc!!!-Lee nói.

_Lucy đang ở đâu???-Yin lo lắng.

_Ko thấy...tất cả các chip đều không thấy.-Lee.

_Bật định vị đi!!!- Sam nói.

_Chỉ định vị đc ở gần đó thôi, xa nhất là 500m-Lin thở dài.

_Không xong rồi! Xung quanh đây ko có ai là ng của Fairy Black, chỉ nhân viên resort thôi!-Pin bàng hoàng.

_Nhưng Yun đâu??? Đến chưa???-John lên tiếng.

_Đã đến rồi nhưng ko hề có tín hiệu.-Lee nói qua.-Hình như chip có vấn đề...đến đó thì gặp trực trực ko liên lạc đc.

_Cái quái gì vậy???- Pin thở dài ngao ngán.

*****

Tại tòa tháp đèn.

_Tôi đến rồi!-nó đứng ngoài cửa.

Cánh cửa từ mở ra. Nó bước vào...bên trong chỉ có vài ánh đèn neon vàng hắt ra. Có một chiếc ghế bành đặt trong căn phòng. Nó ngồi lên chiếc ghế bành bắt chân chéo rồi nói.

-Tôi đây, có gì cứ việc nói.

_Xin chào...rất vui đc gặp cô...Nguyễn Hoàng Hạ Băng.-là giọng ng con trai đó.

-Ko thể xoay ghế lại cho tôi đc viện kiến gương mặt của anh à???

_Cô sẽ đc thấy nhưng ko phải bây giờ.

-Vậy có chuyện gì???

_Không có gì quan trọng cả...chỉ là muốn cô giao toàn bang Angel Devil cho tôi và toàn bộ cổ phần mà cô, Thiên Huy và Thiên Nam có của Diamond cho tôi. Vậy thôi.-giọng anh ta khinh khỉnh đến tức giận.

-Anh đùa ko vui gì cả!!!- nó bắt đầu sử dụng cái giọng chanh chua hằng ngày.-Tôi đã lịch sự với anh lắm rồi đấy, đừng làm tôi thất lễ.

_Khoan đã, đừng nóng chứ. Cô không muốn biết lí do hay sao???

- Nói mau...anh muốn sao hả???- cơn giận của nó đã gần đến đỉnh điểm.

_Cha cô, hỏi ông ấy xem ngày xưa đã làm những gì đối với cha tôi???

- Cha tôi thì liên quan gì chứ???

-Cô đã từng nghe tên của ông Nguyễn Thành Long chưa??? Lùng lấy một thời mà.

_Cách đây 9 năm ông ấy là một vị giám đốc của một công ty đc cho là hàng đầu thế giới về mọi mặt và mọi sản phẩm. Nhưng ko hiểu tại sao lại thua lỗ và phá sản, ông ấy vì sốc quá mà chết không lâu sau thời gian đó.-nó rất ấn tượng về con ng ấy.

Chiếc ghế từ từ xoay lại...trong ánh đèn neon vàng đó...nó bàng hoàng kêu lên:

_Yun....sao anh lại???-nó bắt ngờ.

_Đừng kêu tên tôi thân mật thế chứ! Đúng như cô nói, ông ấy đã chết không lâu sau đó. Chỉ còn ng vợ và một đứa con trai 8 tuổi. Hai năm sau ng vợ cũng mất, tôi đc một ng phụ nữ nhận về nuôi dưỡng và có đứa bạn thân là Huy(Yin). Tôi tiếp cận cô cũng chỉ vì kế hoạch báo thù này thôi. Cả Yin cũng ko bik đc tôi đang làm gì đâu và những con ng ngu ngốc ấy đang cuống cuống tìm cô ngoài đây cô gái à!!!-Yun khác mọi ngày, giọng nói chua chát và đầy sự căm phẫn.

-Ko lẽ...anh....anh ....nhưng ba tôi ko bao h làm thế đâu. Vì lí do gì chứ???-nó nghen ttong nước mắt.

_ Vì lí do gì hả? Lòng ghen ghét...đổ kị chỉ muốn mình là hàng đầu, ko ai đc hơn mình cả...vì điều đó mà ba cô đã lập ra âm mưu đập đổ mọi công sức của ba tôi vì lúc ấy tập đoàn Diamond chỉ đứng thứ hai về ngành đá quý thôi. Ba cô, chính ông ấy đã khiến ba tôi phải tự tử chứ chẳng vì sốc mà chết như mấy tờ báo đăng tin ấy đâu.-hắn nhìn nó bằng cặp mắt thù hận.

Nó chỉ ngơ ngàng, nước mắt càng rơi nhiều. Nó không thể tin đc:

_Bịa đặt...không thể nào là như vậy đc...ba tôi không bao giờ làm những điều tội lỗi ấy đâu...không bao giờ!-nó nói trong nước mắt.

_Cô ko tin cũng chẳng sao nhưng bây h cô ko còn cơ hội gặp lại những ng thân yêu của cô đâu! Cô đi trước, tiếp theo là thằng anh của cô và đến thằng nhóc. Mấy đứa bạn cô mà nhúng tay vào tôi cho nó xuống hòm cùng cô luôn cho vui nhé???-hắn nói giọng nửa thật nửa chế giễu.

Hắn là cái gì mà dám đòi giết nó và cả những ng nó yêu thương nhất, từ khi gặp hắn nó từ một cô gái tàn khóc chẳng sợ gì lại đi đồ gục yếu đuối nhưng đến bây h đã đến lúc nó lấy lại con ng thật của mình rồi. Phải đứng dậy, nó cảm thấy thật đúng khi chưa đặt hết tình cảm vào anh ta.

_Giết tôi???Nực cười...dễ lắm sao??? Vậy thì làm thử xem nào?-nó đưa cái giọng châm chọc khiêu khích.

_Nhanh thôi...nếu cô muốn!-hắn đưa cây súng nhắm thẳng vào nó.

_Nổ xem...ko dám à?-nó lại khiêu khích.

_Đừng tự đắc..nhanh thôi cô sẽ đc về đoàn tụ với mẹ cô.-hắn cũng chẳng khoan nhượng

_Oh oh, này giờ tôi cho anh cơ hội mà ko chịu nắm bắt còn bây h đến lượt tôi!-nó nói rồi nhanh tay xử lí 4 tên vệ sĩ đứng gần nó nhất. Sau đó là 2 tên kẻ hấn. Những động tác nhanh thoăn thoắt khiến hắn thấy thật bất ngờ vì nó ít khi cho hắn xem tài nghệ của nó.

Nhưng nhiều đó chưa là gì đối với hắn, đc rèn luyện từ nhỏ nên võ công của hắn cùng lòng hận thù đã biến hắn trở thành một sát thủ giết ng bằng tay ko cũng đc chứ nói gì là có vũ khí.

Hắn nhanh nhẹn đưa súng theo nó và:

*Đoảng**Đoảng**Đoảng*-hai tên vệ sĩ của hắn nằm tại chỗ. Nó thì bị một viên đạn bắn ở chân trái khiến nó phải dừng lại và nó biết kết cục của nó rồi đó.

_Được rồi đó...giết tôi đi nhưng đừng làm hại đến những ng đó...làm ơn đi!!!-nó có thể chết nhưng những ng đó thì ko đc, nhất quyết ko.

_Cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn rồi à? Cô cứ chết trc đi, nếu buồn buồn thì tôi sẽ cho từng ng xuống với cô còn nếu tôi vui thì cho cả lũ làm đám tang tập thể cho nó vui chịu ko???-cái giọng điệu khinh khỉnh của hắn làm nó phát ói.

_Cứ làm như anh muốn đi...chết là hết thôi!-nó chẳng còn gì phải luyến tiếc nữa rồi.

3...2...1...*Đoảng*

Nó ngã xuống...môi vẫn nở một nụ cười khinh bỉ nhìn hắn. Ngay lúc đó thì cánh cửa đc một ai đó đá văng ra.

_LUCY!!!-cả đám hốt hoảng. Trong lúc nó vừa xử lí mấy tên kia nó đã bật thiết bị định vị của cái bông tai nhưng chậm quá. Có lẽ nó đi rồi.

bịch

_Linda...Lin..Lin-mọi người hốt hoảng.

Mọi người nhanh chóng đưa Lin về thành phố.

Tại bệnh viện.

Nó đang được phẫu thuật để lấy vết đạn ngay tim.

Cánh cửa phòng mổ được bật ra...

_Lucy sao rồi?-Sam chạy lại lắc tay Nancy(chị của Sam).

_Chị xin lỗi nhưng mà...chị cố gắng lắm rồi. Vết đạn ngay vào tim nên chị thật sự xin lỗi!-Nancy bật khóc rồi chạy đi mất.

Hai giọt nước mắt lăn dài xuống đôi gò má trắng hồng của cô...rồi 4 giọt...6 giọt và cứ thế rơi mãi. Lucy chết thật sao, con bạn thân nhất của cô chết rồi sao? Con nhỏ mà hay cáu gắt cứ hờ miệng là bảo cô như heo đã chết rồi hả? Không đâu, nó ko chết được, tất cả chỉ là giả dối! Nó ko bao giờ chết được, nó kiên cường lắm mà, không dc.

_Ko dc mà, ko phải đâu mà, Lucy chưa chết...nó ko chết dc đâu...hức...hức...nó ko thể...hức...chết dc!-cô đau khổ.

Pin đang ngủ trên ghế thì giật mình bởi tiếng khóc của cô.

_Chị Sam...Lucy sao rồi? Ổn chưa?-Pin chạy lại.

Sam ko nói gì, gương mặt như vô hồn. Cứ lắc đầu và lẩm bầm:*ko dc...ko dc*

Lúc đó thì trên băng ca cấp cứu đang được đưa vào. Nhìn từ xa, Pin nhận ra ngay là Lin, Pin bật dậy chạy ngay lại chỗ băng ca, theo sau là mọi người.

_Chị Lin sao vậy?-Pin sốt sắn

_Bị trúng đạn ngay vai và chắc do mất máu nên xỉu. Ko sao đâu!-David vỗ vai Pin.

_Haizz...làm lo muốn chết!-Pin thở phào nhẹ nhõm.

_Còn Lucy sao rồi!-Ken quay qua.

_Em ko biết! Chỉ thấy chị Sam như người mất hồn này giờ cứ ngồi khóc, em hỏi cũng chẳng nói tiếng nào.

_Sam à...Sam...Lucy đâu rồi?-Ken hốt hoảng.

_Lucy...Lucy....chết rồi...hức...!-Sam lại bật khóc.

_Ko thể nào đâu! Ko thể nào...!-Ken ôm đầu.

_Sao chứ, thật nực cười, giỡn nhây quá đấy!-John nhìn Sam, đôi mắt anh tỏ vẻ tuyệt vọng. Sâu thẳm trong đôi mắt ấy như là vì sao sắp lụi tàn.

Phòng bác sĩ mở ra. Chiếc băng ca trắng đẩy ra ngoài.

_.....-Lời bác sĩ.

_Vâng, tôi hiểu rồi!-Ken lau nước mắt.

————End Chap————

Lời tác giả:Xin lỗi vì để mọi ng đợi lâu nhé! Em đang ôn thi nên ko có nhiều thời gian...mong mọi ng thông cảm.

34. Chương 34: Sau cơn Mưa Trời Lại Nắng.(the End)

15 năm sau.

__Mẹ ơi! Mẹ ơi anh hai chọc Jinny nè!-một cô bé tầm 4,5 tuổi meo meo chạy lại ôm người cô bé gọi là mẹ.

__Anh hai kì quá à! Kêu anh hai ra mẹ bảo nào!-ng mẹ dịu dàng bế cô bé.

__Dạ, hi. Hai ơi mẹ bảo kìa!-cô bé hí hửng.

Từ trong nhà, một cậu bé khá là điển trai bước ra. Cậu tầm 8,9 tuổi gì đó, vẻ đẹp lạ thường cùng với mái tóc nâu óng ánh làm cậu thật nổi bật giữa vườn hoa hồng đầy màu sắc.

__Dạ!-giọng cậu bé lạnh lùng.

__Con chọc gì em mà em khóc thế này!-ng mẹ nghiêm nghị.

__Con ko làm gì hết! Chỉ bắt vài con gián bỏ vào phòng Jinny thôi à!-cậu bé bình thản.

__Đấy, mẹ thấy chưa! Biết Jinny sợ gián mà trên Jinny của mẹ thế đấy!-cô bé chỉ tay vào cậu nhóc ấy.

__Được rồi Jinny ngoan nhé! Chiều ba về mẹ sẽ nói ba phạt anh hai chịu ko?-ng mẹ dịu dàng nheo mắt cô bé.

—————Chiều—————

Tiếng chuông cửa kêu lên cùng nhiều tiếng kèn xe inh ỏi.

__A, ba về!-Jinny chạy nhanh ra ngoài.

__Từ từ thôi nhóc, té đau đấy!-cậu nhóc tỏ vẻ lo lắng cho cô em mình.

__Á ui da, đau quá hai ơi...hic...hic...-Jinny bỗng la lên.

__Đấy thấy chưa! Anh đã bảo rồi còn ko chịu nghe!-cậu bé chạy ra ngoài mắng yêu cô em bé bỏng của mình. Ngay lúc ấy thì chiếc xe cũng chạy vào.

__Ba ơi Jinny té!-Jinny nũng nịu khi vừa thấy ng đàn ông bước từ chiếc xe bóng loáng ấy xuống.

__Jinny ngoan nào! Ba bế vào trong để mẹ sát trùng nhé?-ng đàn ông cười hiền hậu.

__Để con bế em!-cậu nhóc nhanh tay bế Jinny vào nhà.

Vừa thấy vết thương trên chân và tay cô bé, người mẹ lật đật đi lấy hộp y tế.

__Lại té nữa à?-ng mẹ nhìn Jinny có vẻ giận hờn.

__Hi, tại Jinny thấy ba về nên chạy ra mở cửa Tự nhiên viên đá ở đâu xuất hiện làm Jinny té vậy nè!-cô bé nhìn ra chỗ bị té mà biện minh.

__Lucy à! Làm nhẹ thôi để con bé đau đấy!-ng đàn ông ôn tồn.

__Em biết rồi mà!-Lucy cười.

Phải, Lucy ấy là chính nó.

15 năm trước. Tại bệnh viện.

__Tiểu thư đã được cứu sống nhờ may mắn, nhịp tim ban đầu đã ngừng nhưng lại đập lại. Thật may mắn, bây h chúng tôi sẽ chuyển tiểu thư sang phòng đặc biệt để điều trị.-ng ý ta vui mừng.

__Vâng, tôi biết rồi!-Ken lau nước mắt. Trong lòng anh hiện tại đang vui khôn tả đc. Anh cứ tưởng đã mất cô em gái bé bỏng ấy rồi chứ.

Sau khi biết Yun đã chết, Lucy cũng chẳng nói gì nhưng trong tim nó đau lắm. Tại sao hai ng con trai đi qua đời nó lại để lại vết thương sâu sắc như vậy? Nó thề sẽ đóng cửa trái tim mình lại, ko một ai có thể chạm vào cánh cửa đó một lần nào nữa. Thời gian cũng đã hai năm, Johnny quyết định sẽ tỏ tình với nó,

dù sao đi nữa cũng phải nói ra. Cậu đã chờ đợi và cảm thông cho nó 3 năm rồi, cũng đến lúc cậu phải thổ lộ tình cảm thật của mình.

Khi vừa nghe thì lúc đầu nó khá sốc, lúc sau là vui nhưng cuối cùng lại tức giận. Cả tháng trời ko nhìn mặt cậu.

5 năm sau, Johnny quyết định sẽ cầu hôn Lucy luôn vì cậu vẫn sẽ chờ đợi nó, vẫn mãi chờ đợi. Trong thời gian 7 năm đó thì vết thương trong lòng nó cũng nguôi ngoai phần nào, ngọn lửa của John khiến nó phải gục ngã lần nữa và lần đấy nó đã đồng ý lời cầu hôn. Không lâu sau thì đám cưới cũng diễn ra với biết bao là niềm vui.

John và nó hiện giờ đã có 2 đứa con, một đứa con trai 9t tên Jinky và cô bé 5t tên Jinny. Tên thật của hai đứa là Võ Hoàng Phúc Luân và Võ Hoàng Băng Linh. Hai cái tên được ghép rất đẹp từ tên của nó và John. Nó cảm thấy rất hạnh phúc với cuộc sống hiện tại nhưng trong tim hình bóng của hân ko bao h có thể xóa đc. Đấy vừa là kỉ ức đẹp. Vừa là một cơn ác mộng hạnh phúc.

Còn cả đám tụ tập nó thì rất là hạnh phúc. Sam thì đến với Yin và hiện tại có một đứa con gái 9t Sinny khá đáng yêu. Cậu em Pin quậy phá ngày nào đã trưởng thành và có 2 cậu con trai sinh đôi 7t khá kháu khỉnh tất nhiên ng mẹ ko ai khác chính là Linda mặc dù Lin hơn Pin 1t. Nhưng tình yêu mà, ko gì có thể ngăn cản đc.

Thiên Huy bây giờ cũng đã trở thành một ông bố 2 con và David cũng vậy. Tất cả sẽ trở thành một cái Bang quậy phá như cha mẹ của mấy nhóc tì này.

Thứ bảy. Party tại nhà nó.

4 chiếc xe lần lượt chạy vào cổng và 4 gia đình từ từ bước xuống.

_Này Sinny, cái con bé này!-Sam quát đứa con gái đáng yêu của mình vừa bước xuống xe là chạy đi chơi ngay.

_Kenly, Kensy(2 cậu con trai nhà Ken) từ từ thôi!-Ken cười nhìn theo mấy đứa nhóc.

_Bobby à! Xuống chơi với Boss nè!-cậu nhóc ngoắt cậu em trai búng bình của mình xuống xe.

_Không đâu, ko chịu!-Bobby làm nũng. Mặc dù chỉ sinh sau Boss có 2 phút thôi mà cậu em lại nũng nịu y chang như cái tên của mình và cậu anh trai rất ra dáng 1 Boss chính hiệu.

_Xuống nào Bobby, ko thì ở trên xe một mình đấy!-Linda dịu dàng bế cậu con trai bé bỏng của mình xuống.

_Mẹ ơi mẹ ơi con đi chơi với anh Jimmy (con trai 7t của David) nhé mẹ!-Jinny hớn hở khi thấy Jimmy vừa bước xuống xe cùng em gái mình.

_Giờ vừa thôi nhé! Té đau nữa đấy!-nó từ trong bếp nói vọng ra. Vừa lúc ấy thì Sam, Linda, Jenny(vợ Ken) và Nancy(vợ David và đồng thời là chị của Sam) bước vào phụ nó nấu bếp. Bên ngoài thì những ng đàn ông thực thụ đang cùng nhau nói chuyện ôn lại kỉ niệm xưa và các cô bé cậu bé đang đùa giỡn, tiếng cười đùa vang cả ngôi nhà. Thật ấm áp.

Tối đến, nó ra ngắm bầu trời đầy sao trên kia. Nó lại nghĩ đến hân, chắc bây h hân đang ở một nơi xa lắm và cũng có hạnh phúc riêng rồi.

“HẠNH PHÚC ANH NHÉ, YUN”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-lanh-lung-va-anh-chang-bi-an>